

Châu Liên

Hạnh Phúc Trong Đời

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Tần ngần đứng trước một biệt thự nguy nga đồ sộ, Uyên Trúc mừng rỡ khi thấy bác làm vườn đang đẩy cỏ ở gần cổng.

Cô gọi rụt rè:

-Bác ơi cho cháu hỏi thăm một chút!

Bước đến sát song cửa ông Lân ngạc nhiên:

-Gì vậy cháu?

Đạ, cháu muốn xin việc làm, nhưng không rõ là ở đây có thiếu người hay không?

Chăm chú quan sát cô gái, ông Lân trả lời lấp lửng:

-Có thể cần nhưng cũng có thể không.

Uyên Trúc hỏi dồn dập:

-Sao lại như vậy hả bác?

Ông Lân mỉm cười giải thích:

-Trong nhà hiện đang thuê nhiều người làm công, thêm một người nữa cũng chẳng sao, à mà tôi cũng chưa biết là cô định xin làm việc gì.

Uyên Trúc ngập ngừng:

Đạ, cháu làm việc gì cũng được, miễn sao có chỗ ăn ngủ qua ngày, bác xem có thể giúp cháu được không?

Ông Lân gật đầu dễ dãi:

- Để tôi gặp bà chủ hỏi qua giùm cô, nói thật với cô, nếu được bà chủ nhận vào làm thì không ở đâu thoải mái như chỗ này, lương cao lại được bà chủ xem như người nhà.

Như người chết đuối vớ được phao, Uyên Trúc vội vàng nói:

-Bác ráng giúp cháu nha bác, cháu đứng ở đây để chờ.

im lặng quan sát cô gái ngồi ở trước mặt, bà Hằng không khỏi chạnh lòng, cô còn quá trẻ, hồn nhiên, theo lời cô đã kể là trong gần một tuần lễ đi xin việc làm, cô đã hai lần suýt rơi vào cạm bẫy.

Săm soi nhìn vào giấy chứng minh thư của cô, bà Hằng nhú mày:

-Quê cháu ở Daklak à?

Uyên Trúc nhỏ nhẹ trả lời:

Đạ.

-Vậy cháu không có ai bà con ở đây sao?

Đạ không.

Thở dài một hơi thật nhẹ, bà Hằng dịu giọng:

-Thôi được, dì bằng lòng nhận cháu vào giúp việc trong nhà, đất Sài Gòn nhiều cạm bẫy, để một cô gái non nớt, còn thiếu kinh nghiệm như cháu phải lang thang bươn trải tìm việc dì cũng thấy tội nghiệp.

Uyên Trúc chớp mắt cảm động:

-Cháu cảm ơn dì, thật tình nếu dì không nhận cháu vào làm thì cháu vẫn phải lang thang, không biết phải kiếm sống bằng cách nào.

Bà Hằng mỉm cười:

-Cháu đừng bận tâm.

Uyên Trúc cúi đầu dạ nhỏ, trong đôi mắt xinh đẹp của cô lấp lánh nỗi buồn đang cố tình che giấu.

Hít một hơi thật dài, Uyên Trúc tự nhủ dù cho hoàn cảnh khó khăn như thế nào cô cũng phải vượt qua, cô đã hứa với vong linh của ba mẹ là luôn vững vàng trước sóng gió của cuộc đời.

Bà Hằng nhấn chuông, chưa đầy năm phút sau, một phụ nữ ngoài năm mươi tuổi, đậm người, bước vào:

Đạ, bà chủ cho gọi tôi.

Bà Hằng cao giọng:

Dì Năm à, đây là Uyên Trúc, người giúp việc mới của gia đình, dì đưa cô ra nhà sau tắm rửa và sắp xếp chỗ ở cho.

Uyen Trúc gật đầu chào dì Năm, nụ cười của cô phẳng phất một nỗi buồn man mác.

Dì Năm nhìn cô xởi lởi:

- Đừng buồn nghe cháu, trước lạ sau quen, ở đây riết rồi cháu sẽ thích, chẳng muốn đi đâu nữa, bà chủ lại tốt bụng hay thương người, dễ gì tìm được một chỗ như thế này.

Giọng bà Hằng tỏ vẻ thông cảm:

-Không sao đâu, tâm trạng ai ban đầu cũng vậy, dần dần sẽ thích ứng với môi trường sống mới.

Dì Năm hắng giọng bảo Uyên Trúc :

-Cháu xách hành lý đi theo dì.

Uyen Trúc leo đẹo đi sau lưng dì Năm, cả hai xuyên qua mấy hàng lang dài hun hút, điều đó chứng tỏ căn biệt thự này rộng lớn hơn cô đã tưởng khi đứng từ ngoài nhìn vào.

Dì Năm hỏi giọng vui vui:

-Cháu mỗi chân chưa?

Uyen Trúc bẽn lẽn cười:

-Không đâu, cháu là dân quê mà.

Dì Năm quay lại nhìn cô thêm một lần nữa, rồi đột ngột phán:

-Nhìn cháu giống một tiểu thư thành phố hơn là miệt vườn, quê cháu ở đâu?

Đạ Daklak, lúc nãy cháu có đưa chứng minh thư cho bà chủ xem.

Dì Năm gật gù:

-Tây Nguyên, hèn gì nước da cháu trắng hồng rất đẹp.

Uyên Trúc hỏi xã giao:

Đì ở đây lâu chưa?

Dì Năm vừa xăng xái bước đi vừa nói:

Đì và ông Lân giúp việc cho ông bà chủ từ hồi họ mới cưới nhau.

Giọng Uyên Trúc lo lắng:

-Ông chủ có khó tính không vậy dì?

Dì Năm đáp gọn lỏn:

-Ông không sống ở đây, ly dị hơn hai chục năm rồi.

Uyên Trúc khẽ cắn môi, cô vô ý quá, câu hỏi của cô biết đâu có thể làm phật lòng những người khác.

Dì Năm đột ngột im lặng sau câu trả lời, Uyên Trúc cũng im lặng, thậm chí cô cũng chẳng dám ho khẽ khi liếc thấy vẻ mặt đăm chiêu của bà N.

Dừng lại trước một căn phòng cạnh sát cuối khu vườn, dì Năm nói giọng khàn khàn:

- Đây là chỗ ở mới của cháu, cứ tự nhiên nghỉ ngơi và dọn dẹp, tắm rửa xong cháu xuống bếp gặp dì nhận việc.

Uyên Trúc nhỏ nhẹ:

-Cám ơn dì.

Cô đứng trong một căn phòng đơn sơ, đồ đạc trong phòng vốn vẹn một chiếc giường nhỏ và một bộ bàn ghế bằng song mây.

Uyên Trúc xắn tay áo lên và bắt đầu quét dọn, hình như lâu ngày không có ai nên màng nhện giăng khắp nơi, bụi dày đến mấy lớp.

Dùng khăn tay để bịt mũi và miệng, vậy mà Uyên Trúc vẫn ho sặc sụa vì nhiễm bụi. Cô xách xô lấy nước cọ rửa sàn nhà và các cánh cửa. Cuối cùng, công việc dọn dẹp cũng hoàn tất. Một phờ người.

Thả người ngồi xuống ghế, Uyên Trúc băng khuâng suy nghĩ, liệu dì

Cầm Lan có cho người lên Sài Gòn tìm cô không?

Tất cả đã xảy ra thật nhanh như một cơn ác mộng. Tội nghiệp ba cô, từ một triệu phú trở thành trắng tay trong phút chốc. Ông vĩnh viễn ra đi sau mười ngày nằm hôn mê trong bệnh viện. Mồ côi, Uyên Trúc nhếch môi cay đắng. Cô là một con bé mồ côi.

Bước đến bên cạnh cửa sổ, Uyên Trúc tỳ tay lên song, cô nhìn xuống khu vườn.

Vườn hoa muôn sắc, hồng, lys, huệ trắng, cúc Nhật, lưu ly, cẩm chương. Nghe trong gió thoang thoảng mùi hương của hoa và của đất. Cô khép mắt lại, nước mắt như mơ hồ.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 2

Khải Nguyên huýt sáo một bản nhạc vui nhộn. Anh bước nhanh lên các bậc cấp và bất ngờ va phải một cô gái từ trong nhà lao ra.

-Ui da....

Uyên Trúc ôm lấy bả vai và xuyết xoa. Trước mặt cô là một chàng da ngăm ngăm, đôi mày rậm hơi sếch, tướng tá bặm trợn. Thật người gì như....voi, hèn gì mới bị hấn tông vào cô đã thấy nổ đom đóm con mắt.

Khải Nguyên hất hàm:

-Ê, cô nhóc! Cô ở đâu chui ra vậy?

Uyên Trúc hất mặt lên:

-Tôi đâu phải là giun, để hoặc chuột nhắt mà anh bảo là chun ra chứ.

Khải Nguyên bật cười:

-Vậy à.

Chấp tay sau hông, Uyên Trúc lên giọng:

-Anh tìm ai?

-Không tìm ai cả.

Giọng Uyên Trúc dài ra:

-Lạ chưa, đã khuya rồi, tự nhiên xông vào nhà người ta rồi không

kiếm ai cả. Vậy anh chịu phiền đi ra giùm, để tôi còn đóng cửa.

Khải Nguyên tỉnh tỉnh:

-Nếu tôi không chịu đi ra thì sao?

Mở to mắt nhìn anh ta, Uyên Trúc phán:

-Thiệt tôi chưa thấy ai kỳ cục như anh. Để tôi gọi dì Hằng ra đây xử.

-Nếu xử không được?

Uyen Trúc tuyên bố một câu xanh dờn:

Để ợt à, tôi gọi điện thoại báo công an.

Khải Nguyên nheo mắt trêu:

- Được làm giun để là còn may. Cô xí xọn còn hơn một con chuột...chù, mỡ nhọn.

Ấm ức nhìn Khải Nguyên, Uyên Trúc trả đũa:

-Còn anh, anh là...đười ươi hay sao mà cứ nhe răng cười hoài vậy?

Cười lớn, Khải Nguyên cố tình chọc Uyên Trúc :

-Cô là....bò cạp núi.

-Nè, gọi tôi là bò cạp bộ chưa đủ hay sao còn liệt kê vào bò cạp núi nữa?

Khải Nguyên làm điệu bộ để diễn tả:

-Bò cạp núi cắn rất ác chiến, gập đầu cắn đấy. Chỉ cần tưởng tượng nó đằng đằng sát khí nhưcô, bất thành ngoạm vào tay của ai đó cũng đủ nổi da gà rồi.

Uyen Trúc cong môi tuyên bố:

-Nếu là bò cạp núi, tôi sẽ cắn anh cho đáng đời.

Khải Nguyên thách thức:

Đám không?

-Sao lại không?

Khải Nguyên nhướn mày dọa:

-Tôi nghe nói muốn bắt bò cạp núi, phải biết cách bẻ răng của nó.

Uyen Trúc hất mặt nhìn lên trời:

- Để bẻ răng của bò cạp núi, đó không phải là một chuyện dễ đâu.

Khải Nguyên đành chào thua miệng lưỡi của cô Anh hất hàm:

-Cô là ai?

Uyen Trúc bắt bẻ:

-Anh là người lạ. Khuya lác khuya lơ còn đến viếng nhà người ta, anh phải tự giới thiệu về mình chứ, sao lại hỏi tôi.

-Nếu tôi không muốn nói?

-Thì tôi sẽ....xịt chó ra cắn anh.

Khải Nguyên nhướn mắt, giọng giễu cợt:

-Vì sợ chó của cô và sợ luông...cả cô, nên tôi đành phải cho cô rõ, tôi là Khải Nguyên, quý tử của bà H. Rõ chưa?

Uyên Trúc hết cả hồn. Cô đưa tay gãi đầu:

-Xin lỗi....nãy giờ tôi không biết nên lờ xí xộn với anh.

Khải Nguyên ra dáng ta đây, khi trông thấy Uyên Trúc sợ sệt:

-Còn cô?

-Tôi là người giúp việc cho gia đình anh.

Khải Nguyên phì cười. Anh nháy mắt với cô:

-Bò cạp núi. Cô đừng đùa dai. Có phải cô là con gái của dì Kim Minh, bạn của mẹ tôi không.

Uyên Trúc cong môi lên:

-Tôi chẳng biết dì Kim Minh nào cả. Tôi nói thật mà.

Khải Nguyên cười thú vị:

Đì Kim Minh thường bảo với tôi là dì có một cô con gái vừa ngây thơ, vừa hồn nhiên. Thật không ngờ dì có một con bò cạp núi đẹp như vậy.

Uyên Trúc khẽ so vai:

-Anh làm to rồi.

-Quái nhỉ.

Khải Nguyên buột miệng nhìn Uyên Trúc với vẻ nghi ngờ. Anh bước lui mấy bước và ngấm nhìn Uyên Trúc từ đầu đến chân.

Cô gái mặc nền katê nền xanh, bông trắng. Đôi mắt trong veo như hai vì sao đi lạc, buổi tối những nét đẹp của cô lại thanh khiết tựa bình minh.

Khẽ nhún vai, Khải Nguyên không thể nào tin được lời cô vừa nói.

Anh nhìn như xoáy vào mặt cô:

-thôi được, cô tên gì?

-Uyên Trúc.

-Sao tên của cô xấu vậy?

Uyên Trúc tỉnh tỉnh:

-Người xấu thì tên cũng xấu theo, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Khải Nguyên cười thú vị. Ai dám bảo cô xấu người chắc bị...điên rồi.

Chấp hai tay sau hông, Uyên Trúc hất mặt lên:

-Mây hôm nay dì Hằng đang sốt ruột đợi anh về, chẳng biết anh đi đâu.

Cô phốc chân để đá những bông hoa rơi vụng trước thềm, Khải Nguyên giọng tỉnh bơ:

- Đây đâu phải là lần đầu tiên tôi không về nhà. Chỉ là chuyện nhỏ.

Uyên Trúc bặm môi lại. Đúng là người vô tâm. Chỉ việc nhìn thấy dì Hằng đi ra đi vào, thờ ngẩn thờ dài cũng đã thấy nóng ruột về chuyện anh đi hoang.

Khải Nguyên neho mắt nhìn Uyên Trúc :

-Cô đang nghĩ gì?

Uyên Trúc khẽ thở dài:

-Tôi là...đầy tớ. Có nghĩ gì cũng không dám nói, sợ ăn bạt tai bất tử thì khổ.

Khải Nguyên hất hàm:

-Cho phép cô nói. Tôi chưa đánh phụ nữ bao giờ.

Uyên Trúc giọng bướng bỉnh:

-Vậy thì tôi không nói. Tôi thích làm ngược lại sự “cho phép” của anh. Và lại, anh thừa hiểu tôi đang nghĩ gì trong đầu, trả lời cũng bằng thừa mà thôi.

Khải Nguyên cười giễu cợt:

-Chẳng biết mẹ tôi “sắm” ở đâu ra một đầy tớ xịn như vậy, vừa nói ra một câu, đập lại cho được ba, bốn câu. Tôi hứa với cô là sẽ bẻ được răng của bò cạp núi, còn xác của nó đem ngâm rượu uống chơi.

Khẽ huýt sáo, anh khoác chiếc áo jean lên vai, đi vào phòng khách.

Vừa nhìn thấy Khải Nguyên, bà Hằng thở phào nhẹ nhõm. Bà nói giọng trách móc:

-Cả tuần nay con đi đâu? Ít ra con cũng phôn về nhà cho mẹ biết chừng chứ.

Ném chiếc giày vừa tháo ra xuống gầm tủ, Khải Nguyên cầu nhàu:

-Biết mà làm gì.

Bà Hằng thở dài:

-Mẹ nghĩ rằng con không nên tiếp tục sống phóng túng như vậy. Nếu con chịu khó đến công ty thì hay biết mấy. Mẹ đâu phải nhờ cậu Đức quản lý công việc.

Khải Nguyên nhăn nhó mặt:

-Chính vì có cậu Đức nên con nghĩ là không cần thiết phải có con.

Bà Hằng nghiêm nét mặt:

-Tại sao mẹ phải nhờ cậu Đức quản lý công ty, lý do ấy con đã hiểu.

Vùng đứng dậy, Khải Nguyên hét lên:

-Con hiểu chứ. Trước đây con đã vài lần xử dụng quỹ của công ty để ăn chơi, phá phách xuýt vỡ nợ. Nhưng đến khi con muốn làm việc thì chẳng ai tin con. Tại sao mẹ lại chuyển con sang phòng điện toán chứ!

Bà Hằng nói giọng khổ sở:

-Đưa con sang phòng điện toán là một việc cần thiết. Sau này khi đã chín chắn hơn, con sẽ thay thế cậu Đức.

Khải Nguyên nhếch môi chua chát:

-Mẹ muốn chế tài con. Đó là sự trừng phạt đáng ghét nhất.

Giọng bà Hằng chịu đựng:

-Mẹ không hề nghĩ đó là sự trừng phạt. Nguyên à, ngày mai, con nên đến công ty và sang làm việc ở phòng điện toán.

Khải Nguyên vùng đứng dậy. Anh giậm mạnh gót chân lên cầu thang, giọng khàn đi:

-Không bao giờ.

Bà Hằng nói với theo:

-Con dùng cơm tối chứ?

Tiếng sập mạnh cánh cửa thay cho câu trả lời. Bà Hằng thở hắt thật mạnh và buông người xuống ghế Nhắm nghiền mắt lại, bà nhăn nhúm mặt đau khổ.

Khải Nguyên không hiểu được bà, cũng như bà không hiểu được nó. Bà chỉ mong muốn những điều tốt đẹp đến với nó nhưng bà bất lực. Có phải đó là sự trừng phạt của quá khứ không? Chồng bà đã bỏ rơi bà. Bà linh cảm một ngày nào đó bà và Khải Nguyên lại là một khoảng cách không bao giờ hàn gắn được.

Bấm chuông hai hồi, bà Hằng ngả người trên ghế, khép mắt chờ đợi. Uyên Trúc đến bên bà, giọng khẽ khàng:

Đì cho gọi con.

Mở choàng mắt ra, gương mặt thất thần, bà Hằng thở dài:

-Con ngồi xuống đây với dì.

Uyen Trúc ngoan ngoãn làm theo lời đề nghị của bà H. Đôi mắt cô mở lớn, thắc thỏm lo âu. Lúc này hai mẹ con cãi nhau, cô và mọi người đều nghe rõ. Tự dưng Uyên Trúc cảm thấy thông cảm cho người thiếu phụ ngồi trước mặt mình. Vẻ đau khổ câm lặng của bà khiến cô thấy lòng nao nao.

Bà Hằng trầm giọng:

Đì rất buồn. Trong ngôi biệt thự rộng lớn mệnh mông thế này, hình như nỗi buồn càng được nhân lên.

Nghiêng đầu ngắm lọ hoa bách hợp cắm trên bà, bà Hằng than thở:

-Tiền bạc không thể nào đem đến hạnh phúc.

Uyen Trúc khe khẽ thở dài, mỗi người có một bất hạnh riêng, nắm lấy bàn tay bà H, cô nói giọng chân thành:

Đì đừng buồn nữa, kéo lại mang bệnh thì khổ.

Bà Hằng giọng nhẹ tênh:

-Ừ.

Chợt nhớ ra bà bảo Uyên Trúc :

-Còn một ít thịt bò trong tủ lạnh, con làm phở mang lên phòng của N, nhìn bộ dạng của nó, dì đoán chắc nó chỉ uống rượu chứ chưa ăn uống gì.

Uyen Trúc rùn vai:

-Anh N dữ thấy mờ, lúc nãy con và ảnh đụng nhau ngoài kia rồi.
Bà Hằng giọng lo lắng:
-N gây gỗ với con à?
Uyên Trúc lúc lắc mái tóc cắt ngắn ngang vai:
Đạ không, tại con gây với ảnh trước thành thử cãi qua cãi lại.
Đang buồn, nhưng bà Hằng cũng phải cười, bà nhẹ nhàng trách:
-Chúng tỏ con đâu có sợ N, lại còn đổ tội cho N là dữ, mau đi làm phở đi.
Uyên Trúc xụ mặt:
-Nếu anh N không chịu ăn thì sao?
Bà Hằng ý nhị:
Đì tin là con có thể thuyết phục N ăn hết tô phở, nó không dữ dần như con nghĩ đâu.
Đang dội nước tắm ào ào trong phòng, Khải Nguyên nhú mào khi nghe tiếng gõ cửa, anh quát khẽ:
-Ai?
Uyên Trúc hắng giọng:
-Tôi...
Khải Nguyên nói vọng ra ngoài:
-Cửa không khoá, cô vào đi, chờ tôi một lát.
Đẩy nhẹ cửa, Uyên Trúc bước vào phòng, đặt tô phở nghi ngút khói xuống bàn, cô ngồi xuống ghế và nhìn quanh một lượt, một căn phòng ồ chuột đúng nghĩa, bê bối không thể tả được, áo quần văng mắc khắp nơi, tạp chí vung vãi tận dưới gầm giường, đặc biệt vỏ lon bia thì nhiều vô kể.
Uyên Trúc khẽ trề môi, nghe chị Tâm tả oán là Khải Nguyên không cho phép ai bước vào phòng anh để dọn dẹp.
Bước ra khỏi phòng tắm, vừa dùng khăn lau khô tóc, Khải Nguyên vừa hỏi:
-Có chuyện gì không?
Uyên Trúc nhỏ nhẹ:
Đì Hằng bảo tôi làm phở, mang lên cho anh.
Khoác áo sơ mi vào, Khải Nguyên cau mày:
-Cô mang xuống dưới nhà đi, tôi không ăn.
Uyên Trúc bần khoản nhìn Khải Nguyên:
-Anh không thích phở à?
Khải Nguyên khẽ nhún vai:
-Ăn làm cái quái gì kia chứ, chỉ mong đừng ai bận tâm đến mình thì hay hơn, tôi chán cái nhà này lắm rồi.
Uyên Trúc phê phán:

-Bộ anh thường nổi nóng bắt tử như vậy hả?

Khải Nguyên nhướn mày giọng giễu cợt:

-Có...làm phiền đến cô không?

Uyên Trúc trề môi:

Đĩ nhiên là không phiền, vì tôi là đây tở, có điều khi nổi giận nhìn mặt anh rất đáng ghét.

Khải Nguyên phá lên cười:

-Có thêm một người ghét mình thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hoà bình thế giới, tôi cóc cần bận khoản suy nghĩ cho mệt.

Uyên Trúc giọng mỉa:

-Tôi thấy anh bắt cần hơi nhiều thứ, ngay cả việc dọn dẹp trong phòng cũng bắt cần. Cầm dì Năm và chị Tâm đặt chân vào, bộ anh sợ mất trộm à, thật là làm phách.

Khải Nguyên cao giọng:

-Ai cho phép cô nói với tôi bằng giọng điệu như vậy, chẳng qua tôi không muốn bị mọi người quấy rầy, thế thôi.

Chợt Khải Nguyên đập mạnh tay lên bàn, giọng thích thú:

-Được rồi, tôi sẽ cho cô biết tôi làm phách tới cỡ nào, kể từ ngày mai cô phải vào đây dọn dẹp phòng của tôi.

Uyên Trúc ngắc ngứ:

-Tôi....

Khải Nguyên nhìn xoáy vào đôi mắt ám ức của cô:

-Cô có dám nói “không” không hả? Tôi là cậu chủ của cô mà?

Uyên Trúc phang phang:

-thật ra dọn dẹp phòng của anh chẳng có chêt chóc gì mà tôi ngại, có điều tính tôi rất tò mò, tôi khoái tò mũi vào đời tư của người khác, vậy anh còn dám sai tôi đến dọn phòng nữa không?

Khải Nguyên giọng khiêu khích:

-Nếu tò mò lục lạo đồ của tôi thì ráng liệu hồn.

Vừa nói xong anh đã búng tay vào mũi cô đau điếng. Uyên Trúc lườm dài Khải Nguyên, với kiểu này, coi bộ cô còn bị búng mũi dài dài.

Cô trợn mắt nhìn lên trần nhà cố nghĩ ngợi tìm những câu nói thật cay chua để sẵn sàng đối đáp với anh.

Thấy Uyên Trúc im lặng, Khải Nguyên cười khẩy:

-Ngồi ngoan như vậy phải hay không, nhìn cô đâu đến nổi...xấu, cứ lách chách cái miệng đùng hòng lấy được chồng, đàn ông chỉ thích những người con gái biết im lặng biết chưa?

Uyên Trúc đáp tỉnh bơ:

-Chi bằng lấy cô vợcâm cho khỏi mất công gây lộn.

Khải Nguyên phá lên cười:

-Một ý kiến hay.

Uyên Trúc mím môi lại nhìn tôi phờ, cô cảm thấy sốt ruột, nếu Khải Nguyên chịu khó ăn có lẽ vẫn còn nóng và ngon, chẳng biết nói sao để thuyết phục anh khi vẻ ngông nghênh của anh làm cô ngài ngại.

-Quê cô ở đâu?

Khải Nguyên đột ngột hỏi lớn làm Uyên Trúc giật mình, cô bắt bẻ:

-Anh làm tôi hết hồn, khi không lại....hét lên.

Khải Nguyên giễu cợt:

- Đúng là đồ yếu tim, có nghe tôi hỏi gì không?

Uyên Trúc vênh mặt lên:

Đĩ nhiên là có nghe, tôi ở Daklak.

Khải Nguyên buột miệng:

-Hèn gì...

-Sao?

-Nhìn thấy quê.

Uyên Trúc trợn mắt nhìn anh, thật là hết chỗ nói cho tính ngạo mạn của anh. Cô nhìn thẳng vào mặt anh nhận xét:

-Anh có vẻ ngạo đời.

Khải Nguyên ngả người trên ghế nghịch sợi dây chuyền to bản đang đeo trên cổ, bắt gặp ánh mắt chế nhạo của Uyên Trúc, anh sừng sộ:

-Cười cái gì?

Uyên Trúc tỉnh tỉnh:

-Tôi không hề cười, nãy giờ từ khi hân hạnh bước vào phòng của anh tôi không có một cơ hội để cười.

Khải Nguyên chăm chú nhìn cô, anh buông lời nhận xét:

-Cô là một cô gái khá đặc biệt.

-Không dám đâu.

-Cô hội đủ tất cả những tính xấu của phụ nữ như chua ngoa, đánh đá, và nhiều chuyện.

Uyên Trúc chép miệng:

-Anh là một người đàn ông đặc biệt chẳng kém gì tôi.

Khải Nguyên nháy mắt:

-Cô siêu hơn tôi nhiều.

Lấy khăn ướp lạnh lau sạch đĩa và muỗng. Uyên Trúc nghiêng đầu nhìn tôi phờ thờ phức tạp thở:

-Tô phở rất ngon, tiếc thật.

Khải Nguyên kéo ghế ngồi đối diện với cô, chống khuỷu tay lên bàn, anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt tinh nghịch của Uyên Trúc :

-Vậy thì cô ăn đi, xin mời.

Đưa tay vuốt tóc, Uyên Trúc nói giọng trong trẻo:

-Tôi rất no, tôi đoán là anh chưa ăn tối, vì thế, lúc ở trong nhà bếp, tôi đã trở hết tài để mong nhận được lời khen ngợi của anh.

Khải Nguyên phá lên cười:

-Cô nhóc, tôi không phải là đứa trẻ tuổi mẫu giáo để cô dụ khị và tát nhiên, cô không phải là cô giáo, cô quên mình là ai à?

Uyen Trúc ầm ức:

-Đầy tớ, đầy tớ, tôi có chối bỏ thân phận của tôi đâu.

Chưa hả giận cô gay gắt nói tiếp:

-Anh có ăn hay không thì thầy kệ anh, vì tội nghiệp dì Hằng nên tôi mới năn nỉ, bộ anh tưởng là mình quan trọng lắm hay sao?

Khải Nguyên cười khiêu khích:

-Không quan trọng nhưng tôi có quyền buộc cô phải ngồi đây, nếu chưa được phép của tôi thì cô chưa có quyền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Uyen Trúc vùng vằng đứng dậy:

-Không ai có quyền cấm đoán tôi một cách vô lý như vậy.

Rất nhanh Khải Nguyên chồm người về phía cô, anh dùng hai tay ghì chặt vai cô và ấn xuống ghế.

Uyen Trúc kêu lên:

-Buông ra! Sao anh kỳ cục quá vậy?

Vẫn giữ chặt hai vai của Uyên Trúc, giọng Khải Nguyên cứng rắn:

-Bây giờ cô đã chịu ngồi ngoan ngoãn hay chưa?

Uyen Trúc vùng vẫy nhưng hai bàn tay của Khải Nguyên như hai gọng kiềm siết chặt lấy vai cô, đau ê ẩm cả cả vai, Uyên Trúc đành ngồi im chịu trận, vẻ mặt tức tối.

Nụ cười ngạo mạn của anh như giọt nước làm tràn ly nước đã đầy, cô hầm hè:

Đu côn!

Khải Nguyên khẽ nhún vai:

-Cho phép cô dùng từ khác...nặng đô hơn!

-Lưu manh!

Cười khinh mạn, Khải Nguyên khàn giọng:

-Cả hai đều đồng nghĩa như nhau, đó chính là bản chất của tôi, tôi muốn giới thiệu với cô về con người thật của tôi để sau này cô khỏi ân hận.

Uyen Trúc hất mặt lên:

-Chẳng có gì để phải ân hận cả.

-Có chứ! Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, bỗng dung cô...yêu tôi, cảm thấy không thể sống xa tôi được, tội nghiệp.

Uyên Trúc mĩa mai:

-Khoa học viễn tưởng kèm theo óc hài hước, thật là điên rồ.

Búng ngón tay và ghé sát mặt Uyên Trúc , Khải Nguyên giễu cợt:

-Sắc đẹp cỡ cô, chạy theo lưng tôi có hàng tá, cô có biết phụ nữ của các cô xoàng lắm không, họ không có tim.

Uyên Trúc mím môi lại, hơi đầu cẩ với gã cà chớn này, hình như gã hận đàn bà, mặc kệ gã, cô mong rằng ngày mai gã sẽ quên tuốt chuyện dọn phòng với kiểu khủng bố như thế này, có thể trái tim của cô sẽ rơi xuống đất.

Thật may cho cô, gã buông một tay còn đề mạnh trên vai cô ra và hát hăm:

-Mang tô phở đi giùm tôi.

Bằng vẻ mặt sợ sệt, Uyên Trúc thu dọn chiến trường, cô lăm lét nhìn Nguyên, khuôn mặt gã lãnh đạm, nếu bây giờ gã bất thần hét lên một câu gì đó chấn chấn là cô sẽ xỉu mất.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 3

Vừa đặt giỏ thức ăn nặng trĩu xuống đất, dì Năm đã giục giã:

-Uyên Trúc , lấy mấy cái rổ soạn thức ăn ra rồi gọi chị Tâm vào đây.

Uyên Trúc đứng dậy đi tìm rổ và thớt. Cô cười nho nhỏ:

-Làm gì mà dì quỳnh quáng lên vậy. Chị Tâm đang bận giặt quần áo.

Nấu vài món, chỉ cần dì và con trở tài là đủ, không cần chị Tâm đâu.

Dì Năm cần nhần:

-Kịp sao được mà kịp. Còn hai tiếng đồng hồ nữa là dọn mâm. Mời cơm khách, nếu bắt khách phải ngồi đợi thiệt là không giống ai.

Lôi mấy con cá lóc còn sống từ trong giỏ ra, Uyên Trúc ngạc nhiên:

-Ủa, sao con nghe chị Tâm bảo cậu Quang là cháu ruột của dì H, mỗi năm về nước đến mấy bận, chứ đâu phải khách khứa gì đâu.

Dì Năm tặc lưỡi:

-Ai mà chẳng biết vậy. Nhưng người ta dù gì cũng từ Pháp về. Cho dù có về đây thường xuyên thì vẫn là khách, khách đặc biệt là đẳng khác. Tính của cậu Quang tỉ mỉ, cẩn thận chứ không cẩu thả như cậu Nguyên. Nấu nướng không ra trò, bà chủ không hài lòng đâu.

Uyên Trúc đưa đẩy:

Đạ, dì nói phải.

Chị Tâm vừa từ ngoài bước vào, nghe Uyên Trúc trả lời dì Năm, chị vui vẻ góp chuyện:

Đì và Trúc đang nói chuyện gì vậy?

Uyen Trúc cười khế:

-Chuyện cậu Quang.

Chị Tâm tặc lưỡi:

-Chuyện cậu Quang thì nói đến bao giờ mới hết. Người đào hoa, ăn nói lịch sự, mỗi lần về nước cậu có đến cả tá bồ. Cô nào, cô nấy đều chết mê, chết mệt với tài tán gái của cậu.

Rửa sạch cá xong, Uyên Trúc hỏi dì Năm:

-Món cá dì định làm lẩu hay hấp?

Dì Năm giọng rồn rảng:

-Hấp cho ngọt cá. Con lấy nắm mèo rửa sạch rồi băm nhỏ với thịt nạc. Nhớ bỏ gia vị vừa bay thôi, cậu Quang rất ghét ăn cay.

Uyen Trúc cười tinh nghịch:

-Cậu Q không thích ăn cay có lẽ vì quen ngọt xót như đường với con gái, phải không dì?

Vừa bóc vỏ tôm, chị Tâm vừa trầm trồ:

-Cậu Q đẹp trai hết ý, ăn nói lịch thiệp, hào hoa phong nhã. Mai mốt cậu lấy vợ, có lẽ vợ đẹp như tiên.

Uyen Trúc giọng bông lơn:

-Tiên đâu có đẹp.

Chị Tâm trở mắt nhìn cô kêu lên:

-Sao T lại nói vậy?

Uyen Trúc hóm hỉnh:

-Vì em chưa thấy tiên bao giờ. Biết đâu tiên lại xấu xí như ma le.

Cũng không vừa, chị Tâm giọng hài hước:

-Chị cũng chưa thấy ma le. Vậy là hai chị em mình huề nha.

Sốt ruột vì sợ trễ giờ, dì Năm cần nhần:

-Hai đứa không chịu nấu lẹ lẹ, còn đùa giỡn nữa à.

Chị Tâm đưa tay gỡ đầu:

-Bếp ga vụn hết cỡ rồi, dì có nóng ruột cũng chịu thôi. Con đang tưởng tượng sau này cậu Q lấy vợ, vợ cậu đẹp đến cỡ nào.

Dì Năm hăm hớ:

-Rảnh hơi!

Thích trêu dì Năm nổi giận cho vui, chị Tâm giả vờ hỏi dì Năm:

-Theo dì thì vợ cậu Q đẹp đến cỡ nào?

Dì Năm tặc lưỡi:

-Cỡ như con Trúc là cùng.

Bất ngờ vì ý kiến độc đáo của dì Năm, chị Tâm nghiêng đầu ngẫm

Uyên Trúc và buột miệng:

Đì nói phải đó, mấy cô bồ của cậu Q làm sao bì được với Trúc.

Uyên Trúc ngượng ngùng đâm vào vai chị Tâm, cô lằm bằm:

-Em xấu như ma le.

Chị Tâm tỉnh bơ:

-Ma le có thể rất đẹp, và tiên có thể rất xấu, vì chưa ai nhìn thấy ma le và tiên cả.

Uyên Trúc không nhịn được cười. Chợt chị Tâm nổi tính tò mò. Chị trầm giọng hỏi Uyên Trúc :

-Em có bồ chưa?

Uyên Trúc lí lắc:

-Chưa. Lúc nào có, em sẽ thông báo cho chị biết nha.

Đì Năm nhìn thấy hai người đối đáp mà nóng cả ruột. Bọn trẻ thật kỳ cục, nói toàn chuyện gì đâu đâu. Uyên Trúc vừa nhặt rau vừa băng quơ suy nghĩ. Tội nghiệp một lũ con gái đeo đuổi cậu Q nào đó.

Đào hoa. Vậy có nghĩa là đã nhiều con thiêu thân cháy bùng trong ngọn lửa. Chưa yêu ai bao giờ nhưng Uyên Trúc nghĩ rằng không bao giờ cô mù quáng như vậy.

Tại sao lại mềm tim vì vẻ hào hoa của một người đàn ông?

Uyên Trúc nói băng quơ:

-Người ta nói con gái thường nhẹ dạ.

Chị Tâm ngừng tay nhìn Uyên Trúc rồi lên tiếng:

-Vậy Trúc có nhẹ dạ không?

Uyên Trúc nói giọng dứt khoát:

-Không bao giờ.

Đì Năm cười giòn dã, xen vào:

-Nói dễ làm khó cô Hai ời.

Chị Tâm phá lên cười:

Đữ hôn. Nãy giờ mới nghe được tiếng cười của bà già đáng.

Đì Năm giọng dễ dãi:

-Nấu xong các món rồi, dì thấy nhẹ cả người.

Có chuông gọi cửa. Chị Tâm nhòm người dậy, giọng hỏi hả:

-Trúc, có lẽ bà chủ và cậu Q từ sân bay về. Mau ra mở cửa đi.

Uyên Trúc chạy nhanh ra cổng. Cô mở khoá và đẩy cánh cửa sắt nặng nề chạy trên đường ray.

Chiếc Toyota trắng lướt nhẹ trong sân. Chú Ba tài xế nhanh nhẹn chạy vòng trước xe mở cửa. Bà Hằng bước ra trong chiếc áo dài nhung màu cổ đồng, khuôn mặt phờ phợt. Tiếp sau bà là một chàng trai lớn phong độ, mái tóc bông bênh rủ trước trán thật nghệ sĩ.

Uyên Trúc chớp mắt. Cô bối rối khi chạm phải đôi mắt quuyền rũ của

anh. Còn anh, anh sững sờ nhìn cô đến mấy giây. Sự ngưỡng mộ của anh dành cho cô không một chút giấu giếm, che đậy.

Đức Quang không ngờ có một người con gái đẹp đến như vậy. Một thiên thần. Sau lưng cô là một rừng hoa muôn sắc. Cô chính là nữ hoàng của ngàn hoa.

Bàng hoàng trước vẻ đẹp của anh. Rất đàn ông, rất quyến rũ, và rất đa tình. Phong thái đĩnh đạc, tự tin của anh làm cô choáng ngợp.

Xách chiếc samsonite đen trong tay, Đức Quang mỉm cười với Uyên Trúc. Anh quay sang hỏi bà H:

Đì chưa giới thiệu với cháu, cô gái này là ai?

Bà Hằng cười vui vẻ:

-Uyen Trúc mới giúp việc cho dì một tháng nay.

Đức Quang nhú mày lại. Anh không thể tin một cô gái có nét đẹp phảng phất chút quý tộc này là người giúp việc cho bà H. Thật là đáng tiếc.

Bà Hằng giọng chân thành:

-Tuy vậy dì vẫn luôn xem Uyên Trúc như một người cháu. Giá như dì có được một cô con gái như Uyên Trúc thì hay biết mấy. Dì rất thích Uyên Trúc.

Đức Quang cười lớn nửa đùa nửa thật:

-Hay là dì nhận cô ấy làm con nuôi đi.

Bà Hằng vui vẻ:

-Nếu được như vậy thì hay biết mấy.

Đức Quang đứng nhìn chú Ba tài xế khiêng hành lý vào trong nhà, anh luôn miệng nhắc:

-Cẩn thận giùm, bên trong có mấy thứ dễ vỡ đấy.

Uyen Trúc đứng cạnh bà Hằng để xem bà có sai bảo gì cô Khuôn mặt cô ửng hồng khi bà Hằng quay sang cô, cố tình nhận xét:

-So với Khải Nguyên thì Đức Quang đẹp trai hơn nhiều. Dì chỉ có một mình Đức Quang là cháu ruột. Lần về này, dì phải buộc Đức Quang cưới vợ, dù gì cũng đã ba chục tuổi đời, không thể lỏng lỏng mãi được.

Đức Quang cười khế. Dù đang bận với việc theo dõi chú Ba bốc xếp hành lý nhưng anh vẫn nghe rõ câu nói của bà H.

Anh cười với bà:

-Nhất định cháu phải nhờ dì tìm cho cháu một cô vợ mới được.

Bà Hằng sôi nổi:

-Có thật không đó, cháu thiếu gì bạn gái, cần gì phải nhờ đến dì.

Đức Quang nhìn Uyên Trúc thật nhanh, anh lấp lửng:

-Cô vợ của cháu trước hết phải là người thân thiết với dì, được dì

yêu quý.

Bà Hằng sung sướng mừng yêu anh:

-Thật đúng là khéo nói.

Đức Quang cười xoa. Anh xoa hai tay khoan khoái khi kiện hàng cuối cùng cũng đã được chú Ba bung vào nhà. Rất nhanh, anh lại liếc Uyên Trúc với ánh mắt thiết tha.

Giọng bà Hằng thân mật:

-Vào nhà đi Q. Lần này cháu đi hơi lâu gần nửa năm mới quay trở về.

Nhìn Uyên Trúc thật ý nghĩa, Đức Quang lấp lửng:

-Biết đâu sau chuyến về thăm quê hương lần này, cháu sẽ quyết định làm thủ tục hồi hương.

Bà Hằng mỉm cười:

- Đừng đùa với dì, tội nghiệp. Cháu đã từng nói sẽ chọn Pháp là quê hương thứ hai vì cháu rất thích sự văn minh của nước Pháp.

Đức Quang cười nhẹ:

-Có thể trước đây cháu nói như vậy. Nhưng khi đặt chân trở về lại quê hương, cháu mới cảm thấy quyết định trước đây là sai lầm.

Uyen Trúc vừa quay lưng bước đi thì bà Hằng đã đưa tay giữ lại, giọng dịu dàng:

-Khoan đã Uyên Trúc, con chờ dì bảo chút việc.

Uyen Trúc đành đứng chịu trận tiếp tục nghe cuộc đối thoại của hai dì cháu. Bà Hằng ngạc nhiên nhìn Đức Quang:

-Vì sao cháu lại quyết định hồi hương?

Đức Quang khẽ so vai:

-Có thể là hàng chục lý do nhưng cũng có thể là một lý do duy nhất.

Thong thả bước về phía hoa viên, Đức Quang trầm trồ:

-Hoa trong vườn rất đẹp. Chỉ mới nửa năm mà ở đây thay đổi nhiều quá. Cháu nhớ là trước đây không có mẫu đơn, dạ hương, đông thảo. Chà, hồng phong phú thật, lại có hồng tỉ muội, hồng hàm tiếu nữa. Vườn hoa giờ đây thật lộng lẫy.

Bà Hằng gật đầu:

-Ừ, từ ngày có Uyên Trúc đến nay vườn hoa sinh động hẳn lên.

giọng bà tha thiết:

-Lần này cháu cố gắng ở chơi với dì vài ngày nghe Q.

Đức Quang nhướng mày:

-Khải Nguyên vẫn ăn chơi phóng túng để mặc dì ở nhà một mình à?

Bà Hằng thoáng buồn rầu:

-Ừ, khuyên răn mãi nó không chịu nghe, cứ lông bông hoài.

Đức Quang cười lớn:

-Nó là quý tử mà. Cháu đoán không sai, không bao giờ khá lên được. Không thể nào hiểu được tại sao lại có những con người sống ích kỷ đến vậy.

Nhìn thấy ánh mắt bối ngỡ của Uyên Trúc , dù đã biết tên cô nhưng Đức Quang vẫn trầm giọng hỏi cô:

-Cô là Uyên Trúc ?

Bà Hằng giọng nhẹ nhàng:

-Uyen Trúc tính tình rất dễ thương.

Đức Quang trầm trồ khen:

-Một cái tên thật đẹp và ấn tượng.

Uyen Trúc như người mất trọng lượng, lơ lửng vì ánh mắt đắm thắm của Đức Quang dành cho cô. Cô bối rối quay mặt trốn chạy ánh mắt quyến rũ của anh.

Bà Hằng sực nhớ ra, vỗ tay lên vai Uyên Trúc , bà dặn dò:

-Nãy giờ quên, dì muốn dặn con xuống bếp bảo dì Năm làm thêm món súp cua.

Uyen Trúc trở mắt nhìn bà H, cô ngập ngừng:

Đạ, cua thì...dì Năm đi chợ không có mua cua.

Bà Hằng gục gặc đầu:

Đì biết chứ. Nhưng lúc nãy ngồi trong xe, Q có nói với dì là thích ăn súp cua. Vậy con gọi điện thoại đến nhà hàng, bảo họ mang đến đây cho chúng ta.

Đạ....

Uyen Trúc bước đi. Chân tay của cô cứng đờ một cách đáng ghét khi Đức Quang nhìn theo cô. Gọi điện thoại xong, Uyên Trúc chạy vào vào bếp.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng bất thường của Uyên Trúc , dì Năm ngạc nhiên:

-Bộ cháu bị bà chủ rầy hả?

Uyen Trúc ấp úng:

Đạ, đâu có.

Sợ chị Tâm tài lanh nhận ra những thay đổi trên mặt mình, Uyên Trúc xăng xái lấy cây chùi nhà để chùi bếp. Nhìn xuống nền nhà, dì Năm la làng lên:

-Con nhỏ này thiệt kỳ. Bộ hết giờ chùi nhà rồi hay sao. Đồ đạc, xoong nồi để dưới bếp lung tung, người đi vô, kẻ đi ra lộn xộn, chùi nhà nước ướt lép nhép như thế này chỉ thêm bẩn.

Uyen Trúc hét hồn. Lật đặt dẹp cây chùi nhà vào góc bếp, cô đưa tay xoa mặt. Kỳ cục thật. Tại sao cô lại có vẻ đồng bóng như vậy chứ, cứ như thể ai đó đã hớp hồn của cô đi mất.

Mọi người cơm nước xong, Uyên Trúc vẫn ngồi thu lù trong bếp. Cô ửng hồng mặt khi nghe chị Tâm nhắc chừng:

-Ở trên nhà dùng cơm xong rồi, Trúc lên bưng mâm cơm xuống đây cho chị.

Uyen Trúc ngập ngừng:

-Chị lên dọn xuống dùm em đi.

Dì Năm thở dài:

-Nửa. Con nhỏ này hôm nay thật kỳ cục. Việc không ai bảo làm thì nhào vô làm, còn việc cần làm lại đùn đẩy cho con Tâm.

Sợ dì Năm nổi chứng phân tích lỗi thôi, Uyên Trúc vụt đứng dậy cố lấy giọng tự nhiên.

-Thôi, để đó con.

Cô rụt rè bước vào phòng khách. Bà Hằng đang rót nước trà ra tách. Đức Quang ngồi thật đường bệ trên chiếc ghế nệm bọc nhung. Anh đã thay một bộ đồ khác. Chiếc áo sơ mi màu huyết dụ và quần jean trắng. Giờ đây nhìn anh trở nên nghệ sĩ hơn, sang trọng hơn và xa cách hơn.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 4

Đôi mắt của Đức Quang trở nên ấm áp khi nhìn thấy Uyên Trúc . Vì bà Hằng mãi mê trong những tách trà nên Đức Quang tha hồ nhìn ngắm cô . Suýt chút nữa Uyên Trúc đã đánh đổ chén đĩa ở trên mâm xuống đất.

Ngẩng đầu lên, giọng bà Hằng nhẹ nhàng:

-Uyen Trúc , dọn mâm xong con mang trái cây ra cho dì.

Uyen Trúc nói, giọng thiếu tự nhiên:

Đạ lấy nho hay táo ạ?

Đức Quang vội vàng lên tiếng:

-PHiền cô lấy táo, tôi không thích dùng nho, ở Pháp nho nhiều đến nỗi chỉ mới nghe nói đến đã phát ngán lên rồi.

Bà Hằng cười dễ dãi:

Đì quên Pháp là xứ sở của rượu vang.

Uyen Trúc làm theo yêu cầu của Đức Quang, vừa đặt đĩa táo xuống bàn, cô chớp nhẹ mắt khi nghe Đức Quang hắng giọng:

-Cô gọt vỏ dùm.

Đôi mắt của anh tấn công cô, một đôi mắt quyến rũ, đủ làm Uyên Trúc ửng hồng mặt, cô ngồi gọt vỏ táo, lơ mơ đoán được dụng ý của anh, thì ra anh muốn được giữ cô ngồi lâu lại trong phòng. Vẫn vô tình, bà Hằng chép miệng:

-Nếu cháu thích ăn táo như vậy, ngày mai dì sẽ nhắc dì Năm mua chũm chực ký bỏ sẵn tủ lạnh.

Đức Quang liếc Uyên Trúc và cười với cô, một nụ cười rất riêng tư.

Anh nói bằng giọng rất quan trọng:

-Về nước lần này, khối lượng công nhân của cháu phải làm khá nhiều.

Bà Hằng khẽ thở dài:

Đì lấy làm tiếc khi thằng Nguyên không được như cháu.

Đức Quang mỉm cười tự hào:

-Mỗi người có một quan niệm sống riêng, khi biết quên mình đi và sống cho người khác, người ta sẽ trở nên cao thượng hơn.

Bà Hằng thườn thượt thở dài:

Đạo này Khải Nguyên liên miên uống rượu, không chịu đến công ty vì dì không chiều theo ý của nó.

Đức Quang hỏi giọng quan tâm:

-Nó muốn gì?

Hớp một ngụm trà thơm ngát, bà Hằng tỏ vẻ buồn rầu:

-Khải Nguyên muốn điều hành công ty nhưng dì tạm thời đưa nó về phòng điện toán, phải có một thời gian để cho nó tự khẳng định được mình. Dì quyết định như vậy có đúng không?

Đức Quang giận dữ:

-Nó đòi hỏi như vậy à? Đó là điều vô liêm sỉ nhất.

Dù không thích Khải Nguyên, Uyên Trúc vẫn cảm thấy có một điều gì không ổn trong lời nhận xét của Đức Quang. Bất giác cô khẽ thở dài.

Cô tự hỏi, một người khi đã vấp ngã, muốn gượng lên và đứng dậy, đó có phải hành động đáng bị lên án hay không?

Cầm lấy miếng táo mát lạnh từ bàn tay xinh đẹp của Uyên Trúc, Đức Quang lịch sự:

-Cám ơn. Cô cùng ăn chứ?

Bà Hằng ân cần:

-Ăn đi Uyên Trúc.

Cô bẽn lẽn từ chối:

Đạ cháu không thích ăn táo.

Đức Quang nhìn vào đôi mắt bối rối của cô:

-Vậy Uyên Trúc có thích ăn chocolat không?

Uyên Trúc mỉm cười thay cho câu trả lời. Đức Quang cười thành

tiếng, anh dí dỏm nói với bà H:

Đì ạ, các cô gái thường thích Chocolat hoặc một thứ trái cây gì đó chua chua mà thôi.

Bà Hằng buột miệng khen:

-Cháu có vẻ sành tâm lý phụ nữ, chẳng trách cò nhiều cô gái đẹp mến mộ thích làm bạn với cháu.

Quay sang Uyên Trúc , Đức Quang lịch sự:

-Tôi có mang về nhiều hộp Chocolat. lát nữa tôi sẽ mang biếu cô vài hộp.

Uyen Trúc kêu khế:

-Không dám đâu.

Bà Hằng cười hiền lành:

-Chỉ mấy phong kẹo thôi, có gì mà con hoảng hốt như vậy. Q rất hoà đồng, tính lại rất tốt Sau này con sẽ thấy lời nói của dì là đúng.

Đức Quang nhếch môi:

-Trong nhà này ai cũng có thiện cảm với cháu, ngoại trừ Nguyên, nó luôn ác cảm và hằn học với cháu. Đôi lúc cháu có cảm giác là Nguyên sợ cháu chia sẻ tình cảm với dì, như vậy sẽ ảnh hưởng đến ...gia tài được thừa kế của Nguyên.

Bà Hằng vội đỡ lời:

-Không đâu. Với dì nó mới kiếm chuyện như vậy Lỗi ở dì, tại dì nuông chiều nó quá nên tính tình của nó ngang bướng. Chẳng có lý do gì mà N tệ với cháu. Nó phải cảm ơn cháu mới phải chứ. Nhờ có cháu đi đi, về về an ủi dì trong căn nhà quạnh hiu này, dì mới thấy đỡ buồn và cô đơn.

Đức Quang nhướng mày:

Khải Nguyên là một kẻ thiếu hiểu biết.

Uyen Trúc ngớ ngàng khi thấy Đức Quang hằn học như vậy. Khi giận, đôi mắt quầng rử của anh chột trở nên đỏ đốm, lạnh lùng.

Uyen Trúc không dám nhìn lâu đôi môi mỏng hơi mím lại của anh.

Một chút thất vọng mơ hồ đến trong cô.

Như đã lấy lại được tự chủ, Đức Quang im lặng một lúc. Rồi anh nghiêng đầu nhìn Uyên Trúc , dịu giọng hỏi:

-Cá lóc hấp rất ngon, có phải Uyên Trúc nấu món này không?

Uyen Trúc chối quanh:

Đạ, đâu có. Món này do dì Năm nấu mà.

Đức Quang cười nhẹ:

-Tôi biết Uyên Trúc nấu vì lần trước tôi ăn không ngon được như vậy.

Uyen Trúc cười. Đức Quang tiếp tục nói chuyện với bà H, cũng là

chuyện về Khải Nguyên.

Đặt quả táo vừa được gọt vỏ xong, Uyên Trúc lẳng lặng đứng dậy.

Cô gật đầu chào bà Hằng và Đức Quang.

Chẳng hiểu sao một nỗi buồn vô cớ len lén đến trong cô . Nỗi buồn từ đâu đến, cô không rõ. Chỉ mơ hồ là một sự thất vọng ngấm ngấm nào đó hình như có cả một chút băn khoăn ái ngại cho “sự tử”.

“Sự tử”. Anh chỉ thích gần gũi và nói chuyện với bác Lân. Với cô, chỉ có sự cãi vã.

Bước ra vườn và cầm nhánh tigôn hồng trên tay Uyên Trúc ngược mắt nhìn lên cửa sổ phòng anh ở trên tầng hai. Cửa sổ mở, nhưng cô cò thể biết một cách chắc chắn là anh chưa về. Chiếc Suzuki màu đen không có ở trong sân.

Hôm trước Khải Nguyên đã ném vỡ lọ hoa, giờ cô không điên để hy sinh thêm một chiếc lọ khác nữa. Thế nhưng, ai cấm cô quàng những dây hoa hồng bé tí này lên song cửa phòng anh. Nghĩ là làm. Uyên Trúc bứt thêm vài nhánh tigôn hồng có lá xanh um. Cô vội vàng chạy lên các bậc thang, đan những dây hoa vào song cửa theo một kiểu hình lạ mắt. Những chiếc lá hình tim gối đầu lên nhau. Chúng sẽ chóng héo khô vì thiếu nước mát. Nhưng không sao, hoa tigôn trong vườn nhà anh rất nhiều.

Sợ Khải Nguyên về bất thành linh và bất gặp, Uyên Trúc phóng chạy như bay xuống nhà. Cô đâm sầm vào Đức Quang. Anh ôm lấy cô, khẽ kêu lên:

-Sao vậy Uyên Trúc !

Uyen Trúc đỏ bừng mặt. Cô ngượng ngùng gượng đứng dậy để thoát khỏi tay anh nhưng Đức Quang vẫn...vô tư ôm lấy cô Anh ghé mặt xuống gần đôi mắt bối rối của cô và trách yêu:

-Không được chạy vội vàng xuống thang, nghe không cô bé. Rất nguy hiểm.

Uyen Trúc vùng thật mạnh, cô vượt ra khỏi vòng tay tiếc nuối của Đức Quang, đâm sầm chạy như bị ma đuổi.

Đức Quang nhìn theo cô, bất giác mỉm cười. Khẽ nhún vai, anh bước ra vườn. Anh tìm thấy Uyên Trúc ở gần cuối khu vườn. Cô đang ngồi trên xích đu, khuôn mặt vẫn còn đang ửng hồng vì e thẹn.

Ngồi xuống cạnh Uyên Trúc , Đức Quang dịu dàng:

-Lúc này vì sao Uyên Trúc lại chạy gấp gáp như vậy?

Uyen Trúc ngượng ngùng:

-Chẳng có gì cả.

Đức Quang cười. Anh trầm giọng nhận xét:

-Tôi đoán là Uyên Trúc rất nghịch.

Cô cong môi lên:

- Đâu có.

- Đôi mắt của Uyên Trúc rất lém, tôi đoán là Uyên Trúc rất thông minh.

Mỉm cười, Uyên Trúc khẽ lắc đầu:

-Anh đoán sai rồi. Hồi nhỏ tôi học rất tốt, lớn lên cũng vậy. Mới lết đệt học hết chương trình cấp 1 phải nghỉ học.

Đức Quang bật cười. Anh nheo mắt nhìn cô.

-Uyen Trúc nói dối rất tài. Tôi không tin đâu.

Vùng đứng dậy, Uyên Trúc đưa tay vuốt tóc:

-Tôi nói thật mà.

Thật chậm rãi, cô bước đi dọc những luống hoa hồng bạch, ngắt một cành hoa vừa hé nụ và đi vào nhà trước đôi mắt ngẩn ngơ của Đức Quang.

Anh ngồi thả người trên xích đu.

Buổi trưa thật yên tĩnh. Tiếng chim chích đầu đây thật nhỏ, không đủ làm sao động cả một khu vườn rộng mênh mông. Một chuyến trở về đây thú vị. Tất cả đang chờ đợi anh ở phía trước....

~*~*~*

Bạch Yến rót thêm bia vào ly Khải Nguyên, cô nhướng mắt:

-Anh uống với em nữa nha?

Khải Nguyên chạm ly với cô, nốc cạn. Giọng anh nôm nong:

-Anh có công chuyện phải về bây giờ, không ngồi lâu được.

Bạch Yến nhướng cao mày:

-Sao vậy! Bộ anh chê con gái bọn em không biết uống bia được hay sao? Hèn gì nãy giờ anh cứ bồn chồn với bộ mặt rầu rĩ hết biết.

Khải Nguyên nhún vai:

-Không phải vậy.

Cười nửa miệng, Bạch Yến khàn giọng:

-Anh chán em rồi phải không?

Khải Nguyên nheo mắt nhìn cô:

-Anh chưa bao giờ tuyên bố thích em thì tại sao lại gọi là chán chứ.

Bạch Yến gật gù:

-Em hiểu. Anh với em cảm thấy hợp nhau thì bắt đầu với nhau. Chừng nào hết có nhu cầu thì lại... tạm biệt chim én Chúng ta đã từng thoa? thuận như vậy. Nhưng anh N nè, nếu bây giờ em tuyên bố lỡ yêu anh rồi thì anh tính sao?

Khải Nguyên đốt thuốc. Anh phà khói vào gương mặt xinh đẹp của Bạch Yến và bật cười:

- Điên!

Bạch Yến lim dim mắt:

-Nếu được điên vì anh, em xin sẵn sàng

- Đừng đùa dai.

-Em nói thật.

-Anh nói rồi. Anh ghét đàn bà. Anh thề không bao giờ yêu ai cả.

-Ngoại trừ em chứ?

- Điên vừa thôi.

Bạch Yến thở dài. Cô tiếp tục rót đầy bia vào ly và uống.

Khải Nguyên ngăn cô lại. Anh hắng giọng:

- Đừng uống nữa. Nếu không lát nữa anh sẽ để em tự về nhà một mình đấy.

Bạch Yến cong môi lên:

-Lại còn như vậy nữa à!

Khải Nguyên thanh toán tiền, anh đập nhẹ lên vai Bạch Yến:

-Go!

Khuôn mặt bất mãn, Bạch Yến ngồi sau xe Khải Nguyên, cắn nhàn:

-Chưa có tên đàn ông nào đối xử với em như anh.

Khải Nguyên rút ga, chiếc xe chồm lên thật nhanh trên đường, giọng anh tỉnh tỉnh:

-Nếu em tiếc, có thể bye anh để trở về với họ.

Bạch Yến thở dài:

-Em lại lo yêu anh mất rồi.

Thả Bạch Yến xuống đầu ngõ, Khải Nguyên cười với cô:

-Tạm biệt. Lần sau gặp anh, nhớ đừng ca cải lương như vậy nữa.

Phóng xe chạy như điên và cuối cùng dừng xe trước cổng, Khải Nguyên đập cửa rầm rầm để gọi cửa.

Uyên Trúc ghé mắt qua ô cửa để nhìn. Vừa đẩy cổng, cô vừa ca thầm:

-Có chuông, sao anh lại không bấm? Gần khuya, đập cửa ầm ầm còn hơn cháy nhà.

Khải Nguyên hát hàm:

-“Chị Hai”, chị nói xong chưa?

Uyên Trúc lý sự:

-Gọi tôi là chị Hai, tới chừng tôi nghe quen tai, rồi quen miệng xưng chị Hai thì không phải lỗi của tôi đâu nha.

Khải Nguyên cười khẩy:

-Lúc đó tôi sẽ vắt chị Hai ra nước, chị Hai bò cạp ạ. Sao chị giống tính bà già tôi vậy, vừa mới chạm mặt đã nghe cần nhần như bà già mắc xương.

Uyên Trúc bật cười:

-Anh nói chẳng có một tí xiú khoa học. Mặc xương sao mở miệng cần nhả được chứ.

Khải Nguyên nheo mắt nhìn cô:

-Mặc xương chứ đâu có cụt lưỡi mà không nói được. Mai mốt cô chịu khó mặc xương là biết liền hà. Pg89

Uyên Trúc so vai:

Đại gì nghe anh xúi bậy.

-Cô khôn với ai. Bò cạp.

Rú xe chạy vào, thay vì dựng xe thì Khải Nguyên thả cho chiếc Suzuki đổ kênh trên sân, không chịu tắt máy. Theo quán tính, bánh xe quay tít vòng vòng, xăng chảy ra trên sân. Uyên Trúc thấy ngứa mắt. Cô thờ ra một tiếng thật bất mãn. Thật đúng là cậu ấm. Chỉ được tài phá của.

Chống tay lên hông nhìn cô, Khải Nguyên khiêu khích:

-Sao?

Uyên Trúc mím môi lại. Giọng cô mai mỉa:

-Mốt này tôi gặp hoài, đâu có hay ho gì.

Khải Nguyên trừng mắt nhìn cô:

-Cô biết mình đang làm gì trong nhà này không?

Đĩ nhiên là biết. Đầy tớ.

Cười thành tiếng, Khải Nguyên lên giọng:

-Vậy thì tốt. Cần phải biết....khiêm tốn một chút. Đừng bao giờ có ý định làm chị Hai thiên hạ.

Uyên Trúc ầm ức ngó lơ sang chỗ khác.

Suy ra hẳn cũng có một chút có lý trong chuyện bắt bẻ cô. Cô không có quyền xiá vô chuyện của hắn. Hậm hực bỏ đi, Uyên Trúc bỗng nghe Khải Nguyên gọi giật ngược:

-Uyên Trúc.

Cô quay lại, giọng chua như giấm:

-Chẳng có U nào ở đây cả. tôi là Trúc. Tôi là đầy tớ.

Khải Nguyên phì cười:

-Uyên Trúc . Tên của cô cũng ác chiến đấy chứ. Lâu nay tôi không biết được.

Nghiêm mặt lại, Uyên Trúc ngọt nhạt:

-Cậu chủ gọi gì tôi?

Khải Nguyên nheo mắt:

- Đừng vênh mặt lên như vậy.

-Cậu muốn hỏi gì?

- Đức Quang có ở nhà không?

-Anh Q đi công chuyện từ hồi chiều đến giờ, chưa về.

-Sao cô biết là công chuyện?

-Nghe anh Quang nói với dì Hằng là công chuyện thì tôi hay vậy, cậu có thắc mắc gì cứ hỏi lại dì H. Tôi không biết.

-Này, nai con. Coi chừng sập bẫy.

Nhấn mặt lại. giọng Uyên Trúc tỏ vẻ khó chịu:

-Ý anh muốn nói gì?

Khải Nguyên nhướn mày:

-Tự suy nghĩ và tự tìm ra câu trả lời. Chẳng lẽ đầu óc của cô tối thui như đêm ba mươi tết.

Uyen Trúc trề môi:

-Tôi chúa ghét những ai nói lấp lửng không đầu không đuôi, để người khác phải đoán mò nghe mệt tim.

Khải Nguyên đạp một chân lên chiếc Suzuki, anh nhếch môi:

-Giữ lấy trái tim mệt của mình. Cô không đủ bản lĩnh trước sự hấp dẫn ma giáo của Q đâu. Phụ nữ chỉ là thứ nhẹ dạ. Kết thúc chỉ biết đổ nước mắt. Đồ ngốc.

Uyen Trúc vênh mặt lên:

-Đâu có liên quan gì đến anh.

Khải Nguyên nói giọng giận dữ:

-Không nói chuyện với cô nữa.

Anh nghiêng ngang bước vào nhà. Cùng lúc đó, Đức Quang từ ngoài bước vào. Đôi mắt của Khải Nguyên nhìn Đức Quang như muốn tóe lửa. Đức Quang chỉ cười nhạt. Nụ cười khinh mạn của Đức Quang làm Khải Nguyên muốn sôi lên. Anh nghiêng răng lại:

-Đồ đều.

Đức Quang cười nửa miệng:

-Kìa Nguyên, tính tình của cậu đột ngột thay đổi một cách kỳ lạ. Khó hiểu thật.

Khải Nguyên hậm hực sập mạnh cửa phòng khách. Anh sẵn sàng tổng Đức Quang ra khỏi nhà như người ta ném bỏ một miếng giẻ rách nhưng vì không muốn làm kinh động đến mẹ của anh, nên đành nuốt hận bước lên lầu.

Vừa tra chìa khoá vào cửa, Khải Nguyên chợt thấy những hoa tigôn hồng trên cửa sổ. Khuôn mặt cau có, anh biết ngay đó là sản phẩm của Uyên Trúc. Một con nhỏ ngang như cua bò và đầy kiêu hãnh. Định giật tung những giấy hoa ném xuống đất nhưng nghĩ sao, Khải Nguyên lại nhún vai, đẩy cửa bước vào phòng.

Không tháo dây ra, Khải Nguyên nằm vật ra trên giường, hàng mày rậm của anh nhíu lại, gần giao nhau. Anh đang nhớ lại chuyện quá khứ. Uất ức. Nuối tiếc.

Cầm lấy chiếc gối trắng tinh, Khải Nguyên áp lên mặt mình. Thật khó để đi vào giấc ngủ. Những tiếng thở dài mạnh mẽ thoát ra từ đáy ngực.....

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 5

Diệp Hồng thần thờ ngẩn nhìn mình trong gương. Một cô gái đẹp với đôi mắt buồn, u uẩn. Cô đưa tay chà nhẹ mi mắt.

Hình ảnh trong gương chợt nhoà đi. Đôi môi đầy đặn hơi mím lại, cô chậm rãi bước ra vườn.

Trăng đẹp quá. Trăng lung linh mười sáu. Tuổi thơ hồn nhiên của cô đã qua rồi. Tất cả bỗng trở thành những ký ức màu xám. Gió không thổi. Vườn cây bất động ngấm trăng suông.

Thấp thỏm nhìn ra cổng. Diệp Hồng ngóng đợi mãi tiếng chuông, rồi lặng lẽ thở dài.

“Không có gì tệ hại hơn một tình yêu giả dối.” Cô nhớ có ai đó đã nói như vậy. Giả dối. Tất cả là dối trá.

Kim dài của đồng hồ đã đi hết một vòng tròn, rồi thêm một vòng tròn nữa. Cuối cùng, khi sự chờ đợi kiên nhẫn của cô đi đến tận cùng của giới hạn thì có tiếng chuông.

Mở rộng cánh cửa, bỗng bình trong chiếc áo ngủ may bằng tơ tằm màu trắng, Diệp Hồng nhìn Đức Quang bằng đôi mắt trách móc. Đức Quang im lặng đi bên cạnh cô, không một lời giải thích. Anh dậm mạnh lên gót giày trên tấm thảm chùi chân.

Khuôn mặt đẹp trai đầy lời cuốn của anh phủ một lớp giá băng lạnh lùng. Không kìm được xúc động, Diệp Hồng nói:

-Hãy tha lỗi cho em. Em không còn cách nào khác nữa.

Thấy Đức Quang vẫn chưa hết giận, Diệp Hồng nhỏ nhẹ nói tiếp:

-Không ai biết là em đã gọi điện đến cho anh cả. Mỗi lần nghe giọng của ai khác là em đều dập máy.

Giọng Đức Quang lạnh lẽo:

-Gọi tôi có việc gì không?

Câu hỏi của Đức Quang làm Diệp Hồng tủi thân cô khịt mũi:

-Trước đây, anh không nói với em như vậy?

-Giờ cô muốn như thế nào?

-Em chỉ muốn biết là tại sao anh lại cố tình trốn tránh em.

Đức Quang bật quẹt mỗi thuốc. Ngồi ngửa người trên ghế và xoạc thẳng hai chân, Đức Quang rít từng hơi thuốc. Anh cau mặt lại khi nghe tiếng sột sột của Diệp Hồng:

-Làm ơn đừng khóc. Tôi chúa ghét nghe tiếng khóc phụ nữ.

Diệp Hồng đưa tay ôm lấy mặt. Cô nhìn Đức Quang bằng đôi mắt oán giận. Đức Quang vùng đứng dậy, ném mẩu thuốc đang còn cháy đỏ xuống nền nhà, giọng anh khó chịu:

-Tôi bận. Tôi rất bận. Nếu cô biết được mục đích về nước lần này của tôi thì cô có lẽ không mở giọng trách móc và cũng không dùng nước mắt để màu mè với tôi.

Diệp Hồng khàn giọng:

-Anh nghĩ em đóng kịch với anh à? Tại sao anh không giải thích chuyện anh về nước đã gần hai tuần nay mà không hề gọi điện báo cho em biết.

Nghiến răng lại, Đức Quang nhếch môi:

-Thằng Nguyên nó báo cho cô biết à?

Diệp Hồng cười chua xót:

-Không. Cách đây mấy hôm, một người bạn gái của em nhìn thấy anh trong vũ trường Ngân Sao, vì thế nó đã hỏi thăm bọn vũ nữ và biết anh lui tới chỗ này hơn mười ngày nay.

Đức Quang nheo mắt nhìn Diệp Hồng:

-Giờ cô bắt đền tôi sao?

Đưa tay vuốt ngược những sợi tóc dài mềm mại vừa rũ ra trước trán, Diệp Hồng khổ sở nhìn Đức Quang:

-Em nhớ anh. Em yêu anh. Chúng ta đã từng là của nhau. Anh quên rồi hay sao?

Đức Quang cười gằn:

Đù yêu âm nhạc nhưng tôi lại là người rất ghét điệu khúc. Cô nói những lời ấy đã bao nhiêu lần, cô không phát ngán sao. Không nên quan trọng hoá vấn đề đã xảy ra giữa cô và tôi. Sống ở Pháp vậy mà hay, không bao giờ có chuyện bắt đền nhau giữa các cặp tình nhân.

Diệp Hồng giọng đầy nước mắt:

-Nhưng đây không phải là đất Pháp. Em không thể chịu đựng nổi ý nghĩ anh và em sẽ chia tay nhau. Em không thể suy nghĩ và sống hiện đại như anh được.

Đức Quang cao giọng:

-Hãy tập sống như vậy. Đó chính là văn minh.

Diệp Hồng ngồi rũ hai vai xuống, lòng đầy oán hận. Lúc yêu cô, Đức Quang không nói như vậy, khi ấy anh đã khoác bộ mặt lịch sự, tử tế nhất. Cô ngã vào vòng tay anh không một chút đắn đo Thật nhục

nhã.

Đức Quang tiếp tục đốt thuốc.

Qua làn khói mỏng, anh ngắm lại người tình của mình. Nét đẹp của cô giờ đây không còn ngây thơ nữa nhưng bù lại đầy hấp dẫn và lôi cuốn, mời gọi hơn.

Đức Quang cười đều.

Ngốc thật. Tại sao anh phải trốn chạy cổ Chỉ cần khéo léo một chút, anh có thể làm cho cô tạm quên đi lời van xin đòi cưới.

Dụi thuốc vào gạt tàn, Đức Quang chậm rãi bước đến cạnh Diệp Hồng. Anh ngồi lên thành ghế và choàng tay ôm cô, giọng dối trá:

-Nín đi cưng, đừng buồn nữa. Nghe em khóc, anh xót cả ruột.

Diệp Hồng ngừng khóc. Cô lập tức quên đi những gì Đức Quang vừa hằn học nói cách đây đúng năm phút.

Ngước mắt nhìn anh, Diệp Hồng thắc thỏm:

-Anh còn yêu em chứ?

Đức Quang nựng cằm cô:

-Không còn yêu em, tối nay anh đã không đến đây. Anh hứa sau này, khi đã thu xếp xong mọi chuyện, anh sẽ cưới em.

Diệp Hồng bắn khoắn nhìn Đức Quang:

-Anh giữ lời hứa nha.

Vuốt tóc Diệp Hồng, Đức Quang bào chữa cho sự nổi giận lúc nãy của mình:

-Về nước lần này, anh chưa ghé đến chỗ em là vì bận bịu công việc. Nếu anh, sự nghiệp là quan trọng. Nếu hiểu được tâm lý của đàn ông, em sẽ không bao giờ mè nheo để bắt chia sẻ trách nhiệm như vậy với anh.

Diệp Hồng hoang mang suy nghĩ. Cô cho rằng chính từ lời nói Đức Quang vốn đã mang tính chất vô trách nhiệm. Suy cho cùng, cô cũng chẳng có gì để mất.

Khẽ thở dài, cô để mặc Đức Quang vuốt ve với một tâm trạng bất định. Đức Quang thì thâm bên tai cô:

-Anh sẽ cưới em.

Diệp Hồng nhếch môi đầy cay đắng. Cô bỗng thấy mình nhẹ dạ hơn bao giờ hết. Biết Đức Quang phỉnh phờ vậy mà trái tim vẫn cứ mềm đi.

Phủ trên người Diệp Hồng những nụ hôn tham lam, Đức Quang mỉm cười.

~*~*~*

Uyên Trúc mở cửa phòng.

Ông tướng vẫn còn ngủ. Lắc đầu ngán ngẩm, cô đi nhẹ chân và bắt

đầu dọn dẹp. Nếu chờ cho đến lúc con sư tử này dậy thì đến trưa chưa chắc cô dọn được phòng.

Người đầu bệ bồi kinh khủng, Uyên Trúc rửa thắm.

Áo quần dơ của Khải Nguyên ném bừa bãi khắp nơi. Mấy đôi giày hôm qua cô đã xếp vào kệ vậy mà hôm nay mỗi chiếc mỗi đường. Uyên Trúc dẫu môi. Hắn mang mỗi ngày một đôi giày chứ mấy, vậy mà lại xới tung cả một kệ dép, giày. Ghét.

Rồi nữa, vỏ lon bia quăng lăn lóc, suýt nữa cô té nhào vì mấy lon bia của hắn. Uyên Trúc chống tay lên hông nhìn trộm Khải Nguyên.

Cô suýt phì cười vì chợt so sánh Khải Nguyên với một con sư tử đang nằm ngủ. Sư tử ngủ như thế nào, không nghe nói đến. Chỉ biết Khải Nguyên ngủ rất xấu. Chân tay xoạc ra trên giường hết cỡ. Lại mặc nguyên cả quần jean để ngủ.

Uyen Trúc bủi nhệ môi. Khi ngủ, thấy anh ta cũng không kém phần lì lợm, ngang ngược. Có lẽ sư tử cũng ngủ y chang như vậy là cùng. Cô nhúng giẻ ướt và chùi sàn nhà. Chùi rất nhẹ vì sợ sư tử ngủ dậy bất chợt. Đang lom khom chùi dưới gầm giường, Uyên Trúc thất kinh khi Khải Nguyên đột ngột nằm nghiêng người và gác tay lên lưng của cô.

Như đĩa chạm phải vôi, cô hất cánh tay của anh ra thật mạnh và đứng dậy. Khải Nguyên giật mình tỉnh giấc. Anh hằm hè hỏi cô:

-Cái gì vậy?

Uyen Trúc vẫn chưa hoàn hồn. Rồi cô chợt hiểu là Khải Nguyên ngủ mê, anh không hay biết gì cả.

Cô đáp ứng:

-Xin lỗi....

Khải Nguyên vẫn chưa hết bực mình, anh nhướn mày:

-Lúc này, cô đá vào tay của tôi, có phải không?

Uyen Trúc đưa tay lên trời:

-Thề không phải vậy.

Khải Nguyên cảm thấy ê ẩm nơi tay. Anh không hề biết là cánh tay anh va mạnh vào cạnh giường nên bị đau như vậy. Quỷ thật. Rõ ràng anh nằm mơ thấy con nhỏ bò cạp này nhằm vào tay của anh và....sút.

Vùng đứng dậy, Khải Nguyên cổ truy tới cùng:

-Vậy lúc này cô làm gì, nói đi!

Uyen Trúc đưa tay gãi đầu. Nếu cô nói thật. Con sư tử này dám bẻ quặt tay của cô ra sau lưng chứ chẳng phải chuyện chơi.

Cô nói vòng vo:

-Tôi chùi nhà.

Khải Nguyên cao giọng:

-Biết rồi...khỏi giới thiệu mất công. Chuyện chùi nhà không liên quan gì tới cánh tay của tôi bị đá cả.

Uyên Trúc tức càn hông. Chẳng biết dựa vào đâu mà anh cứ một, hai khẳng định cô đá vào tay anh.

Cô gân cổ cãi:

-Tôi đâu có đá.

Khải Nguyên trừng mắt nhìn cô:

-Lại còn chối quanh nữa hả.

Anh bỏ mặc cô ở đó và vào toilet rửa mặt. Lúc trở ra, khuôn mặt anh thật lạnh lùng, cau có. Tiện chân anh co chân đá thật mạnh vào thau nước mà Uyên Trúc đem vào để chùi nhà. Nước đổ ra sàn lênh láng. Hất hàm nhìn Uyên Trúc, Khải Nguyên ra lệnh:

-Chùi đi!

Uyên Trúc ứa nước mắt. Cô biết là Khải Nguyên cố tình làm nhục cô, chưa bao giờ cô căm ghét anh thế này. Vẫn đứng im bất động, Uyên Trúc không biết mình nên làm gì. Chạy ra khỏi phòng và khóc?

Không bao giờ. Cô nuốt ngược nước mắt vào trong khoanh hai tay trước mặt và nhìn Khải Nguyên đứng bằng một nửa con mắt.

Khải Nguyên mặc áo pull vào. Cũng còn thừa một chút lịch sự khi quay lưng lại với cô để nhét áo vào bên trong quần.

Chợt Khải Nguyên kêu lên:

- Đôi giày Adidas của tôi đâu rồi?

Uyên Trúc không trả lời, cô nhếch môi ngo ngoi sang chỗ khác. Khải Nguyên quát lớn:

-Cô có nghe tôi hỏi gì không?

Uyên Trúc khàn giọng:

-Tôi giặt và đem phơi rồi.

Ngồi phịch xuống giường, Khải Nguyên hằm hè:

-Sao cô tài lanh vậy. Lấy giày đâu tôi đi chơi tennis.

Liếc nhìn đồng hồ và cố ý cho Khải Nguyên nhìn thấy cử chỉ của mình, Uyên Trúc mím môi lại. Khải Nguyên trừng mắt nhìn cô càn cáo:

-Không ai cấm tôi đi chơi tennis vào mười giờ trưa, nghe rõ chưa.

Uyên Trúc khế so vai. Cô ngồi xuống và lấy giẻ thấm nước trên sàn, vắt vào thau. Để xem hấn còn kiếm chuyện gì với cô nữa không.

Nằm dài xuống giường, Khải Nguyên quan sát đối thủ của mình.

Uyên Trúc im lặng làm việc, khác với khuôn mặt láu lỉnh, háo thắng

như những lúc cãi vã với anh, giờ đây khuôn mặt cô hoàn toàn vô cảm. Tại sao cô lại không khóc? Khải Nguyên tự hỏi. Anh đã cố ý làm

cô khóc. Vậy mà không, cô đứng đưng với một vẻ phớt đời như đá lạnh.

Khải Nguyên với tay lên table de nuit để lấy gói thuốc. Anh chợt nhớ ra hộp quẹt để trong toilet. Hắng giọng, anh bảo Uyên Trúc :

-Vào phòng tắm lấy hộp quẹt cho tôi.

Uyen Trúc lấy hai tay chùi vào tạp dề trước bụng. Cô vào phòng tắm và trở ra, giọng cộc lốc:

-Không có.

Khải Nguyên nói giọng hách dịch:

-Không có cũng phải tìm như thế nào cho có.

Uyen Trúc ngửa mặt hít một hơi thật dài. Phải cố gắng lắm cô mới không cãi lại Khải Nguyên. Vừa mới quay lưng, Uyên Trúc đã bị Khải Nguyên gọi giật lại:

-Tôi nhớ rồi. Ở trong ngăn kéo.

Như một cái máy, cô đem hộp quẹt đến cho anh nhưng anh chợt trở chứng, hất hàm bảo:

-Mời lửa cho tôi.

Không còn chịu đựng được nữa, Uyên Trúc nheo mắt lại:

-Anh cũng có tay, rất đầy đủ. Hai tay.

Khải Nguyên giọng lạnh lùng:

-Nhưng tôi buộc cô phải làm.

Hất mặt lên Uyên Trúc thản nhiên nói:

-Nếu tôi không làm?

Khải Nguyên cất cao giọng:

-Cô có muốn bị đuổi việc hay không?

Ném mạnh hộp quẹt xuống giường, Uyên Trúc nhếch môi cười chua chát. Giò thì Khải Nguyên có làm áp lực với bà Hằng để đẩy cô ra đường cũng mặc. Cô bất chấp.

Trái với dự đoán của Uyên Trúc , Khải Nguyên không nổi giận lên.

Anh nhặt lấy hộp quẹt và tự mời lửa cho mình.

Ngửa mặt nhìn lên trần nhà, Khải Nguyên nhả từng ngụm khói thuốc và đắm chìm trong những suy tư riêng. Anh quên mất Uyên Trúc.

Còn cô, cô đang bò trên sàn nhà để lau sạch chỗ nước anh vừa đá đổ đi.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 6

Đi ngang chỗ Uyên Trúc đang ngồi, Đức Quang dừng lại nói thật khẽ:
-Lát nữa Uyên Trúc lên chỗ của tôi. Tôi có chút chuyện cần nhờ đến Trúc.

Nói xong, anh lững thững bước đi. Nhìn theo anh, Uyên Trúc bỗng đứng cảm thấy hồi hộp. Lúc này, ánh mắt quyến rũ của anh nhìn cô thật đắm thắm. Làm sao có thể từ chối được anh.

Rút rề gõ nhẹ cửa phòng Đức Quang trái tim của Uyên Trúc như đánh lộn Giọng Đức Quang thật ám:

-Cửa không khoá, Uyên Trúc vào đi.

Uyên Trúc bước vào với nụ cười gượng gạo, thiếu tự nhiên. Đang ngồi viết gì đó trên bàn, Đức Quang dừng bút lại, anh ngẩng đầu lên với nụ cười lịch lãm:

-Ngồi xuống đi Trúc.

Uyên Trúc nói như hụt hơi:

-Anh gọi tôi có chuyện gì không?

Đức Quang bật cười:

-Bộ Uyên Trúc gấp gáp lắm sao? Cô ngồi xuống đây đã. Lúc nào cũng thấy Uyên Trúc bận rộn. Chán ghê.

Uyên Trúc ngượng ngùng khi bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Đức Quang. Bộ đồ xanh ngọc may bằng vải katê mềm mại đã khiến cô có vẻ đẹp của một con búp bê được lồng trong tủ kính. Những con búp bê có đôi mắt tròn xoe.

Kim nén ham muốn của mình, Đức Quang nói giọng dịu dàng:

-Anh vừa chép được một bài thơ thật dễ thương, anh đọc cho Uyên Trúc nghe nhé.

Uyên Trúc cười hiền. Cô chống khuỷa tay lên bàn, mở lớn mắt nghe Đức Quang trầm giọng đọc thơ:

THÁNG GIÊNG HOA QUỲ NƠ?

Nếu như trời không gió,

Mưa sẽ về đời thông.

Nếu như em không đến,

Sẽ vô cùng mệnh mông.

*

Đà Lạt chiều xuống thấp,

Bóng ai bên hàng cây

Chắc nỗi buồn đứng nấp

Cho trời chiều đầy mây

*

Bỗng đứng lòng tê cứng

Gió lạnh đâu tìm về
Từ cõi nào sâu thẳm
Để buồn lên tái tê

*

Giọt sương như lay động
Nồn xanh bên bờ hồ
Gót em như xao động
Trong tim anh từng giờ

*

Đà Lạt em không đến
E tháng giêng bớt hồng
Hoa quỳ không còn nở?
Giữa vô cùng mệnh mông.
Nhìn vào đôi mắt có rèm mi dài cong cong của cô, Đức Quang khẽ nói:

-Uyên Trúc có thích bài thơ này không?

Uyên Trúc chum chim cười:

-Tôi rất dốt về thơ.

-Nhưng Uyên Trúc thích bài thơ ấy chứ?

-Rất thích. Chỉ hơi tiếc...

-Tiếc gì?

Uyên Trúc giọng xa vắng:

-Giá tôi được sống ở Đà Lạt.

Đức Quang ân cần:

-Uyên Trúc đến Đà Lạt lần nào chưa?

-Một lần, lúc tôi mười sáu tuổi.

Đôi mắt Uyên Trúc thoáng buồn. Cô nhớ lại, lúc ấy ba cô vẫn còn sống. Một chuyến đi nhớ đời. Cô được cưng chiều như một công chúa. Tôi nghiệp ba cô.

Đức Quang nhìn cô, thắc thỏm:

-Uyên Trúc buồn à?

-Không.

-Nếu Uyên Trúc muốn, anh sẽ đưa Uyên Trúc đi chơi ở Đà Lạt, vào cuối đông hoặc tháng giêng, để Uyên Trúc có thể nhìn thấy hoa quỳ vàng rực cả ngọn đồi.

-Tôi nói chơi vậy thôi, Daklak dù sao cũng ít nhiều giống như Đà Lạt.

-Giống nhau như thế nào?

-Nhiều sương mù vào buổi sáng và ban đêm. Những con dốc đất đỏ. Nửa khuya rất lạnh vì sương xuống nhiều, mờ cả cửa kính. Những đồi thông chạy dài theo sườn dốc, xanh xanh.

Đức Quang thú vị nhìn cô:

-Anh bắt đầu cảm thấy thích Daklak của Uyên Trúc rồi đó.

Uyen Trúc đột nhiên lãnh đạm, cô nói giọng cay đắng:

-Chúng ta nên nói sang chuyện khác. Đừng nhắc đến Daklak nữa.

-Vì sao?

-Tôi không thích, chỉ vậy thôi.

Đức Quang giọng kiên nhẫn:

-Anh đọc một bài thơ khác cho Uyên Trúc nghe nhé.

Uyen Trúc nhăn mặt:

-Thôi.

Cô đứng dậy nói giọng bối rối:

-Nãy giờ quên, tôi phải xuống bếp phụ giúp với bác Lân dưới vườn hoa. Bác ấy đang chờ tôi.

Đức Quang luyến tiếc nhìn cộ Ánh mắt của anh nồng cháy. Uyên Trúc ngượng ngùng bước ra khỏi phòng anh. Cô đi như chạy, Đức Quang gọi với theo:

-Ngày mai Uyên Trúc nhé.

Vội chạy xuống các bậc thang, Uyên Trúc bổ nhào vào người Khải Nguyên khi anh đang đi từ dưới lên. Cô lão đảo vì mất thăng bằng.

Ôm ngang hông cô, Khải Nguyên gắt gỏng:

-Mất mũi cô đâu?

Uyen Trúc trở ngón tay vào mắt mình, giọng chua lè:

-Nó ở đây. Ai mượn anh làm việc nghĩa hiệp rồi la làng chứ.

Khải Nguyên thả tay ra, anh lên giọng:

-Nếu tôi không nhanh tay chụp, biết đâu cô đã lăn lông lốc từ trên này xuống dưới đất như người ta đá một quả bóng.

-Cám ơn anh. Tôi không mượn.

-Đồ vô ơn. Trả lại lời cám ơn của cô vừa rồi vì nó còn chua hơn cả chanh và giấm.

Khoác lại chiếc áo jean vắt lên vai, Khải Nguyên nheo mắt nhìn Uyên Trúc. Kể từ hôm đổ nước ra sàn nhà và bắt Uyên Trúc chùi, công bằng mà nói anh cảm thấy...tội nghiệp cho cô Nhưng anh không thích bộc lộ tình cảm của mình. Với cô nhóc này, chỉ cần anh tử tế một chút có lẽ cô sẵn sàng nhảy lên vai anh dễ dàng.

Uyen Trúc tò mò nhìn Khải Nguyên.

-Mấy hôm nay anh đi đâu?

Về mặt bắt cần của Khải Nguyên hát hàm:

-Đâu có liên quan gì đến cô Tôi đi đâu thì kệ xác tôi.

Uyen Trúc dẫu môi lên:

-Tại sao anh biết là không liên quan đến tôi chứ?

Khải Nguyên nhướn mày, gằn giọng:

-Liên quan à? Cô có lộn không đó?

-Đúng là liên quan chứ sao. Nội mỗi ngày phải trả lời cả chục cú điện thoại gọi cho anh tôi cũng đủ ngất xỉu. Ai cũng hỏi tôi lúc nào anh về, nhưng tôi hoàn toàn mù tịt. Chẳng biết phải nói như thế nào cho ổn.

Khải Nguyên nhún vai:

Đập máy. Cô chỉ việc đập máy là khỏi phải trả lời gì cả. Khỏi phải cần nhằn kể công với tôi.

Uyên Trúc bặm môi lại nhìn anh, cô kêu lên.

-Sao kỳ cục vậy. Người ta cần mới gọi đến cho anh chứ.

Khải Nguyên giọng giễu cợt:

-Mấy cô bồ của tôi đó mà.

Uyên Trúc trề nhẹ môi:

-Cùng một lúc mà anh lại cặp đến mấy cô bồ à. Kỳ cục vậy.

Quơ tay đập mạnh chiếc áo jean vào lan can, Khải Nguyên đáp tỉnh bơ:

-Chẳng ai hiểu ai, tự hiểu ngầm với nhau, vui thì ở, buồn thì đi. Bao nhiêu cô chẳng được.

Uyên Trúc đưa mắt nhìn Khải Nguyên tỏ vẻ chê trách. Cô không muốn tranh luận thêm với anh. Sợ anh nổi nóng bắt tử. Mà sao cô lại thích nói chuyện với anh, cho dù giữa anh và cô thường chỉ có sự cãi cọ.

Uyên Trúc khế cắn môi. Sao anh và cô lại không thể nói chuyện tử tế với nhau nhỉ. Cô thử dịu ngọt. Thử đừng gây gổ với anh.

Khải Nguyên ngạc nhiên khi thấy Uyên Trúc tự nhiên đổi "tông". Cô hỏi anh bằng giọng ngọt như đường:

-Tôi pha cà phê cho anh nha.

Khải Nguyên phán một câu xanh rờn:

-Cô điên à? Chẳng có ai uống cà phê vào giờ này cả.

Anh quay lưng bỏ đi.

Chợt Uyên Trúc cảm thấy băng khuâng buồn. Cô không thể lý giải được tâm trạng của mình vào lúc này. Một chút gì luyến tiếc đang lan nhẹ vào trái tim khổ sở của cô. Khải Nguyên là một anh chàng có trái tim ướp lạnh, điều đó có đúng không?

Dù sao thì hàng mày rậm, đôi mắt thông minh và cá tính của anh vẫn có một cái gì đó...thu hút sự chú ý của cô. Chỉ phiền một nỗi là anh không bao giờ đếm xỉa đến sự quan tâm đó.

Dựa ngửa người trên lan can của cầu thang, Uyên Trúc im lặng thờ dài. Khép mắt lại, cô thầm nguyện ước. Nếu có duy nhất một điều

ước, cô sẽ cầu cho Khải Nguyên và cô sẽ không còn...cải vã nhau. Lúc mẹ cô còn sống, bà thường bảo với cô rằng những điều ước nếu nguyện vào buổi chiều thì sẽ ứng nghiệm hơn. Cô tin rằng điều ước của cô sẽ trở thành sự thật.

Khải Nguyên hết cả hồn khi thấy “bò cạp núi” vắt vẻo trên lan can. Chưa kịp lên tiếng, anh chợt bắt gặp cô nở một nụ cười thật hiền. Cô không biết anh đứng lặng lẽ ngắm cô Bò cạp núi đang nhắm nhít mắt lại. Hàng mi thật dài hơi cong cong của cô lay nhẹ. Khải Nguyên chợt xao xuyến con tim trước một vẻ đẹp rất thiên thần. Anh lặng người.....

Uyên Trúc mở mắt ra. Hốt hoảng. Trước mặt cô là Khải Nguyên. Anh cúi xuống kề sát mặt cô và hỏi:

-Cô sao vậy? Bộ cô buồn ngủ hả?

Uyên Trúc khẽ lắc đầu:

-Không. Tôi đang....thư giãn.

Khải Nguyên gật gù:

-À. Tôi hiểu rồi, cô luyện....yoga.

Giọng Uyên Trúc nhẹ tênh:

-Không. Tôi chẳng biết gì về yoga Tôi có kiểu thư giãn riêng của mình. (Cô cầu trời là Khải Nguyên không biết cô nói xạo) Lúc nào cảm thấy trong người không được khỏe là tôi khép mắt lại, không nghĩ ngợi gì cả. Sau đó, tôi lại mở mắt ra.

Khải Nguyên tỏ vẻ thú vị, anh nói với vẻ giễu cợt:

-Mỗi lần muốn “thư giãn”, cô phải leo lên đến tầng hai và nằm vắt vẻo trên lan can để nhắm mắt lại à. Thật là kinh khủng.

Uyên Trúc so vai lại:

-Có gì kinh khủng đâu.

-Cô không sợ sẩy chân té xuống đất sao?

-Tôi chưa bao giờ bị như vậy cả.

-Một ngày nào đó cô sẽ rơi như một chiếc lá.

Tửm tửm cười, Uyên Trúc nhìn Khải Nguyên:

-Có lẽ khác hoàn toàn với một quả bóng bị sút.

Khải Nguyên cười vang:

-Hay thật. Tôi chưa nghe ai thư giãn kiểu cô Hôm nào tôi sẽ làm thử xem.

-Một ý kiến rất hay.

Khải Nguyên hóm hỉnh nhìn Uyên Trúc :

-Tôi sẽ thư giãn với một điều kiện.

Uyên Trúc háo hức chờ Khải Nguyên nói tiếp. Anh tăng hăng giọng:

-Khi thư giãn tôi muốn cô không được đứng trước mặt tôi.

-Vì sao?

Khải Nguyên đáp tỉnh bơ:

-Uổng công tôi thư giãn. Mở mắt nhìn thấy cô là tôi lại...bực mình.

Uyên Trúc giậm chân:

-Sao anh ác khẩu vậy? Con người anh không đến nỗi nào mà.

Khải Nguyên cười nhạt:

-Ai nói với cô như vậy.

-Tôi cảm nhận được điều đó.

Giọng Khải Nguyên chế giễu:

-Bộ cô...yêu tôi rồi hay sao?

Uyên Trúc hằm hè:

-Anh không biết tôi ghét anh đến cỡ nào hay sao.

Khải Nguyên chồm đến sát mặt cô:

-Cỡ nào?

-Tôi ghét anh nhất trần đời. Có lẽ phải dùng câu “ghét như đào đất đổ đi” mới nói hết được tình cảm của tôi.

Khải Nguyên nheo mắt nhìn cô:

-Tôi chỉ sợ cô nói dối. Thật ra thì tôi tự biết lũ con gái rất khoái tôi (tự tin quá). Có lẽ cô cũng nằm trong số đông đó.

Uyên Trúc chống tay lên hông:

-Cứ chờ thử xem.

Giọng cười ngạo mạn của anh làm cô ảm ức. Bất chước cách nói của anh, cô hùng hồn tuyên bố:

-Tôi đoán rằng anh rất...thích tôi.

Khải Nguyên phá lên cười:

-Xấu như ma le, thử soi gương xem đi.

Uyên Trúc thẳng thốt kêu lên:

-Anh đừng nói ầu. Tôi thà chết chứ không yêu một người như anh.

Nheo mắt lại, Khải Nguyên cười vang:

-Vậy thì cô chết đi là vừa.

Ảm ức nhìn anh, Uyên Trúc tá hỏa? tam tinh khi phát hiện anh đang ở trần và đang đánh chiếc quần short. Nãy giờ do bất ngờ vì sự xuất hiện của anh, rồi lại ham cãi với anh nên cô không nhìn thấy.

Biết Uyên Trúc ngượng, Khải Nguyên nói giọng châm chọc:

-Lỗi là ở cô Tôi không cố ý thiếu lịch sự. Nước ở tầng hai bị cúp, tôi xuống nhà dưới để tắm, không ngờ cô lại....khoái nói chuyện với tôi nên tôi lại chiều lòng cô.

Nhìn anh nghênh ngang bước đi, không kìm được tức giận. Uyên Trúc nói với theo:

-Sự tử....

Chợt cô đưa ngón tay đặt lên môi. Điều mà cô nguyện ước lúc này đã bay vèo....

~*~*~*~*

Ngồi xổm xuống đất, bàn tay nhỏ nhắn của Uyên Trúc khẽ nâng những cánh hoa mười giờ mong manh.

Bác Lân đi trên những lối trải đầy sỏi, tiến về chỗ cô ngồi. giọng bác vui vẻ:

-Uyen Trúc . Cháu đang mơ mộng à?

Uyen Trúc cười hiền:

Đạ, đâu có.

-Không được giấu bác nghe. Cả tuần nay bỗng nhiên cháu ít nói và thích ngồi một mình hàng giờ trong vườn. Nào, nói bác nghe đi.

Cháu đang tương tư ai vậy?

Xấu hổ dụi mấy ngón chân xuống đất, Uyên Trúc chớp mắt:

-Không có gì đâu.

Cười xuề xòa, bác Lân đằng hắng:

-Chủ nhật này, bác mời cháu sang nhà của bác chơi. Cháu nhận lời chứ?

Uyen Trúc reo lên:

-Thích thật. Cháu nghe dì Năm kể là bác cũng có một vườn hoa rất đẹp.

Ngồi xuống cạnh Uyên Trúc , bác Lân lục lạo trong túi áo tìm gói thuốc rệ Quán lá thuốc như một hoa kèn, bác Lân giọng mộc mạc:

-Vườn của bác nhỏ như bàn tay Nhà của bác cũng vậy, nếu cháu không chê thì cuối tuần ghé sang chỗ bác chơi. Bác có một món ăn muốn đãi cháu.

Uyen Trúc hồn nhiên:

-thích quá. Ngoài cháu còn có ai được bác mời nữa không?

Bác Lân lây vớ tính trẻ trung của cô, giọng bác vui vui:

-Cháu là ưu tiên số một.

Nghịch ngợm nghiêng đầu nhìn bác, Uyên Trúc cười khúc khích:

-Vậy ưu tiên số hai là ai?

Bác Lân lập bập điếu thuốc:

-Ưu tiên số hai cũng là cháu. Được chưa. Thôi hai bác cháu mình đi tưới nước cho cây, chiều rồi.

Uyen Trúc xách bình tưới đi hứng nước. Cô cười khe khẽ khi nghe bác Lân dặn:

-Cháu nhớ tưới vừa thôi, tưới nước cho cây cảnh không phải là tưới rau, tưới nhiều quá cây sẽ bị ngập úng đấy.

Uyen Trúc cười. Người già thường cẩn thận. Câu này bác Lân dặn

cô không biết đã bao nhiêu lần.

Cô xách bình tưới đi dọc những luống cây. Lòng cảm thấy vui vì vườn hoa ngày càng thêm đẹp. Say sưa với công việc của mình, Uyên Trúc quên cả thời gian. Bác Lân nói vọng với cô từ cuối khu vườn:

-Uyen Trúc à, nghỉ tay đi cháu.

Uyen Trúc bắt tay làm loa:

-Bác nghỉ trước đi. Cháu còn tưới thêm vài luống hoa nữa.

Cúi xuống để mở vòi nước, Uyên Trúc chợt giật mình vì nghe giọng đàng hẵng sau lưng. Không quay lại cô thừa biết đó là ai...sư tử.

Anh đi vòng đến trước mặt cô, hai tay xỏ trong túi quần.

Nheo mắt lại nhìn anh, cô dài giọng:

-Xin....chào....

Dùng mũi giày để đá tung những viên sỏi nằm dưới đất, Khải Nguyên nghiêm nét mặt nhìn cô bất bẻ:

-Không được xác xược. Ai cho phép cô kéo dài giọng như vậy. (khó ưa quá đi)

Uyen Trúc vờ ngạc nhiên:

-Ừa, không được sao?

-Không.

-Chẳng lẽ tôi phải nói thật nhanh xin chào, xin chào, xin chào sao?

-Cũng không được.

Uyen Trúc chép miệng thở dài:

-im lặng là tốt nhất.

Búng ngón tay vào mũi cô, Khải Nguyên gật gù:

-Biết được như vậy là khôn ngoan.

Uyen Trúc mím môi lại. Tưới xong hết nước trong bình, cô lẳng lẳng bước đến vòi, mở khoá nước. Xách bình tưới nặng lặc lè, Uyên Trúc đi dọc theo những luống hoa cảm chướng.

Ngạc nhiên nhìn cô, Khải Nguyên hỏi:

-Bác Lân đâu, cô tưới nước một mình sao xuề?

-.....

-Tôi mới thấy bác Lân ở đây mà.

-.....

-Nghe nói mẹ tôi mới thuê thêm một người làm vườn, họ đã đến nhận việc chưa?

-.....

Uyen Trúc dẫu môi lên. Với sư tử, im lặng coi bộ là phương pháp tốt nhất để khỏi mệt óc. tình khẫu với anh chàng này mà lại hay. Thấy Uyên Trúc cố tình ngậm hột thị, Nguyên trêu già:

-Lâu nay cô vẫn còn leo lên các bậc thang để thư giãn chứ?
Uyên Trúc cộc lốc:
-Kệ tôi. Đầu mắc mớ đến ai.
Cười thành tiếng, Khải Nguyên buột miệng:
-may quá, nãy giờ tôi lại sợ cô bị á khẩu chứ.
-Lãng nhách.
-Uyên Trúc.
Nhấn mặt lại, Uyên Trúc nhếch môi:
-Cậu hỏi gì?
-Từ hồi chiều đến bây giờ, Bạch Yến có đến đây tìm tôi không?
Uyên Trúc lạnh nhạt:
-Tôi chẳng biết ai là Bạch Yến cả.
-Bạch Yến là cô gái xinh đẹp, tóc Demi-Garcon ấy.
Giọng Uyên Trúc tỉnh tỉnh:
-Bạn gái anh thì nhiều cô, cô nào cũng đẹp và tóc tai đủ kiểu. Tôi không thể nhớ ra được ai là tóc dài, ai tóc ngắn cả.
Biết Uyên Trúc trở chứng nên nói giọng ngang phè, Khải Nguyên hất hàm:
-Cô phải biết.
Uyên Trúc khế so vai:
-Vì sao?
-Bạch Yến sẽ là...bà chủ của cô?
Lòng kiêu hãnh ngấm ngấm của Uyên Trúc đã bị tổn thương. Cô hiểu Khải Nguyên cố tình xúc phạm cô thêm lần nữa. Nhếch môi với vẻ cay đắng, Uyên Trúc đột ngột hướng vòi nước của bình tưới về gần chỗ Khải Nguyên đang đứng. Nước bắn tung toé làm cát bám đầy quần của anh.
Sững người nhìn Uyên Trúc, Khải Nguyên quát:
-Cô hết chuyện để giỡn rồi sao?
Uyên Trúc mím môi lại, cô lúng búng trong miệng:
-Xin lỗi....

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 7

Thừa biết Uyên Trúc trả đũa mình, Khải Nguyên giành lấy bình tưới trong tay cô, giọng khiêu khích:

-Tôi sẽ giúp cô.

TRước khi Uyên Trúc kịp hiểu ra chuyện gì thì cô đã hứng trọn những giòng nước phun xối xả lên người. Khải Nguyên ném mạnh bình tưới xuống đất. Anh ngớ ngàng khi Uyên Trúc ngồi bệt xuống cỏ thút thít khóc.

Anh định nói với cô một điều gì đó nhưng nghĩ sao anh lại cau mày bỏ đi....

Nằm dài trên giường Khải Nguyên cảm thấy tâm trạng thật nặng nề. Anh không sao xóa được hình ảnh Uyên Trúc ngồi trên cỏ và mở lớn mắt nhìn anh với vẻ thất vọng.

Quý thật. Không muốn nhớ đến cô cũng không được. Nhớ cảnh cô vắt vẻo trên cầu thang trong bộ đồ màu xanh ngọc. Nằm khẹp mắt lại. Cô y hệt một con búp bê biêt nhắm, mở mắt. Hồn nhiên.

Anh ghét phụ nữ. Anh ghét luôn cả Uyên Trúc . Vậy mà cứ có nhu cầu tìm cô để cãi cọ, để được nhìn vào đôi mắt đẹp như nhung của cô Mày đừng mềm tim. Khải Nguyên tự nhắc nhở mình như vậy.

Anh dùng dây để mở cassette Băng đã nhão hay vọng ca của ca sĩ nhão. Nghe càng thêm sầu. Khải Nguyên thở dài, anh bước đến bên cửa sổ nhìn xuống khu vườn. Nhận ra rất nhanh Uyên Trúc đang ngồi bó gối trên cỏ, trong hoàng hôn.

Khoảng cách khá xa nên anh không thể nhìn rõ là cô đã nín khóc chưa. Dáng ngồi ưỡn, buồn tênh. Bộ đồ may bằng vải katê màu hoa cà làm hoàng hôn chột thêm sẫm màu.

Khải Nguyên cau mày lại khi nghĩ đến một lời xin lỗi. KHÔNG đời nào. Anh đã thề không bao giờ xiêu lòng vì một người con gái.

Đóng mạnh cánh cửa sổ, Khải Nguyên thay cuốn băng khác vào máy cassette Một điệu nhạc Rap vui nhộn trỗi lên.....

Bước vào nhà của bác Lân, Uyên Trúc mới biết được cô chỉ là nhân vật...số hai. Vì nhân vật số một đang nằm khểnh trên đi-văng và đọc báo. Bất ngờ thật.

Cô đưa mắt nhìn quanh. Bác Lân đi đâu mất tiêu. Chẳng biết hỏi ai, cô đành ngồi xuống ghế và tìm cho mình một....tờ báo.

Chúi mũi đọc nhưng Uyên Trúc không thể nào tập trung được, cô đang do dự giữa hai quyết định: về hay ở lại?

Liếc Khải Nguyên thật nhanh, Uyên Trúc rửa thẳm, đúng là đồ bất lịch sự. Lẽ ra anh ta phải ngồi dậy hơn là nằm dài ra đấy. Dù khoảng cách giữa chiếc đi-văng và chỗ Uyên Trúc ngồi khá xa nhưng cô vẫn cảm thấy xốn mắt.

Vo tròn tờ báo lại, Uyên Trúc lững thững đi ra vườn.

Khu vườn nhỏ nhưng sạch sẽ. Bác Lân trồng hoa rất ít, chủ yếu là

các cây ăn quả. Uyên Trúc định nhảy lên cây ổi đang sai trái của bác để phá phách nhưng nhớ lại oan gia đang nằm ở trong nhà nên đành khe khẽ thở dài.

Có lẽ nên về thì hơn. Uyên Trúc quyết định như vậy. Lập tức cô vào trong nhà để lấy chiếc mũ vải để trên bàn.

Không thể tưởng tượng được, Khải Nguyên đang dùng một ngón tay để xoay xoay chiếc mũ của cô Vẫn mãi mê đọc báo nhưng thay vì nằm, anh đã bắt đầu.....có tí lịch sự và ngồi dậy với chiếc mũ vải trong tay.

Mở miệng với Khải Nguyên thì cô không thể, cô vẫn chưa quên buổi chiều được tắm nước mát nghỉ. Nhưng cái mũ của cô đang nằm trên tay của hắn. Cô không thể bắt thân lao vào để chụp vì hắn ngồi với một tư thế rất khó để cướp.

Thí cho hắn cái mũ vậy, Uyên Trúc mím môi lại và quay trở ra. Suýt nữa cô đứng tim vì Khải Nguyên đột ngột gọi lớn:

-Này!

Uyen Trúc cảm cú đi thẳng. thật nhanh, Khải Nguyên lao theo cô và chụp lấy tay cô giọng anh vội vàng:

-Khoan đã. Bác Lân nhờ tôi giữ cô lại. Bác đi đâu có chút việc, sẽ về ngay bây giờ.

Uyen Trúc bặm chặt môi và cố rút tay ra khỏi bàn tay của sư tử.

Nhưng thật lì lợm, Khải Nguyên vẫn không buông tay cô ra. Uyên Trúc nghiêng chặt hàm răng nhỏ xíu:

-Buông ra!

Khải Nguyên cười tỉnh bơ:

-Không. Tôi sợ cô giận bỏ về, lúc đó tôi biết giải thích với bác Lân như thế nào cho ổn vì bác đã nhờ tôi giữ cô lại.

Uyen Trúc hầm hè:

-tôi không muốn nói chuyện với anh.

-Tôi cũng vậy. Nhưng đây là trường hợp ngoài ý muốn nên tôi phải khai khẩu.

Khải Nguyên thật khó khăn mới kéo Uyên Trúc vào được nhà (trúi đất). Anh đẩy cô ngồi xuống ghế và buông tay cô ra. Suýt xoa ôm lấy bàn tay đỏ như của mình, Uyên Trúc nhếch môi mai mỉa:

-Y hệt một cuộc trần lột.

Khải Nguyên nháy mắt với cô:

-Sai hoàn toàn, vì tôi chẳng được gì ngoài tiếng nguyền rủa củ cô.

Hất mặt lên, Uyên Trúc nói giọng giận dữ:

-Tại sao anh không cho tôi về chứ. Thật đúng là....du côn.

Khải Nguyên nhún vai. Anh tìm chai nước lọc và rót vào ly, đặt trước

mặt Uyên Trúc và nói tính lại:

-Uống nước để hạ hỏa. Bò cạp núi lúc nào cũng thích đưa cang để doa. đâm người khác. Phải công nhận cô có một cái miệng thật lợi hại ngoài đôi mắt cũng lợi hại không kém.

Ấm ức xoa nhẹ bàn baty vẫn còn ê ẩm của mình, Uyên Trúc cao giọng:

-Tôi về hay ở lại thì mặc kệ tôi. Mặc mớ gì đến anh. Giờ tôi về, đồ anh đừng vào người tôi.

Khải Nguyên cười thành tiếng:

- Đừng đại dốt thách thức. Tôi quyết tâm giữ đúng lời hứa của mình với bác Lân mà.

Uyen Trúc giận dữ đứng dậy. Chợt cô cảm thấy toàn thân như bị nhấc bổng lên. Khải Nguyên ôm ngang thắt lưng của cô, anh không có ý định thả cô ra.

Bậm môi lại, Uyên Trúc giáng thật mạnh một cái tát lên mặt Khải Nguyên. Lập tức cô bị anh ném xuống đất như người ta ném một quả bóng.

Vừa lồm cồm đứng dậy, Uyên Trúc đã bị Khải Nguyên ép sát tường. Anh trừng mắt nhìn cô:

-Ai cho phép cô làm vậy?

Uyen Trúc nhìn trả lại anh, cô thản nhiên trả lời:

-Anh phải tự hỏi mình trước. Khi không ôm lấy tôi. Tôi không cho phép anh làm như vậy.

Tiến đến một bước và ghé mặt sát xuống đôi mắt mở to của cô, Khải Nguyên cười ngạo mạn:

-Tôi cho phép tôi. Chẳng những vậy, tôi còn muốn... hôn cô để dạy cho cô một bài học. Cô gái kiêu hãnh.

Uyen Trúc xô Khải Nguyên ra, nhưng anh đã ghì lấy cô và áp đặt đôi môi của mình lên đôi môi đang giận dữ của cô.

Uyen Trúc bật khóc. Cô không thể nào dang tay để tát vào bản mặt đáng ghét của Khải Nguyên vì anh đã khóa tay cô lại.

Rời khỏi môi cô, Khải Nguyên hát hàm:

-Cô về đi. Tôi không giữ cô lại đâu.

Uyen Trúc cầm lấy lọ hoa trên bàn để ném vào người Khải Nguyên nhưng anh đã hụp người tránh được. Lọ hoa vỡ tan tành dưới chân anh.

Khải Nguyên kêu lên:

-Cô dữ như gấu. Không phải là bò cạp mà còn là gấu.

Vừa quệt nước mắt, Uyên Trúc lao nhanh ra cổng. Cô hận Khải Nguyên. Anh là quỷ sứ. Tại sao cô lại dành nhiều cảm tình cho anh.

Cô là một con cóc. Khải Nguyên là con người có trái tim bằng đá.
Đáng ghét.

Cô gặp bác Lân ngay đầu ngõ. Nhìn thấy cô, bác Lân mừng rỡ:

-Cháu đến lâu chưa? Sao không vào nhà bác?

Uyên Trúc cố nói thật tự nhiên:

Đạ, cháu ghé đến cho biết nhà, hôm nào rảnh cháu sẽ vào chơi.

Bác Lân cười phúc hậu:

-Con nhỏ này thiệt. Bác không để cháu về đâu. Bác định đãi cháu và cậu Nguyên món bánh pía đặc sản vùng quê Sóc Trăng của bác.

Uyên Trúc giọng yếu xìu:

-Cháu không được khỏe. Cháu muốn về nhà để nằm nghỉ một lát mà.
Bác Lân chăm chú nhìn cô, chợt thấy Uyên Trúc không được vui, bác thắc thỏm:

-Hay là bác để cháu đợi hơi lâu nên cháu giận?

Uyên Trúc gượng cười:

Đạ, không phải đâu.

Bác Lân đột nhiên buồn xo:

-Có phải cháu chê nhà bác nghèo nên không muốn vào, đúng như vậy không?

Hoảng hồn, Uyên Trúc kêu lên:

-Bác đừng nghĩ như vậy, tội nghiệp cháu.

Bác Lân vẫn băn khoăn:

-Vậy thì vào ăn với bác vài cái bánh, đâu có ai ăn thịt ăn cá cháu mà cháu một hai đôi về như vậy. Nếu cháu về, từ nay đừng nhìn mặt bác nữa.

Bất đắc dĩ phải theo bác Lân phải vào nhà, Uyên Trúc tím gan tím ruột khi nhìn thấy Khải Nguyên đang ngủ. Thật đúng là đồ vô lương tâm. Trong lúc cô nước mắt ngấn, nước mắt dài thì hấn lại vô tư đánh một giấc.

Đập nhẹ lên vai của Khải Nguyên, bác Lân gọi khẽ:

-CẬU Nguyên.

Mở choàng mắt ra, Khải Nguyên uể oải ngồi dậy. Nhìn thấy Uyên Trúc, mắt anh trở lên như cô là người của Sao Hỏa vừa đáp xuống.

Bác Lân chợt nhìn thấy những mảnh vỡ của lọ hoa. Bác nói thật vô tình.

-Rồi. Con mèo lại nhảy lên bàn đánh đổ lọ hoa nữa rồi.

Khải Nguyên liếc Uyên Trúc để đo lường phản ứng của cô. Giọng anh tỉnh bơ:

-Ở một mình bày đặt hoa cỏ chi vậy bác.

Bác Lân chỉ ghé mời Uyên Trúc ngồi và lui cui dọn mảnh vỡ nhưng

cô đã giành với bác:

- Để cháu làm cho.

Bác Lân thao thao bất tuyệt:

- Cô độc như bác thì lại càng phải chơi hoa. Chăm sóc vườn hoa và dọn dẹp trong nhà cũng là thú vui của người già. Ngoài thời gian làm việc cho bà chủ, bác dành toàn bộ thời gian cho mảnh vườn bé tí của mình.

Uyên Trúc rửa thầm. Đáng ra Khải Nguyên phải dọn dẹp các mảnh vỡ chứ không phải cô Đáng ghét. Mà sao Khải Nguyên lại ngủ nhanh như vậy. Cô không tin là hắn nằm ngủ. Người đâu vô tâm cũng vừa thôi.

Mãi ghét Khải Nguyên, Uyên Trúc vô ý để một mảnh chai cửa đứt vào tay. Cô nắm chặt bàn tay lại và cố ý giấu bác Lân và Khải Nguyên. Đang nói chuyện với bác Lân nhưng ánh mắt của Khải Nguyên không rời khỏi Uyên Trúc. Anh thấy cô nắm chặt tay và chỉ quét dọn bằng một tay còn lại.

Khải Nguyên nhíu mày, anh bước đến trước mặt Uyên Trúc, giọng nghiêm khắc:

- Xoè tay ra.

Uyên Trúc nguẩy mặt và xoay lưng lại. Chưa kịp bước đi, một vai của cô đã bị Khải Nguyên giữ lại, anh trầm giọng:

- Uyên Trúc, xoè tay ra!

Uyên Trúc bướng bỉnh lắc đầu, bàn tay vẫn nắm chặt.

Chợt bác Lân la lên:

- Ý trời, máu. Sao vậy Uyên Trúc?

Khải Nguyên chụp lấy bàn tay đau của cô. Anh cảm thấy nhói tim khi máu rỉ ra từ những kẽ ngón tay của cô. Anh dỗ dành:

- Uyên Trúc, mở tay ra đi!

Bác Lân đã kịp mang bông băng lại, bác kêu trời luôn miệng và không hiểu tại sao con nhỏ mà bác rất mực thương yêu lại bỗng dưng bướng bỉnh như vậy, cương quyết không mở tay ra.

Khải Nguyên nhìn vào đôi mắt uất hận của Uyên Trúc, anh dịu dàng nói với cô:

- Uyên Trúc thả tay ra đi, có giận tôi cô cũng đừng làm như vậy.

Uyên Trúc bặm môi lại để khỏi khóc. Cô từ từ thả những ngón tay ra.

Bác Lân lại kêu trời vì máu chảy ra khá nhiều. Bác lằng xằng cầm bông gòn và cồn lên lại đặt xuống, không biết phải làm như thế nào.

Khải Nguyên dìu Uyên Trúc đến ghế, ấn cô ngồi xuống và tiếp tục dỗ dành:

- Uyên Trúc rang chịu đau một chút thôi. Tôi sẽ sát trùng vết thương

và bằng lại để cầm máu. Chịu khó một chút nghe!

Uyên Trúc cảm thấy tủi thân khi Khải Nguyên thổi nhẹ nhẹ vào ngón tay đau của cô Anh ngồi xổm trước mặt cô, đặt bàn tay đau của cô lên đầu gối của mình và cố gắng làm tắt cả mọi việc thật gượng nhẹ. Đôi mày rậm của anh hơi nhíu lại.

Từ trên nhìn xuống, Uyên Trúc chợt khám phá Khải Nguyên còn quyến rũ hơn cô tưởng rất nhiều. Vết bụi bặm của anh không hiểu sao đã từng chinh phục trái tim cô Cô là con ngốc khi mềm tim với.....sư tử.

Khải Nguyên quay sang nói với bác Lân:

-Vết thương nhỏ nhưng khá sâu nên máu chảy nhiều như vậy.

Bác Lân mắng yêu Uyên Trúc :

-Sao cháu gan quá vậy, làm bác muốn đứng tim.

Uyên Trúc cười buồn. Cô tránh ánh mắt của Khải Nguyên. Bác Lân đứng dậy, giọng sốt sắng:

-Cậu Nguyên và Uyên Trúc ngồi đó chơi. Bác xuống bếp để làm cho xong món bánh pía Sóc Trăng của bác chứ.

Uyên Trúc định đứng dậy nhưng Khải Nguyên đã giữ cô lại, anh nhẹ nhàng trách:

-Tay của Uyên Trúc vẫn còn đau, Uyên Trúc cứ ngồi đó đừng đi đâu cả.

Bác Lân vội vàng hưởng ứng:

-Cậu Nguyên nói phải. Món bánh pía này bác đã làm xong phần bột bọc ngoài, chỉ còn một chút nữa là xong phần nhân. Hai cháu đợi một lát sẽ có bánh ăn.

Chỉ còn lại hai người với nhau, Uyên Trúc im lặng ngó lơ ra vườn. Cô vẫn còn giận và thù Nguyên ghê gớm, không bao giờ cô tha thứ cho anh những nụ hôn anh đã cưỡng bức cô.

Khải Nguyên đứng dậy lục lọi tìm trong tủ thuốc gia đình, anh quay lại với hai viên ampi xanh đỏ trong tay.

Rót nước cho cô, giọng anh thật ấm:

-Uyên Trúc uống đi, không thôi vết thương lại bị nhiễm trùng đó.

Uyên Trúc trào nước mắt. Cô ngậy người nhìn sững lũ chime chích loạn xạ đáp trước thềm, đầu óc trống rỗng. Khải Nguyên dung ngón tay để lau những giọt nước mắt cho cô nhưng cô đã hất mạnh tay anh.

Giọng anh buồn buồn:

-Uyên Trúc giận tôi lắm phải không?

Uyên Trúc thần thờ uống từng viên thuốc. Cô chợt cảm thấy mình như bị ai xô xuống tận đáy vực khi Khải Nguyên đột nhiên lãnh đạm

bước đến đi-văng lượm tờ báo, anh ngồi xuống ghế và đọc.
Cứ như thể là anh không hề buông ra một câu nói đã bắt ngờ làm
rụng tim cô như vậy.
Đang ngồi bó gối trên giường vẫn vợ suy nghĩ, Uyên Trúc giật mình
khi nghe dì Năm réo gọi ngoài cửa:
-Uyen Trúc , pha cà phê rồi mang lên phòng cho cậu Quang.
Uyen Trúc lười biếng:
Đi pha dùm cháu đi.
Thò đầu vào trong phòng, nhìn thấy Uyên Trúc vừa trườn người nằm
dài xuống giường, dì Năm chép miệng than thở:
-Café thì dì chịu, bảo nấu ăn món Tây món Tàu gì thì dì không ngán.
Vớ lại, cậu Quang chỉ thích café do cháu pha thôi.
Uyen Trúc xụ mặt ngồi lại, cô lăm bằm:
-Ai pha mà chẳng được.
Kéo ghế ngồi cạnh Uyên Trúc , dì Năm kể lể:
-Hôm trước, con Tâm pha café sao đó, cậu Quang la quá chừng.
Hình như khẩu vị café của cậu hơi khác người, loại café nào mua về
cậu cũng chê.
Uyen Trúc chớp mắt:
-Người ta quen sống ở nước ngoài nên vậy đó thôi.
Hưởng ứng với câu nói của cô, dì Năm gục gặc đầu:
-Có lẽ cháu nói đúng đó.
Uyen Trúc cắc cớ hỏi:
-Giữa anh Nguyên và anh Quang, dì cảm tình với ai nhiều hơn?
Dì Năm trả lời không một chút đắn đo:
Đù cậu Quang lịch sự, khôn ngoan nhưng dì vẫn thương cậu Nguyên
nhiều hơn.
Uyen Trúc mở to mắt ngạc nhiên:
-Sao kỳ vậy dì?
Đi chăm sóc cậu Nguyên từ hồi cậu còn ẵm ngửa trên tay mà. Với
mọi người cậu Nguyên làm trời làm đất vậy nhưng với dì và bác Lân
thì không. Cậu Nguyên cũng dành cho dì nhiều tình cảm không kém
gì bác Lân. Có điều đàn ông dễ gần nhau hơn, vì thế cậu Nguyên
thường hay tâm sự với ông già Lân hơn là nói chuyện với dì.
Uyen Trúc giọng ảm ức:
-Nhưng mà anh Nguyên rất dễ ghét. Bộ dì không thấy bà chủ khổ sở,
thất vọng vì anh sao?
Dì Năm thở dài:
-Chỉ mới gần hai năm nay thôi, trước đây thì không vậy. Nhiều lúc dì
và bác Lân cũng buồn, có muốn khuyên răn thì cũng nói xa xa gần

gần vì dù sao mình cũng là phận người ăn kẻ ở.

Sực nhớ ra này giờ Uyên Trúc chưa đem café cho Đức Quang, dì Năm vội vàng đứng dậy giục:

-Cậu Quang chờ lâu rồi, nhanh lên cháu....

Uyên Trúc gõ nhẹ cửa phòng Đức Quang, cô gọi khẽ:

-Anh Quang à....

Đang nằm dài trên giường nghe nhạc, Đức Quang nhồm người ngồi dậy. Xỏ dép vào, anh ra mở cửa giọng ngọt ngào:

-Uyên Trúc vào đi.

Uyên Trúc đặt nhanh ly café xuống bàn, cô vội vàng quay trở ra.

Nắm lấy khuỷu tay của cô, Đức Quang trách móc:

-Kìa Uyên Trúc . Sao vội vậy. Trúc ngồi xuống đây nói chuyện với anh đi.

Uyên Trúc bối rối từ chối:

Đạ không được. Tôi bận rất nhiều việc, không thể ngồi đây được.

Chẳng lẽ mình yêu Uyên Trúc thật tình?

Nhiều lúc Đức Quang phải băn khoăn tự hỏi lòng. Anh không biết phải lý giải như thế nào. Ban đầu, anh choáng ngợp trước vẻ đẹp của Uyên Trúc , cô chỉ là mục đích sưu tập của anh trên con đường chinh phục cái đẹp.

VẬY mà cô chưa bị đốn ngã nhưng chính anh lại bị ngã gục thật bất ngờ vì sự quyến rũ hồn nhiên của cô Trong những lần nói chuyện, Uyên Trúc thích làm khổ trái tim phong sương của anh bằng những câu nói ngang hơn cua bò. Hình như đó cũng chính là một trong những ưu thế để cô có thể luôn ở thế thượng phong.

Đức Quang tí tê nói với cô:

-Buổi trưa yên tĩnh như thế này, ngồi nghe nhạc rất thú. Uyên Trúc có thích thể loại nhạc nhẹ không?

Uyên Trúc dẫu môi:

-Không. Anh có băng nhạc....cải lương không?

Đức Quang cảm thấy đắng họng. Giọng anh đầy kiên nhẫn:

-Anh không có.

-Tiếc thật.

-Nếu Uyên Trúc thích, ngày mai anh sẽ mua cho Uyên Trúc khoảng chục cuốn băng cải lương.

-Phiền anh quá. Tôi chưa nhận quà tặng của ai bao giờ.

-Có gì đâu. Chuyện nhỏ mà.

Uyên Trúc trợn mắt ngó lên trần. Cô đang tức cười. Với kiểu này coi bộ ngày mai cô nhận được một đống băng cải lương quá. Cô bặm môi lại và đột ngột nói giọng cương quyết:

-tôi không muốn nghe cải lương nữa.

Đức Quang nhìn vào đôi mắt lém lỉnh của cô và chợt hiểu. Cô đang đùa với anh. Anh cười xoa. Không thể giận cô được.

Chống tay lên cằm, Uyên Trúc cảm thấy thú vị khi nghe bản “Over and over”.

Đức Quang ngấm nhìn cô Anh thích vẻ hồn nhiên trong trẻo của Uyên Trúc.

Giọng anh vui vui:

-Anh chỉ thích nhạc ngoại. Giọng hát của ca sĩ và dàn âm thanh chuẩn đến mức không thể nào chê được.

Uyen Trúc chúm chím cười:

-Thế nhưng tôi lại thích nhạc dân tộc hơn.

Đức Quang không tán thành nhưng cũng không phủ nhận lời nhận xét của cô Anh nhịp chân và khẽ hát theo bản “Over and over” bằng lời việt.

Uyen Trúc băng khuâng nhìn sóng mũi cao và thẳng của Đức Quang. Hình như khi anh hát đệm lời Việt cho bài hát, anh có vẻ là Đức Quang của lần gặp gỡ đầu tiên hơn. Cô vẫn còn nhớ lúc anh vừa bước xuống xe, cô đã không được tự chủ khi bắt gặp đôi mắt quyến rũ của anh. Chỉ tiếc là tình cảm ban đầu không còn nguyên vẹn. Khe khẽ thở dài, Uyên Trúc không hiểu được lòng mình nữa. Tại sao cô lại dừng dưng với tình cảm của Đức Quang dành cho cô và cố đuổi theo một chiếc bóng vô định. Cô đang tự làm khổ trái tim yếu đuối của mình?

Đức Quang nhìn cô không chớp mắt khiến Uyên Trúc phải buột miệng kêu lên:

-Mặt tôi không dính lọ đấy chứ?

Đức Quang cười nhẹ. Anh nghiêng đầu khẽ hỏi cô:

-Uyen Trúc có thích ngồi nói chuyện với anh không?

Uyen Trúc bĩu nhẹ môi:

-Không. Anh nên nhớ là lúc này tôi định chuồn êm đấy chứ.

Đức Quang trầm giọng:

-Uyen Trúc nói dối.

Cười khúc khích. Uyên Trúc nhướn mày:

-Tùy. Tôi nói thật mà anh không chịu tin thì thôi.

Khoanh hai tay trước ngực, Uyên Trúc nhìn Đức Quang thật thẳng thắn. Cô đang nghĩ về một người không có mặt ở đây, nhưng lại luôn hiện diện trong tâm trí của cô.

Đốt cho mình liều thuốc, Đức Quang khàn giọng:

-Anh rất thích bài thơ nói dối, một bài thơ nước ngoài nhưng chắc có

lẽ phù hợp với tâm trạng của anh và của em.
Uyên Trúc im lặng. Cô nghe Đức Quang đọc bằng giọng trầm trầm:
“Cả trong những lần nói dối
Sự thật đôi khi vẫn có ít nhiều.
Quả tình em nói không yêu
Nhưng anh tin
Có thể em vẫn yêu một tí.”
Uyên Trúc trốn ánh mắt yêu thương của Đức Quang. Anh nghiêng đầu soi vào đôi mắt bối rối của cô, giọng tỉ tê:
-Anh quyết định sẽ rời bỏ đất Pháp. Quen với rất nhiều cô gái nhưng chẳng hiểu sao, chỉ với Uyên Trúc anh mới yêu tha thiết đến như vậy. Uyên Trúc có hiểu được tình cảm của anh không?
Dù biết Đức Quang dành nhiều thiện cảm cho mình nhưng Uyên Trúc không thể ngờ anh lại đột ngột tỏ tình như vậy. Cô đáp ứng:
-Tôi chỉ xem anh như một người anh mà thôi.
Đức Quang đưa tay để nắm lấy bàn tay cô đang đặt hờ hững trên bàn nhưng Uyên Trúc đã rút lại, đôi mắt của cô nghiêm trang nhìn trả lại anh.
Nhếch môi. Đức Quang thăm rủa Khải Nguyên. Là một kẻ lão luyện trong tình trường, Đức Quang thừa hiểu được Uyên Trúc đang dành toan bộ tình cảm cho Khải Nguyên.
Còn Khải Nguyên, quả là một tên gốc khi mang mãi trong mình một vết thương lòng để thù hận đàn bà.
Giọng Đức Quang cay độc:
-Khải Nguyên là một người thiếu tự trọng, thấy Uyên Trúc phải ra vào dọn phòng cho hắn, thật sự trong lòng anh không yên tâm.
Uyên Trúc khẽ lắc đầu khi nghe Đức Quang hỏi:
-Quá khứ của Khải Nguyên, Uyên Trúc đã biết gì chưa?
Cười nửa miệng, Đức Quang nhướng mắt:
-Khải Nguyên sa vào rượu chè, thụt két của công ty ăn chơi xả láng.
Uyên Trúc nhỏ nhẹ:
-Tưởng chuyện gì, chuyện ấy tôi đã biết từ lâu.
-Cả Khải Nguyên say rượu, tham gia đua xe tông vào người đi đường khiến họ suýt chết, Uyên Trúc cũng biết à?
Uyên Trúc trả lời thành thật:
-Tôi chưa biết về chuyện này. Nhưng đã lâu rồi có thấy anh Nguyên tham gia vào các băng nhóm đua xe nữa đâu.
Đức Quang cười gằn:
-Chẳng lẽ nó có nhiệm vụ báo cáo với Uyên Trúc những chuyện xấu xa của nó. Với một con người thiếu tự trọng như Khải Nguyên thì

chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Khuôn mặt Uyên Trúc buồn xọ Cô không muốn nghe Đức Quang lên án Khải Nguyên. Mà tại sao đột nhiên anh lại đề cập đến Khải Nguyên trong lúc này chứ. Với một kiểu hằn học khó chấp nhận. Thở dài, Uyên Trúc đứng dậy. Cô nói giọng nhạt nhẽo:

-Quên mất, tôi phải phụ với dì Năm chuẩn bị cơm chiều.

Đức Quang thắc thỏm:

-Uyen Trúc giận anh à?

-Không. Tôi không có quyền giận ai.

Trả lời Đức Quang với vẻ mặt lãnh đạm, Uyên Trúc bước ra ngoài.

Ngang qua phòng của Khải Nguyên, không tìm được sự thôi thúc từ con tim, Uyên Trúc liếc vào phòng. Cửa khép hờ, Khải Nguyên đang gảy đàn guitar. Anh ngẩng đầu nhìn lên và thấy cô Khuôn mặt tỉnh bơ như không.

Uyen Trúc bặm môi lại.

Chợt cô thềm được khóc. Giá như khóc được, lòng cô sẽ nguôi ngoai hơn nhiều. Cô đi như chạy xuống các bậc thang, đợi chờ một tiếng gọi từ sau lưng nhưng chợt nhận ra rằng mình đang kiếm tìm sự vô vọng.....

Vừa đi chậm rãi bên cạnh Uyên Trúc trên lối đi rải đầy sỏi, vừa ngắm hoa, bà Hằng nhẹ nhàng hỏi cô:

-Con thích loài hoa gì? Hồng nhung, lys, hay là cúc Nhật?

Uyen Trúc trả lời không một chút ngần ngại:

Đạ, con yêu nhất hoa mười giờ. Yêu cả hoa màu trắng lẫn hoa tím.

Ngạc nhiên nhìn cô, bà Hằng nhíu mày:

-Trong vườn hoa có gần năm chục chủng loại khác nhau, nhiều loài hoa quý và hiếm như bách hợp, hồng, hàm tiếu, cúc Nhật, hồng tỹ muội....tại sao con lại thích hoa mười giờ, một loài hoa tầm thường rẻ tiền và không hương sắc?

Dí những ngón chân trần xuống thảm sỏi, giọng Uyên Trúc buồn buồn:

- Điều mà con sợ nhất trong cuộc đời là sự thay đổi. Có lẽ vì vậy mà con yêu hoa mười giờ chẳng. Ở hoa mười giờ, sự nở hoa luôn tuân theo một chu kỳ sinh học nhất định. Cứ đúng giờ, hoa lại mở cánh một cách thắm lạng. Đó chính là một sự kỳ diệu của thiên nhiên.

Bà Hằng bứt một lá sâu vừa nhìn thấy và vò nhẹ trong bàn tay, bà triu mến hỏi Uyên Trúc :

-Con sợ sự đổi thay à?

Uyen Trúc nói với vẻ mặt cay đắng:

-Sự thay đổi có thể đổi thay số phận một con người.

Bà Hằng lặng lẽ suy nghĩ.

Rất ít khi Uyên Trúc có giọng nói chua chát như thế này. Ở cô, chỉ thường nghe thấy những tiếng cười trong trẻo hồn nhiên và những lời đùa nghịch vô tư. Có lẽ cô có tâm sự riêng.

Vuốt tóc Uyên Trúc, bà Hằng bỗng dâng lên một thứ tình cảm thật kỳ lạ. Bà chợt muốn có một đứa con gái như Uyên Trúc. Rồi một ý nghĩ lạ lùng lại đến với bà, bà băn khoăn tự hỏi tại sao Khải Nguyên có thể đứng vững trước vẻ đẹp hồn nhiên tươi trẻ của cô.

Nếu Khải Nguyên và Uyên Trúc yêu nhau thì hay biết mấy.

Nụ cười bí ẩn trên môi bà làm Uyên Trúc băn khoăn, cô ửng hồng mặt khi nghe bà Hằng hỏi khẽ:

-Khải Nguyên có thường cãi cò với con nữa không?

Cô nói lí nhí:

Đạ, thỉnh thoảng.

Bà Hằng giọng nửa giận nửa thương trong lòng, bà vỗ vai Uyên Trúc thật thân ái và vội vàng đi vào nhà.

Uyen Trúc đưa tay bút một lá tường vi đưa lên môi. Ngồi xuống thảm cỏ xanh, cô ngửa mặt lên bầu trời. Những cụm mây trắng nhẹ xấp như bông gòn di chuyển chậm chậm.

Rồi cô ngả lưng xuống cỏ, nghe chung quanh thơm ngát mùi đất. mây trắng vẫn bay, lãng đãng trôi.

Cô tự phát hoa. những hình thù tưởng tượng. Một con gấu trắng. Một cánh hải âu trắng. Một cây thông phủ tuyết trắng....rồi cô ngủ thiếp đi trong giấc mơ bông bênh.

Khải Nguyên suýt vấp phải cô khi đi vào vườn hoa. Tiếng huýt sáo của anh im bặt. Anh ngồi xồm trên cỏ và ngắm nhìn cô. Cô tựa như con búp bê hôm nào vắt vẻo trên lan can. Chỉ khác là bây giờ rèm mi dài cong cong không nhấp nháy, mà lại im lìm điểm tô khuôn mặt khả ái của cô.

Mỉm cười, anh ngắt vội những cánh hồng và đặt bên cạnh cô. Nghiêng đầu, anh nhìn vào ngón tay bị mảnh chai cửa đứt hôm nọ, một vết sẹo mờ mờ như sợi chỉ, một kỷ niệm anh không rõ là buồn hay vui.

Muốn cúi xuống đặt một nụ hôn trên vàng trán ngây thơ của cô nhưng Khải Nguyên kìm lại, anh không muốn lặp lại sự sai lầm thêm một lần thứ hai.

Quý con. Khải Nguyên bật cười khi vừa nghĩ ra một cái tên để gọi cô, một cô gái thích lách chách cãi cò với anh.

Quý con trở mình và nhấp nháy mắt. Khải Nguyên định co giò phóng nhanh nhưng không kịp. Uyên Trúc vùng ngồi dậy. Có lẽ tiếng cười

khẽ khi nẩy của anh đã đánh thức cô.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, nhìn những cánh hồng rực rỡ trên thảm cỏ với đôi mắt ngơ ngác. Khải Nguyên làm mặt lạnh, anh hất hàm hỏi cô:

-Bộ....hết chỗ để ngủ hay sao mà cô lại nằm giữa vườn, suýt nữa thì tôi đã đạp nhầm cô.

Uyên Trúc cầm mấy nhánh hồng lên, cô nhẹ nhàng hỏi:

-Của ai?

Khải Nguyên cười khinh mạn:

Đứt khoát không phải là của tôi.

Giọng Uyên Trúc buồn xo:

-Chỉ có những người không yêu hoa mới như vậy.

Cô đứng dậy, phủi những bông cỏ gấu bám trên áo mình và nhìn

Khải Nguyên bằng đôi mắt lãnh đạm, dừng dừng.

Chậm rãi đi về cuối khu vườn. Uyên Trúc ngồi lên xích đu, đong đưa nhè nhẹ.

Cô không buồn chú ý đến Khải Nguyên đang đứng ngẩn ngơ. Anh sững người nhìn cô. Chỉ đúng một giây khẽ nhún vai và huýt sáo một điệu nhạc vui vẻ, anh quay lưng lại với cô và bước ra khỏi khu vườn.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 8

Lão đảo dựng chiếc xe Suzuki trong sân, Khải Nguyên chệnh choạng bước vào nhà.

Thật khó khăn anh mới leo hết các bậc thang và về được phòng mình. Chưa bao giờ anh say như vậy. Có lẽ vì lũ bạn đã chuốc cho anh đến ba, bốn thứ rượu cùng một lúc.

Hoa mắt lên, Khải Nguyên ngã nhào xuống giường. Nằm chưa được bao lâu thì dạ dày co thắt lại đến quặn đau.

-Uạ....uạ....

Khải Nguyên sắp người nôn thốc nôn tháo trên sàn nhà. Anh thở dốc:

-Hừ...hừ....

Các cơn nôn nối tiếp nhau. Nôn được khá nhiều, Khải Nguyên cảm thấy đỡ chóng mặt hơn. Anh nằm ngã lên giường, mắt nhắm nghiền lại, chập chờn nửa tỉnh nửa mê.

Uyên Trúc ngang qua phòng của Khải Nguyên và nghe được tiếng rên ngất quãng của anh. Dù đang còn giận Khải Nguyên ghê gớm nhưng cô vẫn bấm bụng để đẩy cửa bước vào phòng anh.

Trước mặt cô, Khải Nguyên nằm thở mệt nhọc, dưới chân là chất thải nhớp nháp. Dịu dàng sờ tay lên trán Khải Nguyên, cô lay nhẹ anh:

-Khải Nguyên, anh sao vậy?

Hé mắt ra, nhìn thấy Uyên Trúc, Khải Nguyên cau có:

-Bước ra đi. Phụ nữ là....là giống phản trắc. Cút!

Uyên Trúc thở dài. Cô bước vào phòng tắm lấy nước và giặt lau. Với vẻ mặt đầy chịu đựng, cô cúi xuống sàn nhà bắt đầu lau chùi.

Khải Nguyên hằm hè:

-Cứ để mặt tôi...tôi không cần sự thương hại của cô đâu....ra khỏi phòng tôi đi.

Uyên Trúc bấm môi lại, nghe lồng ngực nhói đau. Mùi cồn từ sàn nhà bốc lên nồng nặc. Cô muốn oẹ hơi nhưng gượng lại, cố lau chùi thật sạch.

Dùng xà bông thêm để rửa tay, Uyên Trúc nhìn vào tấm gương được gắn ở lavabô trong phòng tắm. Một cô gái tóc chấm ngang vai có đôi mắt u uẩn. Cô gái ấy đang mở lớn mắt nhìn cô Uyên Trúc vẩy nước mạnh lên tấm gương. Tất cả nhoè đi.

Thở hắt thật mạnh, Uyên Trúc bước ra. Khải Nguyên đang lơ mơ ngủ. Có vẻ sau những cơn nôn anh đã tỉnh táo hơn.

Mở tủ lạnh, Uyên Trúc lấy chanh và lăn đều trên bàn. Cô tìm đường để pha nước chanh cho anh.

Thật rụt rè, Uyên Trúc bước đến cạnh Khải Nguyên lay nhẹ vai anh:

-Anh Nguyên....

-.....

-Anh Nguyên....

Vẫn không mở mắt ra, giọng Khải Nguyên bực dọc:

-Gì nữa đây?

-Anh chịu khó ngồi dậy uống nước chanh để giải rượu.

-Mặc tôi!

Uyên Trúc giọng kiên nhẫn:

-Anh uống đi!

Cô kê sát ly vào miệng anh khi anh vừa ngồi dậy nhưng Khải Nguyên đã nhắm mắt lại, giật ly nước chanh trong tay cô và dằn mạnh xuống bàn.

Uyên Trúc bước lùi ra. Cô đang tự hỏi tại sao cô lại phải khổ sở với anh, một con người có trái tim bằng đá, anh thật vô tâm.

Khải Nguyên ngồi dựa lưng vào tường, gương mặt nhớp nháp mồ hôi. Anh đưa mắt nhìn Uyên Trúc. Cô nhìn trả lại anh, một thoáng xót xa giận hờn.

Khải Nguyên cao giọng:

-Làm ơn cho tôi một cái khăn nhúng nước, như vậy cần thiết hơn là ép tôi uống nước chanh như một đứa trẻ mẫu giáo.

Uyen Trúc làm theo yêu cầu của anh. Cô nhúng khăn vào nước và vắt thật khô. Cầm lấy khăn mặt, Khải Nguyên chà sát mạnh trên mặt và cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Uyen Trúc vội vàng bưng ly nước chanh đến trước mặt Khải Nguyên. Cô mở to mắt nhìn anh. Đôi mắt đầy trắc ẩn của UN khiến Khải Nguyên nổi giận. Giọng anh lạnh lùng:

-Cô uống đi. Tôi không uống.

-Tôi đâu có....say.

-Nếu cô không uống thì đem đi đổ, nghe rõ chưa?

Uyen Trúc thở dài. Tiếng thở dài của cô nghe ảo não đến nỗi Khải Nguyên phải quay mặt lại. Anh chăm chú nhìn cộ Mơ hồ ở khóe mắt một giọt lệ. Khải Nguyên cảm thấy bất lực. Giọng anh thấp thỏm:

-Cô khóc à?

Uyen Trúc cố nheo miêng cười. Vì gắng gượng nên nụ cười cô méo xệch đi, nhìn rất tội nghiệp.

Cô cố lấy giọng sôi nổi:

-Không, một hạt bụi vừa vương vào mắt tôi.

Về mặt chịu đựng đầy căm lạnh của cô làm anh xót xa. Thở dài, anh đột ngột đưa tay lấy ly nước chanh, vô tình nắm lấy bàn tay mềm mại của cộ Uyên Trúc ngược ngùng rút tay về, cô mở lớn mắt, thắc thò chờ đợi xem thử anh có uống hay không.

Nhắm mắt uống từng ngụm nước chanh, Khải Nguyên kêu lên:

-Chua kinh khủng.

Uyen Trúc cười hiền:

-Tôi đã cố ý cho chanh thật nhiều để anh mau giải rượu.

Khải Nguyên uống một hơi để....làm vui lòng cộ Vừa tròn người nằm xuống giường, anh vừa bắn khoăn hỏi:

-Cô không giận tôi à?

Uyen Trúc cười buồn:

-Tôi nghĩ là mình chẳng có quyền giận ai.

-Vì sao?

-Tôi là đầy tớ.

Khải Nguyên im lặng. Anh ngửa mặt lên trần nhà và suy nghĩ. Thật ra anh lờ mờ đoán được Uyên Trúc không nghèo hèn và vô học như cô

đã từng giới thiệu. Chính cách sống của cô và những hiểu biết của cô đã vô tình tố cáo điều đó.

Khải Nguyên thở dài:

-Cho dù là người giúp việc thì cô vẫn là con người, biết giận, biết buồn, biết vui.

Anh nhớ lại những lần cố tình sỉ nhục cô Thật ra bản chất của anh không phải như vậy. Kỳ thực, anh chỉ muốn phủ nhận tình cảm anh đã...lỡ dành cho cô Yêu cô Đó là một thất bại của anh. Sau Diệp Hồng, anh bỗng thành kiến với những cô gái đẹp nhà lành. Anh muốn chứng tỏ anh rất xem thường phụ nữ. Không ngờ Uyên Trúc lại làm anh phải mềm tim.

Anh khép mắt lại, ngỡ là Khải Nguyên ngủ, Uyên Trúc lặng lẽ dọn dẹp căn phòng bẽ bộn của anh.

Ký ức như một cuộn phim chiếu chậm.

Khải Nguyên nhăn nhúm mặt đau khổ khi nhớ lại anh và Diệp Hồng đã có những ngày tháng êm đềm ngọt ngào bên nhau. Anh yêu cô thật say đắm. Giữa anh và cô chỉ còn chờ đợi một kết thúc thần tiên, đó là lễ cưới.

Diệp Hồng không chờ đợi được đến ngày đó. Cô tuyên bố chia tay với anh không một lời giải thích.

Khải Nguyên đã vô vọng khi không thể làm lung lạc được trái tim đã lạnh lùng của cô Một cuộc chia tay không ồn ào nhưng đã làm Khải Nguyên sụp đổ. Mãi sau này anh mới biết được lý do để Diệp Hồng phụ anh.

Đức Quang quyến rũ cô và cô đã bị vẻ hào hoa phong nhã của Đức Quang chinh phục. Hai người vụng trộm yêu nhau. Còn anh, anh là kẻ chiến bại, bị phản bội.

Từ đó anh chán đời và bắt đầu đi hoang. Sai lầm này nối tiếp sai lầm khác. Nhiều lúc anh muốn gượng đứng dậy nhưng lại chán nản buông xuôi.

Mẹ anh không hiểu anh. Cậu Đức, người em họ của mẹ anh thì xem anh như một cái gai trước mắt cần nhổ đi. Đức Quang, một ông anh họ đều cáng, Khải Nguyên cảm thấy mất hết niềm tin.

Mở choàng mắt ra, Khải Nguyên đưa mắt tìm Uyên Trúc. Cô xoay lưng với anh, hình như cô đang pha sữa. Anh ứa nước mắt khi chợt nhận ra rằng anh yêu cô nhưng thật khó lòng để đến với cô Một con người với nhiều tính xấu như anh có thể làm hỏng cuộc đời của cô Đáng tiếc.

Anh chống tay ngồi dậy, giọng tha thiết:

-Uyen Trúc

Quả tim Uyên Trúc như rụng xuống đất. Cô quay mặt lại, cố giữ vẻ mặt xa cách lạnh lùng:

-Gì ạ?

-Tôi cảm ơn Uyên Trúc về những gì mà Uyên Trúc đã làm cho tôi. Khi Uyên Trúc đã pha sữa xong, Khải Nguyên đang đứng ở ban công. Anh như chồm gần nửa người ra bên ngoài. Thấy Uyên Trúc giọng Khải Nguyên sôi nổi:

- Đến đây Uyên Trúc . Tôi sẽ chỉ cho cô những vì sao lạc.

Uyên Trúc đến bên anh. Cô ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Những vì sao nhấp nháy trên một nền đen thăm thẳm. Trăng rất mờ hồ lẩn khuất sau đám mây đen.

Chợt Khải Nguyên xoay người lại. Anh nhìn Uyên Trúc bằng đôi mắt lấp lánh yêu thương. Uyên Trúc nhói tim. Cô không thể tha thứ chuyện Khải Nguyên đã hôn cô hôm nọ. Anh đã đùa cợt tình cảm của cô.

Cô hận anh. Khuôn mặt lạnh băng, Uyên Trúc so vai lại và nhón gót đi xuống những bậc thang hun hút tối tăm.

Chỉ còn lại một mình, Khải Nguyên buông tiếng thở dài. Anh lục túi tìm thuốc. Gió giật mạnh qua nơi anh đứng, Khải Nguyên khum tay che gió. Thật lâu, anh mới mới được thuốc. Điều thuốc đỏ lập lòe trong đêm. Cô đơn.

Có tiếng đằng hắng ở sau lưng, Khải Nguyên quay lại. Đức Quang đang đứng nhìn anh bằng ánh mắt đổ kỵ.

Giọng Đức Quang tức tối:

-Cậu muốn quyến rũ Uyên Trúc à?

Khải Nguyên nhìn Đức Quang với vẻ thách thức:

-Anh không có đủ tư cách để hỏi tôi câu đó.

-Cậu không xứng đáng với Uyên Trúc . Cậu phải tự hiểu được điều đó chứ.

Khải Nguyên giận dữ:

-Anh muốn gì?

-Tôi yêu Uyên Trúc. Chỉ có tôi mới xứng đáng với Uyên Trúc. Còn cậu, cậu chỉ là một thằng lông bông không biết cách làm chủ cuộc đời mình.

Nhìn Đức Quang một cách khinh bỉ, Khải Nguyên mai mỉa:

-Anh bỏ Diệp Hồng rồi à?

Đức Quang cười khẩy:

-Tất nhiên.

Nhướng mắt nhìn Đức Quang, Khải Nguyên gần giọng:

-Nếu anh giở trò với Uyên Trúc , tôi sẽ đập vỡ sọ anh ra. Hạng

người như anh tôi không muốn phải nhiều lời.

Đức Quang giọng ngạo mạn:

-Tôi đang nắm được một bí mật rất tuyệt vời. Hứa hẹn sẽ có nhiều bất ngờ dành cho cậu. Hãy chờ đợi, hy vọng là Uyên Trúc sẽ có đủ khôn ngoan để biết là nên chọn ai khi biết được toàn bộ sự thật. Mỉm cười đều cáng, Đức Quang biến mất trong bóng đêm.....

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 9

Uyen Trúc buồn rầu ngắm những bông hoa trong vườn.

Buổi tối, những đóa hoa rực rỡ bỗng trở nên lạnh lẽo, u buồn và xa cách. Khe khẽ thở dài, cô đoán giờ này đã hơn chín giờ tối. Vậy mà Khải Nguyên vẫn chưa về. Cô đang mong anh.

Tựa đầu vào xích đu, Uyên Trúc khép mắt lại.....cô thấy mình lạc trong một vườn hoa, chỉ gồm hoa mười giờ trắng, những cánh hoa rũ xuống đợi chờ nắng lên. Rồi tất cả những cánh hoa mong manh nở tung, trắng xoá cả khu vườn. Đột nhiên, cô bay bổng trong một điệu nhạc valse êm dịu....

Uyen Trúc mở mắt ra, Khải Nguyên đang đẩy xích đu cho cô với một nụ cười. Giọng anh thật ấm:

-Thấy Uyên Trúc ngủ rất ngon nên tôi không dám đánh thức.

Uyen Trúc dẫu môi lên:

-Anh ác quá trời.

-Thật vậy ư?

-Khi tôi ngủ, tôi rất....xấu. Vậy mà anhỡ nào đứng đẩy xích đu.

Khải Nguyên cười khẽ:

-Khi ngủ, nhìn thấy cô hiền hơn, như một con búp bê trong tủ kính.

Nếu thức dậy, cô trở thành bò cáp núi. Làm sao tôi có thể.....liều mạng đánh thức cô được.

Đưa tay dụi mắt, Uyên Trúc hỏi giọng giận hờn:

-Anh về lâu chưa?

Khải Nguyên nheo mắt nhìn cô:

- Đủ để cho Uyên Trúc mơ hai, ba giấc mơ.

Ứng hồng mặt, Uyên Trúc xấu hổ ngỡ rằng Khải Nguyên biết được cô mơ những gì. Chàng trai trong giấc mơ đã dìu cô đi trong điệu nhạc valse lại là....Khải Nguyên. Đáng ghét. Xụ mặt lại, cô làm bằm:

-Tôi chẳng mơ gì cả.

Giọng Khải Nguyên vẫn hóm hỉnh:

-Miễn sao Uyên Trúc đừng mơ thấy tôi là được.

Uyen Trúc hất mặt lên:

-Khoa học viễn tưởng.

Cô cố tình ngồi nghiêng người và chống tay lên xích đu để chiếm lĩnh không gian khi Khải Nguyên định ngồi xuống bên cạnh cô Anh cười khẽ và chọn giải pháp đứng tựa vào gốc cây để nói chuyện với cô Cặp giò của anh đã bắt đầu thấy mỏi, nhưng anh có thể đứng...đến sáng, miễn sao cô không dùng dùng bỏ đi.

Mỉm cười với cô, anh hỏi bằng giọng thân thiết:

-Uyen Trúc ngồi đây làm gì?

-Ngắm hoa.

-Nói dối. Tối hù như thế này, hoa nào cũng trở thành màu đen, đâu thường thức được vẻ đẹp của chúng.

Uyen Trúc đáp tỉnh bơ:

-Ở đây không có hồng đen nên tôi mượn bóng tối để có thể tưởng tượng tất cả hoa trong vườn đều là hồng đen.

Nghiêng đầu soi vào đôi mắt của cô, Khải Nguyên trầm giọng:

-Anh biết, Uyên Trúc ngồi đây để...chờ anh, nếu không giờ này Uyên Trúc đã ngủ rồi.

Uyen Trúc bĩu nhẹ môi:

-Phải công nhận anh có khiếu hài hước.

Chồm người để bứt vài bông hoa ngọc lan trắng muốt, Khải Nguyên thả nhẹ lên tóc cô giọng anh dịu dàng:

-Tặng cho Uyên Trúc.

Uyen Trúc tự hỏi, đây có phải là chàng trai mà thường tìm cách hành hạ cô không, như hai tính khác biệt nhau trên một con người. Cô lắc nhẹ đầu. Bông hoa thơm ngát rơi rụng trên tay.

Đẩy nhẹ xích đu, Khải Nguyên nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô:

-Anh biết là Uyên Trúc rất thích bông ngọc lan, vì vậy Uyên Trúc thường hái ngọc lan để phơi khô, cho vào trà.

Uyen Trúc cong môi lên:

-Vậy mà tôi cứ tưởng anh không hề quan tâm đến một điều gì cả chứ.

Giọng Khải Nguyên thiết tha:

-Anh chỉ quan tâm đến những chuyện liên quan đến Uyên Trúc, Uyên Trúc có biết không?

Vuốt những sợi tóc loà xoà trước trán, Uyên Trúc im lặng. Chạm khẽ tay Uyên Trúc, Khải Nguyên giọng đầy bối rối:

-Uyên Trúc có còn giận anh về những chuyện đã qua không?
Uyên Trúc chớp mắt, quay mặt đi. Cô chẳng muốn nhắc lại. Nhớ đến, chỉ muốn khóc.
Khải Nguyên mặt buồn tênh:
-Anh xin lỗi Uyên Trúc!
giọng cô lạnh nhạt:
-Có gì đâu. Dù sao tôi cũng là một người giúp việc.
Khải Nguyên thở dài. Anh tựa đầu vào thân cây và nhắm mắt lại.
Thật ân hận khi nhớ lại những gì anh đã thể hiện với cô. Có lẽ cô đã khóc rất nhiều. Anh chợt cảm thấy buốt tim khi mở mắt ra lại nhìn thấy Uyên Trúc ngồi ủ rũ.
Anh nói giọng khỏ sở:
-Uyên Trúc, anh yêu em. Vì muốn phủ nhận tình cảm đang từ từ đến trong anh nên anh đã cố tình thiếu tế nhị với em. Em không hận anh chứ?
Khải Nguyên ngồi quỳ một chân trước mặt Uyên Trúc và cầm lấy bàn tay của cô nhưng Uyên Trúc đã giận dữ giật tay ra. Trái tim kiêu hãnh của cô không tha thứ cho những nụ hôn ngạo nghễ của anh.
Giọng cô lạnh lùng:
-Rất tiếc, tôi không yêu anh.
Khải Nguyên khắc khoải nhìn cô, anh khàn giọng:
-Em nói dối. Anh biết là em rất yêu anh.
Nhếch môi đầy cay đắng, Uyên Trúc nhướn mày:
-Thật ra thì tôi yêu...Đức Quang.
Khải Nguyên sững sờ nhìn cô. Anh không tin những điều cô vừa nói. Bằng những rung động của trái tim, anh cảm nhận được tình cảm của Uyên Trúc dành cho anh.
Anh thở dài:
-Anh hiểu, em còn hận anh. Anh chỉ mong một điều là em nên tha thứ cho anh. Em biết không, những ngày qua anh đã day dứt, suy nghĩ thật nhiều. Cuộc sống hiện tại của anh hoang đàng, phóng túng. Anh muốn rằng, để xứng đáng với em, anh sẽ sống khác đi.
Uyên Trúc mềm tim. Nước mắt trực trào ra nhưng nhớ lại những gì anh đã đối xử với cô cô hít một hơi thật dài, giọng lạnh lẽo:
-Tôi yêu Đức Quang, và Đức Quang là một người đàn ông chín chắn, có thể mang lại hạnh phúc cho tôi.
Khải Nguyên bật đứng dậy. Diệp Hồng cũng đã từng nói với anh một câu tương tự như vậy sau khi sự thật phơi bày trước mắt anh.
Mỉm cười đau đớn, Khải Nguyên chợt nhận ra rằng anh đã làm, đã ngộ nhận một tình yêu đắm thắm Uyên Trúc dành cho anh. Hoang

tưởng. Cô nói đúng. Tình yêu hoang tưởng. Làm sao Uyên Trúc có thể yêu một chàng trai sống phóng túng như anh.

Suy cho cùng, tình yêu chẳng là gì cả. Tất cả đều thực dụng. Kể cả em nữa, Uyên Trúc.

Khải Nguyên gục đầu vào lòng bàn tay. Khi anh ngẩng mặt dậy, chiếc xích đu trống rỗng, buồn tênh....

Dùng xe trước quán café, Đức Quang quay lại nói với Uyên Trúc:

-Vào đây một lát với anh.

Khư khư xách chiếc giỏ to dùng trong tay, Uyên Trúc cương quyết lắc đầu:

-Tôi phải đi chợ mà.

-Vẫn còn sớm, Uyên Trúc đứng như vậy, mọi người nhìn kìa.

Anh cầm lấy giỏ nhựa treo vào tay lái, bước vào quán. Uyên Trúc ngồi xuống ghế, mặt giận hờn.

Nghiêng đầu nhìn cô, Đức Quang hắng giọng:

-Uyen Trúc khó quá hà. Đừng lúng búng mặt như vậy, anh buồn.

Uyen Trúc liếc dài Đức Quang. Sáng nay anh kiếm cớ chở cô đi chợ.

Dì Hằng bảo cô đi cùng anh nên Uyên Trúc không thể từ chối.

Đức Quang gọi sữa ca cao cho Uyên Trúc và một ly đen cho mình.

Anh mỉm cười khi Uyên Trúc đã tươi dần nét mặt, cô đang thả hồn vào bản nhạc nhẹ mà cô và anh cùng yêu thích.

Khuấy đều ly sữa cho cô, Đức Quang khàn giọng:

-Anh dự định thành lập một công ty tại thành phố.

Uyen Trúc tròn xoe mắt:

-Nghe dì Hằng kể là anh rất tháo vát.

Đức Quang cười nhẹ:

-Trước đây anh không như vậy. Cuộc sống đã dạy cho anh rất nhiều điều. Điều mà anh tâm đắc nhất là...đồng tiền vạn năng. Một khi có tiền, quyền lực đi kèm.

Uyen Trúc khẽ lắc đầu phê phán:

- Đó là một quan niệm cực đoan.

Cô cầm chiếc thìa và đặt lên đĩa. Đức Quang nhìn sững vào bàn tay đẹp như ngọc của cô, anh buột miệng:

- Đẹp quá.

Uyen Trúc ngơ ngác.

-Cái gì?

Say đắm nhìn cô, Đức Quang nhận xét:

-Uyen Trúc có lẽ xuất thân từ một gia đình giàu có. Bàn tay của Uyên Trúc đã cho anh biết điều đó.

Uyen Trúc tỉnh tỉnh:

-Anh đang làm nghề bói toán à, một nghề phi pháp đó.

Đức Quang bật cười:

-Em không qua mặt được anh đâu. Anh dư sức hiểu là em không chỉ mới tốt nghiệp cấp một như đã từng giới thiệu.

Uyên Trúc im lặng, không xác nhận cũng không phủ định. Với Đức Quang hay Khải Nguyên thì cô dùng hồng bì họ. Đức Quang ngồi hơi ngã người trên ghế. Anh ngắm nhìn vẻ đẹp trong sáng của Uyên Trúc, nét đẹp của cô không ngờ có sức hút đến lạ lùng.

Anh trầm giọng:

-Thành lập công ty, anh muốn nhờ Uyên Trúc làm thư ký cho anh.

Uyên Trúc che miệng cười:

-Đừng đùa ác như vậy, Uyên Trúc không biết làm gì ngoài chuyện cắm hoa.

Đức Quang nhướng mày:

-Anh đã bàn với dì H. Dì của anh rất tán thành chuyện này. Vấn đề còn lại chỉ phụ thuộc vào kinh phí và thời gian nữa mà thôi.

Uyên Trúc lắc đầu cười:

-Không ngờ dì Hằng lại đồng ý với anh. Uyên Trúc không thể hiểu được nữa.

Đức Quang ân cần nhìn cô:

-Uống sữa đi em, nguội ngắt cả rồi.

Bưng ly sữa cao lên và uống chậm rãi, Uyên Trúc xấu hổ tránh những ánh mắt của một nhóm thanh niên ngồi ở bàn bên cạnh.

Đức Quang nói giọng tự hào:

-Như em thấy đó, em rất đẹp thành thử ai cũng muốn ngắm nhìn.

Uyên Trúc dẫu môi:

-Họ nhìn Uyên Trúc vì Uyên Trúc ăn mặc tầm thường đi bên cạnh một anh chàng ăn mặc đúng mốt như anh.

Đức Quang trêu mếu nhìn cô:

-Bộ áo quần Uyên Trúc mặc rất đẹp. Quần pát màu rêu và áo sơ mi trắng. Một vẻ đẹp giản dị nhưng đầy lôi cuốn. Uyên Trúc mặc gì cũng đẹp.

Uyên Trúc cười nho nhỏ.

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường. Vẫn còn sớm để ngồi nói chuyện với Đức Quang. Cô cảm thấy dù sao cũng dễ chịu khi ngồi nói chuyện với anh.

Chợt nhìn thấy gương mặt của Đức Quang tối sầm lại, Uyên Trúc nhìn theo ánh mắt của anh. Khải Nguyên đang bước vào quán, anh đi một mình. Ngồi xuống bàn búng tay gọi café, Khải Nguyên bắt chợt nhìn thấy Uyên Trúc và Đức Quang. Vẻ thất vọng hiện ra ngay

trên gương mặt của anh, không buồn che giấu.
Đức Quang kéo ghế ngồi sát Uyên Trúc. Cử chỉ nhỏ nhặt của anh không qua được đôi mắt của cô Anh đang hắng giọng:
-Mình ngồi đây một lát nữa nghe Uyên Trúc.
Uyen Trúc cộc lốc:
-Chị vậy?
-Nghe nhạc, nhạc ngoại ở đây có nhiều bản hay kinh khủng.
-Uyen Trúc còn phải đi chợ.
Đức Quang tặc lưỡi:
-Nếu cần, anh sẽ mua thức ăn nấu sẵn ở nhà hàng thay thế cho giỏ thức ăn của Uyên Trúc, chịu không?
Uyen Trúc phát hoảng:
-Trời đất. Dì Năm sẽ lột da của Uyên Trúc chứ chẳng phải chuyện chơi.
Đức Quang cười trấn an:
-Không sao đâu. Ngồi đây một lát với anh.
Uyen Trúc chống khuỷu tay lên bàn nhìn về nơi Khải Nguyên đang ngồi. Chỉ nhìn thấy...lưng của anh vì anh đang quay mặt ra đường. Không rõ anh đang buồn hay đang dửng dưng.
Cô khẽ nhăn mặt lại khi nghe Đức Quang cay độc:
-Khải Nguyên nó thích em. Đúng là không biết điều. Nó đang cặp bồ với Bạch Yến.
Uyen Trúc tỉnh tỉnh:
-Nếu Uyên Trúc cũng...thích anh Nguyên thì sao?
Đức Quang sững người nhìn Uyên Trúc. Anh cũng lờ mờ đoán được điều đó nhưng không nghĩ là cô lại dám thẳng thắn tuyên bố với anh.
Cười nhạt, Đức Quang phán:
-Anh đang nắm giữ một bí mật về Khải Nguyên. Đến lúc công bố, chắc chắn mọi người sẽ bất ngờ và Uyên Trúc sẽ chẳng còn hứng thú để quan tâm đến Khải Nguyên.
Uyen Trúc nhìn thẳng vào mắt Đức Quang mai mỉa:
-Anh có vẻ đồ kị với anh Nguyên.
Đức Quang chẳng buồn giấu giếm:
-Chẳng những đồ kị mà còn thù ghét.
Uyen Trúc mở to mắt:
-Sao kỳ cục vậy? Dù sao hai người cũng là anh em với nhau mà.
Đức Quang đánh giọng:
-Anh không bà con với những đứa như Khải Nguyên.
Thở dài đứng dậy, Uyên Trúc nhạt nhẽo:
-Trưa rồi, Uyên Trúc phải đi chợ.

Đức Quang thanh toán tiền. Ngang qua bàn Khải Nguyên, anh ném nụ cười ngạo mạn vào mặt Khải Nguyên. Uyên Trúc ngồi lên xe. Cô ngoái đầu quay lại. Khải Nguyên ngồi trầm ngâm với điều thuốc trong tay. Cô bặm môi lại, mắt cay xè....

Vừa từ trong chợ bước ra, chưa kịp gọi xích lô thì bất ngờ chiếc giò thức ăn nặng trĩu ở Uyên Trúc bị giật mạnh. Cô sững sờ nhìn thấy Khải Nguyên. Anh cúi xuống lượm mấy củ khoa tây từ giỏ cô rơi ra lẫn lóc trên đường.

Uyên Trúc giấm dăng:

-Suýt chút nữa tôi đã la làng vì tưởng bị cướp.

Khải Nguyên tỉnh bơ:

-Chẳng...ai đi cướp giỏ cá bao giờ. Tôi chỉ sợ người ta cướp mất trái tim của mình.

Uyên Trúc bặm môi lại. Cô nhón nhác đưa mắt tìm xích lô nhưng Khải Nguyên đã nói bằng giọng mệnh lệnh:

-Lên xe, tôi chở về.

Uyên Trúc làu bàu:

-Tôi đón xích lô, chẳng dám làm phiền đến anh đâu.

Khải Nguyên nhướn mày:

-Tôi biết, Uyên Trúc chỉ thích ngồi trên chiếc Spacy màu trắng. Chiếc xe đó dù sao cũng sang trọng hơn chiếc xe thổ tả của tôi.

Muốn chọc tức anh, Uyên Trúc gật đầu:

-Ai cũng giống tôi thôi, ngồi sau xe đẹp vẫn thích hơn.

Khải Nguyên thở dài. Uyên Trúc chép miệng:

-Nghe dì Năm nói dì Hằng sắm cho anh chiếc xe xịn nào anh cũng bán, chỉ có chiếc Suzuki này là...trung thành với anh.

Nhìn sững Uyên Trúc với vẻ mặt đau khổ, Khải Nguyên cảm thấy tai mình ù đi khi cô tỉnh bơ nói tiếp:

-Tôi thích anh Đức Quang vì đó là một người đàn ông chín chắn, có sự nghiệp. Từ nay anh đừng quấy rầy, tôi nữa.

Khải Nguyên giận dữ nổ máy. Chiếc Suzuki gầm rú trên đường.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 10

Ngồi trước máy vi tính, Kn xử lý các số liệu do phòng kỹ thuật cung cấp. Đang mải mê với công việc, anh bỗng giật mình vì nghe giọng

nói oang oang của cậu Đức:

-Chà. Cháu vẫn còn kiên trì bám trụ Ở phòng điện toán à. Ba bảy, hai mươi một ngày. Cậu có thể đánh cuộc với mọi người là cháu không đến công ty lâu hơn đâu.

Khải Nguyên ngừng gõ phím. Hàng mày rậm của anh hơi cau lại.

Mấy ngày nay, cậu Đức thường vào phòng điện toán chỉ để cà khịa. kiểm chuyện với anh.

Khải Nguyên cố gắng giữ giọng hoà nhã:

-Cháu có làm phiền đến cậu không?

Ông Đức cười khẩy:

-Tại sao cháu lại hỏi cậu như vậy. CẬU làm việc ở đây được mẹ cháu trả lương cao, hậu hỉ. Cần gì cậu phải kèn cựa với cháu.

Khải Nguyên tiếp tục làm việc. Tiếng cười chế nhạo của ông Đức làm anh nhăm lẩn một vài thông số kỹ thuật. Anh cố gắng tự chủ để có thể giữ tập trung vào công việc tốt hơn.

Ông Đức được thể lẩn tới. Giọng ông châm biếm:

-So với máy tính thì các vũ nữ hấp dẫn hơn nhiều, phải không Khải Nguyên?

Rút phích cắm ra khỏi ổ điện, Khải Nguyên ngồi hơi ngả người trên ghế, anh nhếch môi:

-Cậu không thể nói một điều gì tốt đẹp hơn sao?

Ông Đức cười nửa miệng:

-Cháu đã từng là khách sộp của các phòng trà, không đêm nào vắng mặt ở vũ trường. Nói chuyện với cháu, cậu biết đề cập đến chuyện gì bây giờ. Hay là cháu muốn cậu bàn luận về chuyện đua xe uống rượu.

Nhìn thẳng thắn ông Đức một cách không úp mở, Khải Nguyên khàn giọng:

-Thời đó đã qua rồi, xem như là một vấp ngã của cháu.

Tiu ngiủ gõ mấy ngón tay lên lớp vỏ bọc của máy tính, ông Đức cười nhạt. Đức Quang nói không sai. Có lẽ Khải Nguyên đang muốn làm một cuộc lột xác làm lại cuộc đời.

Mặt đanh lại, ông Đức tiếp tục khiêu khích:

-Nếu cậu là cháu, không bao giờ cậu quay về làm việc tại công ty này.

Khải Nguyên nhướng mày:

-Lý do vì sao?

Ông Đức cao giọng:

-Một thằng đàn ông cần phải có tự ái. Cháu đã từng thụt két của công ty, nhân viên ở đây đâu coi cháu ra gì. Chỉ tiếc rằng cháu không

có đủ tư cách nên mẹ cháu không dám để cho cháu quản lý công ty. Khải Nguyên khế so vai:

-Mọi tự ái cần được đặt đúng chỗ. Kinh nghiệm là một thứ trái đắng có nuốt vào mới biết. Cậu nghĩ sao nếu cháu lại chỉ muốn đứng dậy ngay tại chỗ mà mình vấp ngã.

Ông Đức khích bác:

-Cháu không còn đủ lực để làm chuyện đó đâu. Cậu quá hiểu con người phóng túng của cháu mà. Làm việc ở công ty thật ra điều cháu hằng quan tâm là tiền. làm sao có nhiều tiền để ăn chơi thỏa thích. Khải Nguyên vụt đứng dậy, nhìn như xoáy vào đôi mắt giảo hoạt của ông D, khế nhún vai:

-Rất tiếc. Về điểm này, cháu không giống như cậu.

Thật chậm rãi, anh nói tiếp:

- Điều cháu đang quan tâm chính là môi trường của công nhân chưa bảo đảm về an toàn lao động, chế độ làm việc tăng giờ của công nhân chưa được trả lương một cách hợp lý.

Ông Đức nuốt nước bọt. Quả là ông đánh giá sai về Khải Nguyên.

Chỉ một tuần lễ trở lại làm việc ở công ty, Khải Nguyên đã nắm được những vấn đề ông đang qua mắt bà H.

Đóng sập cánh cửa phòng điện toán, ông Đức giận dữ bước vào phòng làm việc của mình.

Bạch Yến nheo mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang cắt tỉa lá sâu trong vườn. Đã lâu lắm rồi, cô mới lại đặt chân đến căn nhà này. Chậm rãi đi đến bên cô gái xinh đẹp, Bạch Yến hát hàm giọng trích thượng:

-Cô là đầy tớ?

Nhìn Bạch Yến một cách thẳng thắn, Uyên Trúc gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy.

-Lâu chưa?

-Vài tháng.

Bạch Yến nhếch môi:

-Cách đây một tháng, tôi có đến đây dự dạ tiệc, sao tôi không thấy cô?

Uyen Trúc nhướng mắt:

-Còn tôi, tôi biết chị là bạn của anh Nguyên. Dạ tiệc hôm đó do rất đông người nên chị không nhìn thấy tôi.

Bạch Yến cười kiêu ngạo. Cô đưa tay bứt một bông hồng bạch vừa hé nụ và ném xuống đất. Giọng cô kênh kiệu:

-tôi không biết đến cô cũng là một điều dễ hiểu. Cô là người làm công, phải đi quét dọn, bưng bệ Còn tôi, dù gì cũng là người yêu của anh Nguyên, ông chủ của cộ Đầy tớ của anh Nguyên sau này cũng là

đầy tớ của tôi.

Uyên Trúc mím môi lại. Tại sao lại có những người quen sĩ nhục người khác. Có lẽ đó chính là niềm vui của họ.

Bạch Yến sầm soi nhìn Uyên Trúc từ đầu đến chân. Đôi mắt ganh tỵ của cô như tóe lửa. Cô đã hiểu được lý do vì sao Khải Nguyên quyết định giã từ cuộc chơi. Cô yêu Khải Nguyên. Yêu điên cuồng. Cô sẵn sàng nắm tay anh cùng kéo xuống bùn, miễn là địa ngục đó có cả anh và cô.

Uyên Trúc cảm thấy khó chịu khi Bạch Yến không chịu vào phòng khách ngồi đợi Khải Nguyên mà lại đi kè kè bên cạnh cô với một đôi mắt hung dữ của loài rắn lục.

Xỉa tiền ra trước mặt Uyên Trúc, Bạch Yến rít giọng:

-Chạy ra đầu ngõ mua cho tôi hai trái bắp luộc, lẹ lên!

Uyên Trúc bặm môi lại, cô khế lắc đầu:

-Tôi đang bận, không đi được.

Bạch Yến chống một tay lên hông, quắc mắt lên:

-Tôi bảo đi mua là phải đi ngay.

Uyên Trúc hất cằm lên:

-Nếu tôi không đi thì sao?

Bạch Yến vung tay để đánh Uyên Trúc nhưng do đã đoán trước nên cô tránh được. Cô nhìn Bạch Yến bằng đôi mắt chê trách.

Bạch Yến hùng hổ xông tới:

-Có phải cô đã quyến rũ anh Nguyên không, nói đi.

Uyên Trúc khế thở dài, giọng cô chua chát.

-Tôi nghĩ là chị nên....lich sự một chút thì hay hơn.

Bạch Yến gầm lên:

-Tôi có quyền đánh bất cứ đứa nào có tình ý với anh Nguyên.

Uyên Trúc khế so vai:

-Vậy thì tôi không nói chuyện với chị nữa.

Nói xong, cô quay lưng đi vào nhà. Bạch Yến đuổi theo Uyên Trúc với vẻ mặt đằng đằng sát khí. Khuôn mặt của Bạch Yến đột nhiên sượng sùng khi thấy chiếc Suzuki của Khải Nguyên dựng ở trong sân.

Như vậy, Khải Nguyên vừa về đến nhà. Bạch Yến hoang mang vì không rõ Khải Nguyên có nhìn thấy cảnh lúc nãy không? Cô tự nhủ, có lẽ là không. Vì nếu chứng kiến, không đời nào Khải Nguyên để cô tác oai tác quái như vậy. Bình tĩnh trở lại, Bạch Yến đồng đánh bước vào phòng khách. Vừa nhìn thấy cô, Khải Nguyên cau mày:

-Em đến đây làm gì vậy?

-Nhớ anh nên em đến đây, anh không vui sao?

Thở dài, Khải Nguyên ngồi xuống ghế, giọng anh day dứt:

-Bạch Yến à, anh nghĩ rằng không chỉ anh mà cả em cũng nên thay đổi, chúng ta không nên sống một cách phóng túng như trước nữa.

Bạch Yến cười nhạt:

-Có phải anh yêu con bé làm vườn ấy không?

Khải Nguyên nhún vai:

-Anh thấy rằng không cần thiết để trả lời câu hỏi của em.

Bạch Yến hậm hực:

-Tại sao anh ngốc như vậy?

Khải Nguyên nhún vai:

-Em không thể suy nghĩ một điều gì khác hơn sao?

Bạch Yến bước đến cạnh Khải Nguyên và ôm chầm lấy anh. Giọng cô tha thiết:

-Em yêu anh. Em muốn làm vợ anh...

Khải Nguyên thở dài:

-Rất tiếc. Anh đã nói với em nhiều lần rồi. Anh không hề yêu em.

Bạch Yến cười nhạt:

-Em sẽ không để cho anh tự do đâu. Đừng nên mơ tưởng đến con bé làm vườn ấy nữa. Nó không hợp với anh đâu.

Khải Nguyên nhướng mày hỏi Bạch Yến:

-Với những người đàn ông trước anh, em có nói như vậy không?

Bạch Yến giậm dẳng:

Đĩ nhiên là không. Em đến với họ vì tiền. Còn em đến với anh là vì tình yêu.

Khải Nguyên thở hắt ra với vẻ mặt mệt mỏi:

-Anh nghĩ rằng em đang nói dối. Em thừa hiểu anh sẽ thừa hưởng một gia tài kếch sù. Nếu anh khổ rách áo ôm, đời nào em chịu cặp bồ với anh.

Bạch Yến nghiêng răng lại:

-Anh nói đúng. Thật ra tôi yêu anh và yêu tiền ngang nhau. Điều đó có gì là xấu hổ. Nếu chia tay với tôi, anh phải tặng cho tôi một số tiền.

Khải Nguyên ngán ngẩm thở dài:

-Em về đi. Nếu em cần tiền, anh sẽ chuyển cho em.

Chụp lấy xách tay trên bàn, Bạch Yến ngồi lên chiếc Dream mới cứng với vẻ mặt hằm hằm. Cô không ngờ Khải Nguyên hiểu được những toan tính của cô. Cô đến với anh ngoài tình yêu còn có tiền. Nếu được làm vợ anh. Cuộc đời cô sẽ lên hương.

Vừa phóng xe đi hết một con đường, Bạch Yến giật mình khi một giọng đàn ông cất lên:

-Cô Bạch Yến, tôi muốn nói chuyện với cô.

Bạch Yến liếc ngang. Một gã đàn ông cô chưa bao giờ chạm mặt. Gã ngồi trên chiếc Spacy màu trắng. Nụ cười đầy thiện chí của gã làm cô an tâm.

Cô theo gã đi vào quán với một vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

Búng tay gọi chủ quán, giọng gã kiểu cách:

-Cho hai chanh Rhum.

Bạch Yến kè môi vào ly. Cô không hề tỏ ra sốt ruột với điệu bộ dềnh dàng của gã. Đó là thói quen của cô. Luôn luôn có một vẻ mặt bất cần nhưng thật ra lại cần hết mọi thứ.

Gã quan sát cô với vẻ đầy thú vị. Rồi giọng gã vang lên:

-Chúng ta đi vào vấn đề.

Bà Hằng là người cuối cùng bước vào phòng. Mọi người đã đông đủ.

Ngồi ở chiếc ghế bành bọc nhung là ông Đức. Khi bước vào phòng, ông đã cố ý chọn chiếc ghế sang trọng nhất để ngồi vào đó.

Đức Quang ngồi đối diện Khải Nguyên và nở nụ cười kiêu ngạo muôn thưở. Khải Nguyên lãnh đạm đọc báo. Anh không quan tâm đến vẻ mặt gầy hần của ông Đức và Đức Quang. Thái độ của anh càng làm cho cả hai người tím ruột, tím gan.

Bà Hằng nhẹ nhàng ngồi vào ghế, giọng trầm trầm:

-Rất ít khi chúng ta được ngồi đông đủ với nhau như thế này. Hôm nay tôi mời cậu Đức và Quang cùng dự một buổi tiệc trà thân mật là muốn thông báo một việc quan trọng.

Bà Hằng dang hắng giọng nói tiếp:

-Khải Nguyên đã trưởng thành nên tôi nghĩ đây là lúc tốt nhất để con tôi đứng ra quản lý công ty.

Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn mẹ. Tối hôm qua, hai mẹ con nói chuyện với nhau rất lâu nhưng tuyệt nhiên mẹ anh không hề đề cập đến chuyện này. Nếu như chuyện này xảy ra cách đây vài tháng thì có lẽ anh đã đứng bật dậy và khui sâm banh mời mọi người, anh sẽ cư xử đúng như một cậu ấm thứ thiệt. Nhưng giờ đây, với sự điềm tĩnh của một chàng trai đã trưởng thành, Khải Nguyên lại lo lắng nhiều hơn là mừng. Anh đang tự hỏi liệu anh có thể làm việc một cách xuất sắc để không phụ lòng của mẹ hay không.

Đức Quang cười bí hiểm và quan sát nét mặt của Khải Nguyên. Anh ta không vội. Canh bài chỉ thú vị khi người ta lật tẩy con bài vào giờ phút cuối.

Ông Đức cau mày lại, giọng đầy bức dọc:

-Có lẽ chị đã quên câu ngựa quen đường cũ rồi?

Bà Hằng mỉm cười, giọng từ tốn:

-Trước khi quyết định một điều gì, tôi luôn luôn thận trọng. Tôi có thể nói một cách chắc chắn với cậu là tôi hoàn toàn tin tưởng ở Khải Nguyên.

Đức Quang quyết định tung đòn. Anh ta đứng dậy và đột ngột tuyên bố:

-Thưa dì, chỉ có cháu mới là người thừa kế hợp lý nhất, công ty và toàn bộ bất động sản của dì phải là của cháu.

Ngõ mình nghe lầm, bà Hằng nhú mồm nhìn Đức Quang chững hững:

-Cháu nói gì lạ vậy?

Đức Quang cười giòn giã, tiếng cười đặc thắng vang vọng trong phòng. Giọng Đức Quang cay độc:

-Khải Nguyên không phải là con của dì.

Không chỉ bà Hằng mà Khải Nguyên và ông Đức như bật ra khỏi ghế. Bà Hằng ôm lấy ngực, nhìn Đức Quang bằng đôi mắt giận dữ: Dì không cho phép cháu nói những lời bịa đặt như vậy.

Đức Quang nhếch môi:

-Cách đây một tháng, visa đã hết hạn nhưng cháu xin gia hạn thêm vài tháng để có nghĩa vụ cho Khải Nguyên biết rõ sự thật về nguồn gốc của nó.

Bà Hằng hoang mang nhìn Đức Quang, giọng bà khản khoản:

- Đức Quang. Cháu muốn yêu sách gì, cháu cứ nói ra đi. Dì cấm cháu nói những nói cuội ở đây.

Đức Quang cười đều:

-Cháu chỉ muốn toàn bộ gia sản của dì vì chỉ có cháu là cùng một huyết thống với dì. Ông Đức ư, ông ta là một người bà con xa của dì. Thăng Nguyên à, nó là kẻ thù của dì.

Bà Hằng như gục đổ trước những lời đanh thép của Đức Quang. Bà thở dốc mặt nhợt, giọng bà căm phẫn:

-Mày nghe ai nói?

Đức Quang cười nửa miệng:

-Cháu đang có cuốn nhật ký của dì trong tay.

Bà Hằng nhìn Đức Quang với vẻ oán hận:

-Cây lành sanh trái độc. Chị của ta là một người phụ nữ hiền dịu, không hiểu sao lại có một đứa con có tâm hồn què quặt như cháu. Cho dù Khải Nguyên là con nuôi của ta đi nữa thì toàn bộ gia tài này đều là của nó. Không bất cứ một ai được xâm phạm. Phát luật sẽ bảo vệ quyền lợi cho nó.

Không được bà Hằng ủng hộ, thậm chí còn bị lên án. Đức Quang lớn tiếng:

-Khải Nguyên, mày nghe cho rõ. Lúc nãy tại sao tao nói mày là kẻ thù của bà dì tao, là có lý do. Cách đây mấy chục năm, ông dượng của tao đã ngoại tình cùng một thôn nữ và sinh ra mày. Dì Hằng vì vô sinh nên bắt mày về nuôi, ly gián hai mẹ con. Đau khổ, mẹ mày đã chết vì hậu sản.

Khải Nguyên ngồi lặng người trên ghế. Anh không hiểu là Đức Quang đang nói gì nữa. Đầu óc anh như mụ mẫm đi, hoạt động một cách chậm chạp.

Anh không dám tin tất cả những gì Đức Quang nói là sự thật.

Đau lòng, anh nhìn bà H, bắt gặp bà như khuyu xuống trong chiếc ghế bành. Bà nấc lên, nói với anh:

-Con hãy tha thứ cho mẹ. Thật ra thì cái chết của mẹ con ngoài ý muốn của mẹ. Mẹ cướp con đi chỉ để bảo vệ hạnh phúc gia đình. Suốt hai mươi mấy năm nay mẹ yêu thương con, chăm sóc cho con như chính giọt máu mình đẻ ra. Sự ân hận đã dày dò mẹ suốt quãng thời gian ấy. Ba con cũng vì chuyện này mà bỏ rơi mẹ và bỏ xứ ra đi. Đó cũng là sự trừng phạt đối với mẹ trong những năm qua.

Khải Nguyên như thoát khỏi cơn mệ Anh nói với bà Hằng bằng giọng lạnh lùng:

-Tôi đã hiểu. Chính bà đã giết chết mẹ ruột của tôi.

Bà Hằng kêu lên:

-Không. Con đừng kết tội mẹ như vậy. Mẹ yêu thương con, mẹ sẵn sàng làm bất cứ một điều gì để đem đến hạnh phúc cho con.

Khải Nguyên xô ghế đứng dậy:

-Tôi căm thù bà.

Bà Hằng lao đến để ôm chầm lấy anh nhưng Khải Nguyên đã lạnh lùng gỡ những ngón tay run rẩy của bà. Anh mím môi lại thật chặt và đập tung cánh cửa lao ra ngoài. Giọng xun xoe, ông Đức nói với Đức Quang:

-Cháu khá thật. Cậu chẳng hay biết gì về chuyện này cả.

Đức Quang trả lời với vẻ miệt thị:

-Cậu đâu phải là ruột thịt với dì của tôi và tôi.

Bà Hằng đang gục đầu xuống bàn, đôi vai gầy của bà rung lên. Đức Quang đặt tay lên vai bà, giọng tử tế:

Đì đừng buồn. Vì yêu quý dì nên cháu buộc lòng phải làm như vậy. Nếu để Khải Nguyên nắm hết tài sản trong tay, sau này nếu nó biết hết sự thật, nó sẽ đẩy dì ra đường.

Ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa trên má, bà Hằng nhếch môi:

-Cháu đã làm. Ta không bao giờ mưu cầu hạnh phúc cho tạ Hạnh phúc của Khải Nguyên chính là niềm hạnh phúc của tạ Cho dù nó

oán ghét ta thì ta vẫn yêu thương nó.

Đức Quang cười nhạt nhẽo:

-Nó là người dưng nước lã với dì. Cháu là cháu ruột của dì, là máu mủ của dì. Dì không thể phi lý như vậy.

Nhìn Đức Quang với vẻ thương hại, bà Hằng thở dài:

-Cháu không hiểu được quyền lực của trái tim. Ta là mẹ của nó.

Bà vịn ghế và đứng dậy, rời khỏi phòng, môi nở nụ cười cay đắng.

Chưa bao giờ bà suy sụp tinh thần đến như vậy.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 11

Công ty mà Khải Nguyên xin được việc làm là công ty thứ năm mà anh tìm đến xin việc.

Suốt một tuần lễ phải lê chân, trưng bằng cấp kỹ sư điện toán để thuyết phục người tuyển dụng, cuối cùng một cơ hội đã đến với anh. Đó là một công ty nhỏ, thu nhập kém nhưng Khải Nguyên không còn nơi nào khác hơn để chọn lựa. Anh không muốn trở thành một gánh nặng cho bác Lân.

Những ngày đầu tiên đi làm, Khải Nguyên bắt đầu thấm thía được giá trị của đồng tiền. Anh cảm thấy ân hận khi nhớ lại những lúc đã ném tiền qua cửa sổ.

Rời khỏi công ty, Khải Nguyên lững thững đi bộ về nhà.

Anh ngẫm nghĩ những đổi thay đã đến với mình. Trong bất hạnh vẫn có được niềm vui, dù sao anh đã trưởng thành hơn nhiều.

Khải Nguyên trở về nhà khi hoàng hôn buông xuống. Bác Lân vẫn chưa về. Anh mở khoá cửa. Một cảm giác trống vắng đang xâm chiếm anh. Thở dài, Khải Nguyên nằm xuống chiếc võng được treo ngoài vườn.

Anh chẳng còn lại gì ngoài một tâm hồn đầy giông bão. Người anh yêu kính nhất cuối cùng hoá ra kẻ đã hại mẹ mình.

Uyên Trúc chẳng hề yêu anh. Khải Nguyên chua chát thở hắt thật mạnh. Anh lục túi tìm gói thuốc, chợt nhớ rằng anh đã đốt cháy đến điều cuối cùng vào đêm qua.

Một đêm gần như thức trắng. Những đêm trước cũng vậy.

Nhớ lại những lời của bà H, Khải Nguyên nhăn nhúm mặt lại. Anh không phải là Đức Quang, tiền bạc của bà không thể nào giữ được

bước chân của anh. Anh thà chọn một cuộc sống bấp bênh còn hơn nhận sự cưu mang của người đàn bà mà giờ đây anh vô cùng oán giận.

Đùng đưa võng, Khải Nguyên chìm đắm trong những suy tư của mình. Anh choàng dậy khi nghe tiếng của bác Lân gọi:

-Cậu Nguyên.

Bước đến bên cạnh anh, giọng bác xúc động:

-Cậu đừng buồn nữa. Vào nhà nói chuyện với bác cho vui.

Khải Nguyên khẽ lắc đầu:

-Bác đừng bận tâm đến cháu. Bác về lúc nào mà cháu chẳng hay.

Bác Lân cười hiền lành:

-Bác về lúc này, tưởng cậu ngủ nên bác không gọi. Bác vừa nấu xong món phở áp chảo mà cậu thường thích. Cậu vào ăn với bác đi.

Khải Nguyên cảm động:

-Lúc từ công ty trở về, cháu đã ghé ăn cơm bụi nên vẫn còn no.

Nắm lấy tay Khải Nguyên, bác Lân kỳ kèo:

-Nể lời bác, cậu ăn nửa tô cũng được. Làm như vậy không sợ bác buồn sao?

Bất đắc dĩ Khải Nguyên đành đứng dậy, anh tặc lưỡi:

-Cháu không ăn nhưng sẽ ngồi nói chuyện với bác.

Biết Khải Nguyên buồn, chẳng thiết gì đến ăn uống, bác Lân thở dài.

Ông nói giọng khổ sở:

-Mấy hôm nay bác đã giải thích cho cậu rõ rồi, cái chết của mẹ cậu là ngoài ý muốn. Mẹ nuôi của cậu chỉ muốn bảo vệ hạnh phúc chứ không có ác tâm.

Nể lời bác Lân, Khải Nguyên cố nuốt tô phở áp chảo do bác nấu. Ăn được lưng tô, anh đành bỏ dở và cười gượng:

-Cháu no quá.

Bác Lân cười dễ dãi:

Đo bác nấu dở, phải không cậu?

Khải Nguyên cười theo. Tiếng cười của anh thật thoải mái, bỗng phần nào giải tỏa được tâm trạng u uất bấy lâu nay.

Ông Lân cảm thấy phần chấn khi Khải Nguyên vui trở lại. Giọng ông vui vẻ:

-Ngày mai, bác sẽ rút kinh nghiệm để nấu ngon hơn.

Khe khẽ lắc đầu với nụ cười hóm hỉnh, Khải Nguyên bước ra vườn.

Tô phở áp chảo của bác Lân có tác dụng sẽ làm anh....ngán phở đúng một tháng. Thật đúng là tài nấu nướng của đàn ông.

Khải Nguyên chợt buồn khi nhớ lại những tô phở Uyên Trúc nấu cho anh mỗi lúc khuya về. Anh ăn rất ngon, vì những lần ấy có cô ngồi

bên cạnh và tròn mắt theo dõi anh ăn có vừa miệng hay không.
Uyên Trúc. Khải Nguyên thầm gọi tên cô Anh nhớ cô quay quắt.
Lòng tự hỏi long phải chăng cô đã vui mừng khi từ nay không còn ai
gây gổ kiếm chuyện với cô nữa và Đức Quang giờ đây có đủ tất cả
ưu thế để chiếm đoạt trái tim của cô.
Nằm dài trên võng, Khải Nguyên nhắm mắt lại. Anh nhớ Uyên Trúc
đã chỉ cho anh cách thư giãn bằng cách khép mắt lại. Liệu có thể thư
giãn được không khi nhắm mắt vẫn cứ thấy Uyên Trúc với nụ cười
tinh nghịch ở trên môi, anh không còn cơ hội gặp cô nữa.
Khải Nguyên mở choàng mắt. Anh ngỡ là mơ khi trước mặt anh là
Uyên Trúc. Có điều đôi mắt xinh đẹp của cô đang long lanh những
giọt lệ. Cô đang đứng nhìn anh với vẻ mặt khổ sở.
Ngồi dậy, Khải Nguyên thả chân xuống đất, giọng lạnh nhạt:
-Cô đến đây làm gì?
Uyên Trúc im lặng. Cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ ngồi đối diện với
anh.
Khải Nguyên hắng giọng. Anh không biết phải mở đầu như thế nào.
Yêu cô ghê gớm nhưng chỉ còn lại sự thất vọng, bão táp trong tâm
hồn. Anh không tiền bạc và danh vọng như trước.
Uyên Trúc nhỏ nhẹ:
-Mấy hôm nay anh vẫn khỏe chứ?
Khải Nguyên không trả lời câu hỏi của cô, anh hát hàm:
-Cô còn đến đây làm gì nữa?
Uyên Trúc tủi thân:
-Anh không thể....tử tế hơn một chút nữa được sao?
Giọng Khải Nguyên ghen tuông:
-Khi nào Đức Quang và cô cưới nhau?
Liếc Khải Nguyên thật nhanh, Uyên Trúc cong môi lên:
-Tháng sau!
Khải Nguyên nhếch môi:
-Chúc mừng cô!
Nhìn thấy nụ cười trên môi Uyên Trúc, Khải Nguyên cảm thấy lòng
tan nát. Anh nói giọng ghe lạnh:
- Đức Quang chuẩn bị cưới cô, cô không nên đi chơi một mình vào
buổi tối như thế này.
Uyên Trúc chép miệng:
-Lúc trước anh gọi tôi là chị Hai. Không ngờ cuối cùng lại đúng như
vậy. Còn bây giờ tôi đến tìm bác Lân như đã hứa.
Khải Nguyên đặng ngắt ở họng. Anh nhướng mày:
-Cô đến tìm bác Lân làm gì?

Uyên Trúc tinh nghịch:

-Ăn bánh pía. Hôm trước do giận anh nên tôi cương quyết không thèm ăn lấy một miếng. Giờ nghĩ lại thấy tiếc nên ghé đến để ăn.

Khải Nguyên phán một câu:

-Không ngờ cô lại...tham ăn đến như vậy.

Uyên Trúc che miệng cười. Không nhịn được. Khải Nguyên bật cười theo. Anh không thể ghét cô được. Anh cố làm mặt nghiêm nhưng Uyên Trúc lại lè lưỡi, vậy là lại cười. Phải cố gắng lắm, anh mới quát lên được:

-Bò cạp. Thật ra cô muốn gì?

Uyên Trúc lờm dờ:

-hãy gọi tôi là...chị Hai.

Khải Nguyên im lặng. Mặt anh buồn xọ Uyên Trúc cũng im lặng. Cô vò nát những lá đinh lăng ở trong tay, mùi thơm ngay ngáy phả trong gió đêm.

Thật lâu, giọng Uyên Trúc nghèn nghẹn:

-Anh là...một tên đại ngốc. Làm sao tôi có thể yêu Đức Quang được chứ. Có lần tôi đã tâm sự với anh rồi, tôi không phải là người dễ bị choáng ngợp bởi hào nhoáng bên ngoài. Tôi yêu ai anh phải biết chứ.

Con tim Khải Nguyên như muốn ngừng đập. Anh mở lớn mắt nhìn Uyên Trúc. Còn cô, cô cứ mãi vò nát lá đinh lăng ở trong tay.

Khải Nguyên nhìn những ngón tay thon dài của cô đang nhuộm màu xanh xanh của lá đinh lăng.

Cô yêu ai? Anh không dám tin vào sự cảm nhận của mình. Đã tỏ tình với cô và đã từng thất vọng. Anh không dám nghĩ tiếp....

Giọng anh khỏ sở:

-Em yêu ai?

Uyên Trúc tiếp tục vò những lá đinh lăng. Cô thở ngất quặng vì hồi hộp. Anh chàng đại ngốc. Làm sao cô có thể trả lời anh được.

Khuôn mặt rầu rĩ, cô nói khẽ:

-Em về đây, không đợi bác Lân nữa.

Khải Nguyên hoảng hốt giữ tay cô lại. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt bối rối của cô:

-Tại sao em dám bảo anh là tên đại ngốc!

Uyên Trúc rút tay về, cô giận dỗi nói như khóc:

-Em nói vậy vì chưa có ai ngốc như anh. Em yêu ai, cần gì phải hỏi, cần gì phải trả lời.

Khải Nguyên sững sờ nhìn cô, anh khàn giọng:

-Anh yêu em tha thiết, anh linh cảm rằng em cũng yêu anh. Đó là một

thứ hạnh phúc quá lớn nên anh không dám chạm đến, sợ rằng cuối cùng chỉ là ảo ảnh. Có thật là em yêu anh không Uyên Trúc. Nói đi em. Hãy trả lời anh đi em.

Uyên Trúc im lặng. Cô bối rối ngất thêm một cánh đinh lăng và xé vụn ra. Quả tim của cô như ngừng đập. Cô không thể nào nói lên lời. Giọng Khải Nguyên thương yêu:

-Theo anh nghĩ là Uyên Trúc không nên....bứt sạch những cây đinh lăng bác Lân trồng như vậy.

Uyên Trúc xấu hổ. Cô đâm mạnh vào vai Khải Nguyên khi anh mở rộng vòng tay ôm chặt lấy cô.

Khải Nguyên thì thầm:

-Anh thật là ngốc. Lẽ ra anh phải hiểu là em đang còn giận anh về chuyện cũ. Em là một cô gái bướng bỉnh, giận và yêu đều mãnh liệt như nhau.

Uyên Trúc dụi đầu vào vai Khải Nguyên:

-Em biết là có thể tìm thấy anh ở nơi đây.

Chợt nhớ ra hoàn cảnh mình, Khải Nguyên nói lỏng vòng tay, giọng đau khổ:

-Có phải là em thương hại anh không Uyên Trúc? Tương lai anh mờ mịt, làm sao đem lại hạnh phúc cho em.

Uyên Trúc nhìn Khải Nguyên bằng đôi mắt trong veo:

-Tiền bạc không thể đem lại hạnh phúc, chỉ cần anh và em thật sự yêu nhau, em nghĩ rằng chúng ta sẽ vô cùng hạnh phúc khi được ở bên nhau.

Khải Nguyên bắn khoăn nhìn cô:

-Liệu anh có ích kỷ không khi em có thể tìm được một người yêu xứng đáng hơn anh.

Uyên Trúc đặt ngón tay lên môi Khải Nguyên:

-Đừng nói vậy. Với em, anh là tất cả.

Khải Nguyên xúc động ôm lấy Uyên Trúc. Anh không ngờ anh có thể ôm lấy hạnh phúc của mình trong tay. Vuốt tóc cô, Khải Nguyên thủ thỉ:

-Anh đã xin được việc làm tại một công ty. Bước khởi đầu như vậy là tốt, anh tin là dần dần anh sẽ chứng minh được năng lực của mình. Thật ra, ban đầu anh rất kém nghị lực, chán nản cùng cực khi phải bôn ba xin việc làm. Sau đó, anh chợt nhớ có lần em đã nói với anh: "Cuộc đời là biển cả. Giữa bơi và chết đuối, tôi chọn bơi để tồn tại." Vì vậy, anh đã cố gắng vượt qua mọi trở ngại để mong xứng đáng với em.

Tựa đầu vào vai Khải Nguyên, Uyên Trúc mỉm cười hiền lành. Cô

nhỏ nhẹ:

-Có lần anh hỏi em trước đây sống như thế nào. Giờ em kể, anh có muốn nghe không?

Bóp nhẹ bàn tay mềm mại của cô, Khải Nguyên gật đầu:

-Từ nay, cuộc đời của em và anh gắn bó với nhau. Anh rất muốn san sẻ với em những điều không may đã xảy đến cho em.

Uyên Trúc phụng phịu khi Khải Nguyên cúi xuống trên môi cô Nụ hôn của anh ngắt ngảy. Cô ngượng ngùng dấu mặt.

Ôm cô trong vòng tay, anh dịu dàng nói với cô:

-Em kể cho anh nghe đi Uyên Trúc!

Giọng Uyên Trúc chột buồn tênh:

-Trước đây, ba em là một triệu phú ở Daklak. Như anh đã biết, café là một trong những nông sản giá bất ổn định nhất. Giới đầu tư trồng café cũng như giới kinh doanh café nhiều khi phiêu lưu đánh đu với sự may rủi. Có một đợt giá café từ mười mấy ngàn đồng một ký đã nhảy vọt khoảng bốn mươi ngàn một ký. Do không đánh giá đúng thực tế của thương trường thế giới, hiện tượng giá café tăng vọt như vậy hoàn toàn không phải theo nhu cầu thực tế tiêu dùng mà chỉ là sự đột biến nhất thời, ba em và một số người khác đã đầu tư lớn vì cho rằng sự tăng giá là quy luật.

Chợp mắt nhìn Khải Nguyên đang tập trung nghe câu chuyện của mình, Uyên Trúc khẽ hỏi:

-Anh có hiểu thế nào là mua café ngon không?

Khải Nguyên nhú mày:

-Có nghĩa là mua café trước lúc thu hoạch, mua café còn chưa ra quả hoặc quả còn đang non?

Uyên Trúc buồn rầu gật đầu:

- Đúng vậy. Ba em đã đầu tư trước cho người sản xuất với giá khá cao. Những hợp đồng này đã dẫn ba em đến chỗ phá sản vì giá café năm đó không tăng mà lại giảm xuống khoảng chục ngàn đồng. Một hiện tượng hiếm thấy trên thị trường café.

Khải Nguyên quàng tay lên vai Uyên Trúc. Anh cảm nhận được sự đau khổ của cô qua thất bại của cha mình. Uyên Trúc vẫn tiếp tục với giọng ghen ngào:

-Ba em bị sốc, do đó đã bị xuất huyết não nằm hôn mê ở bệnh viện gần mười ngày. Chính lúc đó, dì ghẻ của em khuyên em nên nhận lời cầu hôn của một người đàn ông giàu có, bạn của dì để có tiền cứu lấy ba em. Sự thật thì dì Cẩm Lan đã chiếm dụng số tiền ấy cũng như đã tẩu tán một số tài sản của ba em khi ông nằm xuống. Ba em vẫn không qua khỏi. Vừa chôn cất ba xong là em bỏ trốn để khỏi làm

vợ của người đàn ông đó.

Bàng hoàng vì câu chuyện buồn của Uyên Trúc, Khải Nguyên khẽ hôn lên tóc cô, thì thầm:

-Tội nghiệp em.

Ngước mắt nhìn Khải Nguyên, giọng Uyên Trúc lo lắng:

-Như vậy em có phạm pháp hay không?

Khải Nguyên an ủi cô:

-Hoàn toàn không. Người phạm pháp chính là dì của em và người đàn ông đó. Họ đã lợi dụng hoàn cảnh không may của em để đưa em vào bẫy. Em trốn thoát được là ngoài ý muốn của họ.

Nhìn cô thật lâu, Khải Nguyên khàn giọng:

-Anh thật có lỗi với em khi tiếp tục làm tăng thêm sự bất hạnh của em bằng những hành động thiếu tế nhị.

Uyen Trúc khẽ lắc đầu:

-Anh có những bức xúc của anh. Em quên những chuyện đó rồi.

-Em nói như vậy vì tâm hồn em rất rộng lượng. Riêng anh, anh vẫn cứ mãi dằn vặt về những chuyện đã xảy ra.

Uyen Trúc phụng phịu:

-Thôi mà.

Khải Nguyên say đắm nhìn cô Anh cảm thấy anh là người đàn ông hạnh phúc nhất khi chiếm lĩnh được trái tim của cô Không thể nào kìm được một nụ hôn khi anh yêu cô nhiều đến như vậy.

Uyen Trúc đẩy Khải Nguyên ra và kêu lên:

-Em đói bụng quá rồi.

Khải Nguyên bật cười:

-Anh vừa được bác Lân chiêu đãi món phở áp chảo.

-Ngon không?

-Sau khi ăn nửa tô, từ nay nghe đến phở là anh.... bỏ trốn.

Uyen Trúc cười ngất. Cô lý lắc:

-Em sẽ mách lại bác Lân cho xem.

Khải Nguyên dí ngón tay vào chót mũi cô:

-Uyen Trúc nè. Đi ăn cháo trắng với anh nghe.

Thật hồn nhiên. Uyên Trúc reo lên và phủi hai tay vào nhau:

-Tay em bẩn hết rồi, chỉ tại lá đinh lăng.

Khải Nguyên mỉm cười đứng chờ cô rửa tay vào nhà chào bác Lân.

Anh và cô đi bộ bên nhau. Khải Nguyên nói khẽ vào tai cô:

-Mỗi chân không. Bò cạp núi?

Uyen Trúc dọa trêu anh:

-Cuối cùng thì anh vẫn chưa bẻ được răng của bò cạp.

Khải Nguyên cười cười:

-Nhưng mà anh đã hôn được nó rồi.
Uyên Trúc làm mặt giận. Nhưng cô không thể giận anh lâu được khi Khải Nguyên bâng quơ nói một câu:
-Anh nghe người ta nói giận mặt ngon, em ráng chờ ăn xong hẵng....giận.
Cô véo vào cánh tay anh để trả thù. Anh la oai oái khiến người đi đường phải quay mặt lại nhìn. Họ cười cảm thông khi bất ngờ nhận ra anh và cô là một cặp đẹp đôi nhất.
Khải Nguyên sờ hàu bao đồng dục gọi:
-Hai tô cháo trắng kèm hột vịt muối.
Uyên Trúc cong môi lên:
-Em thích cá khô kho ngọt và củ cải, không thích hột vịt.
Khải Nguyên cười xoa:
- Được. Gu của em giống anh.
Anh gấp cá cơm khô cho cô Uyên Trúc nháy mắt:
-Cám ơn. Anh galăng hết ý.
Khải Nguyên cùng cô sì sụp ăn cháo. Chưa bao giờ anh và cô thấy ngon và vui đến như vậy.
Thanh toán tiền, Khải Nguyên nắm tay Uyên Trúc đi dạo trên đường.
Uyên Trúc khẽ kêu lên:
-Thả tay em ra đi.
Khải Nguyên vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, anh giả vờ hỏi:
-Sao vậy?
Uyên Trúc phụng phịu:
-Ông tướng, đừng xạo. Bộ anh không thấy thiên hạ nhìn em sao?
Khải Nguyên đáp tỉnh bơ:
-HỌ nhìn em là vì thấy em đẹp chứ không phải vì anh đang khư khư giữ lấy em, chỉ sợ buông ra là hạnh phúc của mình bay đi mất.
Uyên Trúc trề nhẹ môi. Cô chịu thua miệng lưỡi của anh. Anh đưa cô về đến cổng biệt thự. Hàng mày anh cau lại khi nhớ rằng anh đã từng sống ở đây hơn hai chục năm qua với kẻ thù của mẹ ruột mình. Mãi suy nghĩ, anh không hôn cô để từ giả. Anh quên mất điều thiêng liêng đó. Để đêm về cứ nghe trần trọc mãi không ngủ được vì bút rút thiếu một nụ hôn....

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 12

Bác Lân bước vào nhà. Khuôn mặt bác bàng hoàng đến nỗi Khải Nguyên phải thả tờ báo đang cầm ở trên tay xuống đùi và thấp thòm hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bác Lân trào nước mắt, nói không ra hơi:

-Bà chủ bệnh nặng ở bệnh viện, bà tuyệt vọng vì không tìm ra cậu.

Bà cho nhắn mọi người bằng bất cứ giá nào cũng phải nhắn được cậu đến gặp bà ở bệnh viện. Tôi chỉ sợ bà.....không qua khỏi.

Khải Nguyên vò nát tờ báo trong tay. Đôi mắt anh nhìn mãi ở một điểm vô danh trước mặt.

Anh phải làm như thế nào đây? Thật ra để rửa sạch tất cả tình cảm trước đây của anh đối với mẹ nuôi của mình là một điều không tưởng.

Anh đã lớn lên trong vòng tay yêu thương của bà. Không có cha từ ấu thơ, mọi tình cảm của anh đều dành hết cho bà.

Khải Nguyên đưa tay lên bóp trán. Anh nghĩ đến cái chết của mẹ ruột mình. Năm mồ hiu quạnh ở Gò Công anh đã cùng bác Lân về thấp nhang cách đây vừa đúng một tuần.

Bác Lân vẫn đứng bất động nhìn anh với đôi mắt nhiều trắc ẩn. Thật lâu, Khải Nguyên đứng dậy khàn giọng nói với bác L:

-Bác cùng cháu....đến bệnh viện.

Bên cạnh giường bà Hiền, Uyên Trúc đang bồn chồn ngóng đợi Khải Nguyên. Đôi mắt cô lấp lánh niềm vui khi cuối cùng anh và bác Lân xuất hiện ở ngưỡng cửa. Cô biết, Khải Nguyên thật ra là một người đàn ông giàu tình cảm, đằng sau những cá tính thật mạnh là những sâu lắng của tâm hồn.

Khải Nguyên quỳ sụp bên cạnh giường bà Hiền. Vẻ mặt tiêu tụy, gầy mòn của bà Hiền càng khiến anh ân hận. Anh nắm lấy bàn tay gân guốc của mẹ nuôi và ứa nước mắt.

Bà Hằng mở mắt ra. Nhìn thấy Khải Nguyên, đôi mắt mệt mỏi, lơ đãng của bà lấp lánh niềm vui.

Khải Nguyên đau khổ hỏi khẽ Uyên Trúc:

-Mẹ anh bệnh gì?

Uyên Trúc giọng buồn bã:

Đi bị suy nhược cơ thể, bác sĩ chẩn đoán thể trạng khó hồi phục vì....tâm bệnh. Di chẳng thiết ăn uống, mấy hôm nay phải truyền dịch. Sức khoẻ của di ngày một yếu đi.

Khải Nguyên gục đầu vào cánh tay của bà Hiền. Đôi bàn tay khẳng khiu của bà run rẩy vuốt tóc anh. Bà đang xúc động đến độ không thể

nói lên lời.

Khải Nguyên khắc khoải nhìn bà:

-mẹ tha lỗi cho con!

Bà Hằng nói mệt nhọc:

-Chính mẹ mới là người có lỗi. Mẹ đã khiến con trở thành một đứa trẻ mồ côi.

Áp đôi bàn tay giá lạnh của mẹ lên mặt mình, Khải Nguyên thở dài:

-Mẹ đã yêu thương, nuôi nấng con từ thuở còn sơ sinh. Tất cả tình cảm và sự hy sinh của mẹ đều dành cho con. Mẹ hy sinh cả thời xuân sắc của mình. Giá như mẹ nghèo khổ thì không đời nào con bỏ mẹ ra đi.

Bà Hằng gật nhẹ đầu:

-Mẹ biết, sự giàu có cũng là nỗi bất hạnh của mẹ. Mẹ đợi chờ con về vì mẹ hiểu, dù có một thời tuy con ngỗ nghịch nhưng lúc nào con cũng yêu thương mẹ.

Khải Nguyên buồn rầu nhìn bà Hiền.

Mẹ anh nói đúng, hơn hai chục năm qua anh và mẹ đã nương tựa vào nhau. Suốt cả tháng nay anh luôn day dứt đau khổ khi nhớ đến tình cảm của mẹ anh đã dành cho anh. Thế nhưng, cái chết của người mẹ ruột lại làm con tim nóng bỏng của anh trở thành lạnh giá. Anh luôn bị giằng xé giữa hai trạng thái đối lập nhau.

Giọng thều thào, bà Hiền nằng nói với Khải Nguyên:

-Mẹ muốn nói với con về chuyện quá khứ.

Khải Nguyên ôm choàng lấy mẹ. Gương mặt khắc khổ.

-Có cần thiết không, khi mẹ mệt như thế này.

Bà Hằng khẽ lắc đầu:

-Nếu nói được với con những suy nghĩ tận đáy lòng, mẹ sẽ thanh thản hơn.

Anh nói giọng xúc động:

-Nếu mẹ có mệnh hệ gì thì làm sao con sống được. Mẹ nên vui sống, quên đi những chuyện buồn đã qua.

Bà Hằng nắm lấy bàn tay của Khải Nguyên, giọng bà sâu lắng:

-Mẹ hiểu, khi con về đây tức là con đã tha thứ cho mẹ. Con biết không, mẹ đã tự trừng phạt mình. Suốt hơn hai chục năm qua, sau cái chết của mẹ con. Ba con đã ly dị với mẹ và đi Nam Vang biệt xứ, và chết ở bên ấy. Lương tâm của mẹ bị dày dò suốt ngàn ấy năm. Nhưng mẹ muốn con thông cảm với mẹ điều này là khi bắt con về nuôi, mẹ không lường được điều bất hạnh đó. Mẹ chỉ muốn cách ly ba con và mẹ ruột của con.

Ngừng một lát, bà Hiền nằng đau khổ nói tiếp:

-Khải Nguyên, có khi nào con thử đặt tâm trạng của con vào hoàn cảnh không may của mẹ. Có khi nào con hiểu được rằng, trong chuyện này....mẹ con cũng là người có lỗi. Mẹ ruột của con đã....cướp đi hạnh phúc của mẹ. Chỉ có điều, người ta không bao giờ bắt lỗi kẻ đã chết bao giờ. Mẹ muốn sòng phẳng để nói với con rằng tội lỗi không chỉ do từ một phía.

Khải Nguyên gục đầu vào cánh tay Anh hình dung đến cảnh một thiếu phụ vô sinh và một người đàn ông đã có vợ tìm đến một người đàn bà khác khi hôn nhân vẫn còn hợp pháp.

Thật lâu, anh ngẩng lên và nói trong nước mắt:

-Cả hai người mẹ của con đều đáng thương như nhau.

Bà Hằng khép mắt lại tận hưởng niềm vui vô biên khi Khải Nguyên hôn lên trán bà, anh khẽ nói:

-Con vẫn là con của mẹ. Điều con tha thiết cầu mong mẹ là mẹ hãy vui sống, quên đi những điều buồn đau.

Những dòng lệ từ đôi mắt của bà Hiền nặng tuôn chảy, đó là những giọt nước mắt muộn màng trong cuộc đời bất hạnh của bà.

Nhìn thấy Uyên Trúc tỉa những lá sâu trong vườn, bà Hiền nặng khẽ trách:

Đì đã bào với con rồi. Con chuẩn bị là vợ của Khải Nguyên, công việc này là không phải của con.

Uyen Trúc đưa tay gỡ đầu:

-Con muốn phụ giúp với bác Lân mà.

Bà Hằng âu yếm:

Đì đã tuyển thêm hai người để cùng bác Lân chăm sóc vườn, như vậy chưa đủ sao. Đì hiểu là con rất thương bác L, nhưng cứ loanh quanh mãi trong vườn để làm việc không nghĩ tay, thế nào Khải Nguyên cũng sẽ rầy con cho xem.

Uyen Trúc mỉm cười sung sướng khi bà Hiền nặng dặt tay cô đi vào nhà, giọng tình cảm:

-Hãy tập gọi ta là mẹ. Ta rất hạnh phúc khi Khải Nguyên chọn được một người con gái như con.

Vừa đi xuống thang, nghe mẹ nói với Uyên Trúc, Khải Nguyên nháy mắt trêu cô:

-Em đừng tưởng bở, mẹ anh sẽ là một bà mẹ chồng khó tính nhất, bắt em chiều chuộng, hầu hạ mệt mỏi. Vậy em có dám làm vợ của anh không?

Bà Hằng bật cười khi Uyên Trúc nguýt yêu Khải Nguyên, giọng khiêu khích:

-Em sẽ là đứa con tinh thần của đì H, còn chuyện làm vợ của anh thì

sẽ đưa vào hồ sơ lưu, chờ xem xét lại.

Khải Nguyên cốc nhẹ vào đầu cô, anh ưỡn ngực ra:

-Nhờ chút coi. Thắt cà vạt cho anh.

Uyên Trúc tinh nghịch nắm một đầu dây cà vạt day day thật mạnh rồi mới dịu dàng thắt cho anh. Khải Nguyên nói với bà Hiền:

- Đấy, mẹ xem, người con gái “toàn vẹn” mà mẹ chọn cho con.

Bà Hằng cười vui vẻ, lây theo tính trẻ trung, hồn nhiên của Khải Nguyên và Uyên Trúc.

Có tiếng chuông gọi cửa. Uyên Trúc nhí nhảnh chạy ra mở cổng. Cô bất ngờ khi Bạch Yến ngồi trên chiếc Dream và mặc áo thụng của một phụ nữ có thai.

Vẻ mặt căng căng của Bạch Yến kèm theo nụ cười hứa hẹn có nhiều giống bão khiến Uyên Trúc ngây người quên cả mở cổng.

Hất mặt lên, Bạch Yến nhướn mày:

-Mở cửa ra!

Khoan thai đi vào phòng khách. Bạch Yến khoanh hai tay trước ngực nhìn bà Hiền và Khải Nguyên với ánh mắt xác xược.

Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn Bạch Yến. Anh đã chuyển cho cô một số tiền không nhỏ, tại sao cô lại còn đến đây.

Anh khàn giọng hỏi:

-Cô đi đâu?

Bạch Yến tỉnh bơ:

-Em đến để gặp mẹ của anh.

Dù rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện đường đột của cô gái đợc sóng mới từng cặp bồ với Khải Nguyên, bà Hiền vẫn tỏ ra lịch sự, chỉ vào chiếc ghế đối diện, bà nói giọng dịu dàng:

-Mời cô ngồi! Chẳng hay cô kiếm tôi có chuyện gì không?

Bạch Yến sụt sịt. Dù cô rất khéo nhưng bà Hiền vẫn nhận ra sự đau khổ giả tạo rất kịch của cô. Cô tuyên bố với bà:

-Cháu đã có thai với anh Nguyên.

Khải Nguyên như nhảy bật ra khỏi ghế, anh quát lên:

-Cô nói cái gì? Cô đùa à?

Bạch Yến hất mặt lên:

-Anh vẫn còn nhớ đêm Noel chứ?

Khải Nguyên đấm mạnh tay lên bàn. Anh nói giọng phẫn nộ:

-Thật ra cô muốn gì?

Bạch Yến nhếch môi:

-Em muốn anh phải cưới em. Có lẽ anh đã quên, em nhắc lại cho anh nhớ, đêm đó anh rất say, anh không thể về nhà mấy anh chàng bạn thân của anh nên đã ở lại bên em.

Khải Nguyên đưa tay ôm lấy đầu. Anh đã có lúc sống buông thả như vậy. Đúng là trả giá quá đắt.

Bà Hằng đưa mắt nhìn Khải Nguyên, giọng bà hỏi hộc:

-Cô gái này nói như vậy có đúng không?

Khải Nguyên đau khổ nhìn mẹ. Sự im lặng của anh đã khiến bà Hiền nặng nề ngồi chết cứng trên ghế. Bà không ngờ mọi việc lại đảo lộn đến như thế này. Bà không còn nhớ được tên cô gái ngồi trước mặt bà là ai, nhưng bà vẫn còn nhớ rất rõ cô là cô gái thường mặc mini đồ nhún nhảy trên đôi giày cao gót, ăn nói thô lỗ và thường đến nhà bà với một phong cách rất quậy. Cô gái này sẽ là vợ của Nguyên ư? Đó là một kết thúc tồi tệ nhất mà bà không thể nào phủ định được. Khải Nguyên phải chịu trách nhiệm về hành động của nó. Đó là đạo lý. Bất chợt bà nhớ đau ở ngực khi hình dung Khải Nguyên suốt đời sống cạnh cô gái thiếu tư cách này. Tội nghiệp Uyên Trúc. Tội nghiệp cho Khải Nguyên.

Bà Hằng nói một cách khó nhọc tựa như đá đang đè lên ngực:

-Cháu có thể ra về. Bác hứa sẽ dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa. Nguyên phải chịu trách nhiệm với đứa bé và cháu.

Bạch Yến rất tỉnh táo để đưa ra câu hỏi:

-Thời gian tôi phải chờ đợi để được cưới là bao lâu?

Bà Hằng kìm nén thở dài:

-Trong vòng nửa tháng. Cháu nên bình tĩnh đợi chúng tôi thu xếp.

Bạch Yến cười nửa miệng:

-Tôi tin lời hứa hẹn của bà. Nhớ đấy! Đừng sai hẹn.

Đứng dậy, Bạch Yến liếc nhìn Khải Nguyên đang ngồi với khuôn mặt sững sờ, cô nhếch môi:

-Em về.

Ngang qua cánh cửa, nơi Uyên Trúc đang phải tựa vào vách để đứng vững được, Bạch Yến cười thích thú:

-Cuối cùng cô cũng làm đầy tớ của tôi thôi.

Uyen Trúc rời khỏi biệt thự chỉ sau đó một vài phút. Cô lặng lẽ ra đi khi bà Hiền nặng nề và Khải Nguyên vẫn còn ngồi trong phòng khách với tâm trạng bàng hoàng. Hành trang của cô vốn vẹn vại bộ quần áo và một ít tiền trước đây bà Hiền nặng nề thường cho cô để tiêu vặt.

Một mõi, rồi gần một ngày, cô vẫn chưa thể định hướng vào một việc làm. Vốn kiến thức ít ỏi học dở dang năm thứ nhất đại học chẳng giúp được gì cho cô trong một hoàn cảnh khá tồi tệ như thế này.

Cô đi mãi. Những cái lắc đầu ái ngại và có cả những lời mời mọc từ những phụ nữ có vẻ là Tú Bà. Vẫn chưa thể tìm được nơi nào để

dừng chân.

Ngang qua một ngôi nhà cao lớn có giàn hoa giấy, Uyên Trúc chăm chú đọc trên tấm biển đồng gắn ở cổng “Luật sư Nguyễn Khắc”.

Cô tần ngần suy nghĩ trước căn nhà màu trắng ấy và rụt rè bấm chuông.

Mở cổng cho cô là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt hồng hào phúc hậu.

Ông hỏi cô bằng giọng quan tâm:

-Con muốn gặp ai?

Lúng lúng không biết phải trả lời như thế nào, Uyên Trúc đành nói đại:

-Con muốn gặp luật sư Nguyễn Khắc.

-Chính là bác. Con cần gì.

Ngượng ngùng nhìn ông, Uyên Trúc đáp ứng:

-Con muốn xin việc làm.

Mở rộng cánh cửa, ông Khắc ái ngại nhìn cô:

-Con vào đây. Bác không có nhu cầu tuyển dụng người nhưng con có thể ngồi nghĩ chân ở đây chốc lát. Nếu bác đoán không sai, có lẽ con đã đi bộ khá lâu.

Uyên Trúc đưa hai tay đỡ lấy ly nước ông Khắc trao cho cô và chẳng khách khí, cô uống một hơi. Cô rất khát. Do mãi mê tìm việc làm nên cô quên cả ăn và uống. Vẻ mặt hiền lành, ngây thơ của cô tạo được thiện cảm ban đầu nơi ông K. Ông đắm chiêu suy nghĩ rồi buột miệng:

-Trình độ của con đến đâu. Con có biết là ở đất Sài Gòn này, đội ngũ trí thức không phải là hiếm.

Uyên Trúc nhỏ nhẹ:

-Con biết.

Chợt nhớ ra, ông Khắc nhíu mày nhìn cô và buột miệng hỏi:

-Tại sao con lại bấm chuông nhà của bác không hề thông báo tuyển người?

Uyên Trúc trả lời thẳng thắn:

-Con nhìn thấy trên tấm biển ghi là “luật sư” con nghĩ rằng có thể ghé vào đây, người luôn bảo vệ công lý thì không hại đến ai. Cách đây mấy tháng khi cũng đi xin việc như thế này, suýt nữa con đã rơi vào tay người xấu.

Ông Khắc suy luận rất nhanh:

-Cách đây mấy tháng. Điều đó có nghĩa là con đã xin được việc ở đâu đó và mới nghĩ. Bác đoán như vậy có đúng không?

Uyên Trúc khẽ gật đầu:

Đạ....

-Vì sao con từ bỏ chỗ ấy để ra đi?

Đạ...

Uyên Trúc đành nói dối:

-Tiền lương ở đó trả quá thấp nên con không thể làm nữa.

Với bản lĩnh nghề nghiệp, ông Khắc biết được đây là câu trả lời không thật, có lẽ chỉ là sự nói dối vô hại. Đôi mắt trong trẻo của Uyên Trúc đã nói lên điều đó.

-Ở đó, con làm những việc gì?

Đạ, giúp việc nhà và chăm sóc vườn hoa.

Ông Khắc ngắm nhìn thân hình của cô kêu khẽ:

-Trình độ phổ thông trung học. Công việc đó hoàn toàn không phù hợp với con.

Uyên Trúc khẽ cắn môi nhớ lại, cô đã nói với bà Hiền rằng là cô vô học. Có lẽ chính vì vậy mà bà sắp xếp những việc làm ấy cho cô.

Ông Khắc đi đến bàn, lục lọi lấy một tờ giấy trắng và cây bút mực đặt trước mặt cô, giọng khuyến khích:

-Con hãy viết vào đây một ý tưởng bất chợt nào đó mà con tâm đắc trong cuộc sống.

Uyên Trúc xoay nhẹ cây bút. Cô viết xuống giấy những dòng chữ đẹp và mềm mại:

-“Cuộc đời là biển cả. Giữa bơi và chết đuối, tôi chọn bơi để tồn tại.”
Cầm tờ giấy lên. Ông Khắc tươi nét mặt. Một ý tưởng rất vững vàng. Cô gái trước mặt ông là một cô gái có tính cách.

Đặt tay lên vai cô, ông Khắc nói một cách trịnh trọng:

-Bác nhận con vào làm thư ký văn phòng cho bác. Công việc tương đối đơn giản. Con sẽ tập hợp các hồ sơ và làm cuộc tiếp xúc đầu tiên với khách hàng trước khi đưa họ đến gặp bác. Nếu con biết được là bác đã từng từ chối các cô gái có trình độ hơn con rất xa thì con sẽ lấy làm ngạc nhiên khi bác thu nhận con.

Uyên Trúc nhỏ nhẹ:

-Sự thương hại có thể làm hỏng việc lớn. Nếu thương hại con, bác có thể giúp con một số tiền lộ phí và chẳng bao giờ còn bận tâm đến con.

Uyên Trúc mở to mắt, hồi hộp nghe ông Khắc nói tiếp:

-Bác nhận con vào làm việc ở văn phòng vì con là một cô gái có tính cách. Một luật sư rất cần có người cộng tác như vậy.

Uyên Trúc cảm động:

-Con cảm ơn bác.

Nhìn đồng hồ treo tường, ông Khắc quay lại dặn dò Uyên Trúc:

-Bác gái đi chợ sắp về. Lát nữa, bác ấy sẽ sắp xếp một chỗ ở cho con.

Uyên Trúc nhìn ông Khắc hàm ý biết ơn. Trong lúc chờ đợi, cô đưa mắt nhìn lên khung ảnh treo trên tường, một bức ảnh gia đình được lồng kính viền màu nâu.

Ông Khắc giới thiệu với cô:

- Đây là bác gái, còn đây là Hoàng Long là một luật sư đang trong thời gian tập sự, sẽ hướng dẫn cho con cụ thể các công việc trong văn phòng.

Uyên Trúc xin phép ông Khắc và nhẹ nhàng bước ra trước thềm. Những bông giấy màu trắng rơi lả tả trước sân. Cô chợt nhớ Khải Nguyên quay quắt. Lòng băng khuâng tự hỏi, anh có nhớ đến cô không?

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 13

Khải Nguyên cầm ống nghe máy điện thoại lên:

-Alô....Khải Nguyên nghe đây.

-Alô....Chào ông, xí nghiệp Hoà Hiệp của chúng tôi muốn hợp đồng với công ty mua một số lớn bao bì ni lông để gói đồ cho khách hàng.

- Được rồi, mời ông đến công ty của chúng tôi để chúng ta sẽ có những bàn bạc cụ thể hơn về mẫu mã, kích cỡ, chất lượng cũng như giá thành, xin cảm ơn ông trước.

-Chiều nay, tôi sẽ ghé đến công ty. Chào ông.

-Chào ông...

Khải Nguyên gác máy. Anh sử dụng máy điện thoại nội bộ của công ty và điện đàm ít phút với bộ phận tài vụ, kế toán. Tất cả đều trở lên hoàn hảo từ ngày anh thay cậu Đức để quản lý công ty. Cuộc sống và chế độ làm việc của công nhân đã được cải thiện tốt hơn trước rất nhiều, đồng thời công ty cũng thu được lợi nhuận cao hơn.

Một cú điện thoại nữa. Khải Nguyên nhắc máy khi nghe tiếng chuông. Hàng may rậm của anh nhú lại. Đầu kia là Bạch Yến. Cô đang nũng nịu nói vào máy:

-Em đến chỗ anh làm việc, có được không?

-Khải Nguyên bất mãn:

-Cô còn muốn diễn trò gì nữa?

-Anh Nguyên em chỉ muốn làm vợ của anh. Diệp Hồng đã phản bội anh, con nhỏ đầy tớ Uyên Trúc đã bỏ đi. Chỉ có em là trung thành với anh. Em còn là mẹ của đứa con anh đang ở trong bụng.

-Tôi đã nói với cô nhiều lần rồi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về đứa con. Tôi sẽ làm thủ tục để nhận nuôi con sau khi cô sinh ra. Còn cưới cô thì không. Tôi không hề yêu cô.

Bạch Yến hét lên:

-Tôi không buông tha anh đâu.

Khải Nguyên giọng cứng rắn:

-Tùy cô Còn tôi, tôi không bao giờ thay đổi quyết định của mình.

Bạch Yến giận dữ cúp máy. Xem ra cô có khả năng mất cả chì lẫn chài. Khải Nguyên không phải là một anh chàng ngốc để cô có thể bị được anh. Cho dù mẹ anh đã nài ép nhưng anh quyết định đợi đến lúc cô sinh con mới dàn xếp. Điều đó cũng dễ hiểu, màn kịch cô diễn rất vụng và đạo diễn tồi đã cao chạy xa bay không cho cô đến một xu rách.

Bạch Yến nghĩ rằng kh nhớ lại câu chuyện giữa cô và gã đàn ông có khuôn mặt đẹp trai ngồi trên chiếc Spacy trắng cách đây mấy tháng.....

...Búng tay gọi chủ quán cho hai ly chanh rum, gã hắng giọng tự giới thiệu:

-Tôi là Đức Quang, anh họ của Khải Nguyên.

Bạch Yến gật gù nhin Đức Quang:

-Rất hân hạnh. Tôi không ngờ Khải Nguyên lại có một ông anh đầy ấn tượng như thế này.

Đức Quang nheo mắt ồm ờ:

-Thế nào được gọi là đầy ấn tượng?

Bạch Yến cười rất điệu:

- Đẹp trai, hào hoa phong nhã và đặc biệt là có vẻ trí thức.

Sửa lại gọng kính, Đức Quang hiểu cách:

-Tôi là kỹ sư kinh tế. Cảm ơn về lời khen ngợi của cô Còn tôi, tôi thật sự bị hấp hồn trước vẻ đẹp mạnh mẽ, hiện đại của cô Ở Pháp, khó lòng tìm được một cô gái tuyệt sắc như cô vậy.

Bạch Yến chớp mắt:

-Anh quá khen.

Chợt gương mặt của Đức Quang trở lên quan trọng, anh hắng giọng:

-Chúng ta vào vấn đề chứ.

-Anh cứ nói.

Đức Quang quan sát phản ứng của Bạch Yến qua lớp kính trắng:

-Lúc này, tôi tình cờ nghe được chuyện cãi vã giữa cô và Khải

Nguyên.

Bạch Yến bỗng sượng sùng mặt. Cô cảm thấy xấu hổ khi có một người thứ ba biết được cô đã vừa đòi cưới, vừa tống tiền Khải Nguyên.

Giọng cô nhạt nhẽo:

-Anh cần gì?

-Tôi muốn giúp cô.

Bạch Yến hất mặt kiêu hãnh. Cô nhếch môi:

-Tôi không cần. Một mình tôi có thể giải quyết trôi chảy mọi chuyện. Hoặc Khải Nguyên cưới tôi, tôi sẽ trở lên giàu có. Hoặc Kn phải cho tôi một số tiền.

Rút điều thuốc Dunhill gắn lên môi, Đức Quang bật quẹt nhả khói.

Anh liếc Bạch Yến:

-Có khi nào cô muốn cùng một lúc đạt được cả hai điều kiện không?

-Một câu hỏi quá thừa!

-Hãy nghe theo kế hoạch của tôi, cô sẽ vừa có tiền xài, vừa chiếm được Khải Nguyên. Dĩ nhiên, tiền là do tôi trả công cho cô.

Bạch Yến bị cuốn hút theo câu chuyện, cô có vẻ quan tâm hơn, giọng nói dịu đi:

-Cụ thể, tôi phải làm như thế nào đây?

Đức Quang hắng giọng:

-Trước khi vạch kế hoạch, cho phép tôi được hỏi một câu hỏi....thiếu tế nhị...cô và Khải Nguyên đã từng overnight chưa?

Bạch Yến nhún vai rất đằm:

Đĩ nhiên, hôm đó anh ta rất say.

Đức Quang mỉm cười:

-Vậy là đã đủ. Tôi đang có một con át chủ bài ở trong tay.

Hớp thêm một ngụm rượu nhẹ, Đức Quang khàn giọng:

-Vài tuần sau, cô đến gặp Khải Nguyên và tuyên bố là đã có thai với anh ta.

Bạch Yến cau mày:

-Khải Nguyên sẽ lột da tôi ra, tôi đâu có thai.

Đức Quang cười chế giễu:

-Cô lỗi đời nhưng vẫn còn lơ mợ Một cái thai tưởng tượng, có chết chóc ai đâu.

Bạch Yến ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Kế hoạch của gã đẹp trai này suy cho cùng thì vẫn có lý. Khi Khải Nguyên buộc phải cưới cô rồi, nếu sự việc có vỡ lở ra thì để ly dị cô, Khải Nguyên lại phải tốn một khoảng tiền không nhỏ.

Với đầu óc thực dụng, Bạch Yến nhìn Đức Quang bằng đuôi mắt, nói

giọng rất tỉnh:

-Tôi nghĩ là anh không tốt đến nỗi tự dừng lại đứng ra giúp tôi. Đức Quang cười nhạt, anh muốn hạ gục Khải Nguyên trước mắt bà Hằng và anh rất muốn chiếm được trái tim của Uyên Trúc. Tình huống xấu nhất. Nếu Uyên Trúc không yêu anh thì anh vẫn thỏa mãn được mục đích của mình, là Khải Nguyên phải cưới một người phụ nữ thiếu tư cách – Bạch Yến.

Giọng Đức Quang lạnh lạnh:

-Tốt nhất, cô chỉ nên biết là kế hoạch này mang đến cho cô những lợi lộc gì. Tôi rất ghét những ai thò mũi vào chuyện người khác.

Bạch Yến cười giả lả:

-Xin lỗi, chỉ vì tôi muốn quan tâm đến quyền lợi của anh. Anh Quang à, tôi muốn tạm ứng một số tiền.

Đức Quang nghiêm mặt:

-Không hề có chuyện tạm ứng. Tôi là người biết trọng chữ tín. Chỉ cần cô đến nhà dì của tôi và quậy tung bùng lên về chuyện có thai, đúng một tiếng đồng hồ sau, sẽ có người đến tận nhà để giao tiền cho cô.

Chợt nhớ ra, Đức Quang dặn dò:

-Lúc nào thích hợp nhất, tôi sẽ gọi điện thoại để cô hành động.

....Bạch Yến lăm băm nguyên rửa Đức Quang. Hắn đã chuồn êm về Pháp sau khi bị bà Hằng ghẻ lạnh. Hắn không gửi ch cô lấy một xu như đã vung vít tuyên bố. Còn Uyên Trúc. Cô hận nó. Nếu không vì Uyên Trúc thì có lẽ Khải Nguyên đã buông xuôi để cưới cô. Cô thề nếu gặp Uyên Trúc một lần nữa, sẽ cho nó biết thế nào là Bạch Yến.

**

Khải Nguyên lặng lẽ nhả khói thuốc. Vậy là đã ba tháng trôi qua kể từ khi Uyên Trúc biến mất giữa cuộc đời anh.

Uyen Trúc. Anh thầm gọi tên cô. Yêu biết mấy đôi mắt trong veo của cô, tiếng cười nghịch ngợm và yêu cả những khoảng khắc buồn suy tư của cô. Cô đang ở đâu? Một cuộc tìm kiếm thật vô vọng khi anh về Daklak và trở lại Sài Gòn với những câu hỏi không thể nào trả lời. Cô có hận anh không? Cô có còn yêu anh không?

Ném điều thuốc xuống chân và dùng gót giày để dập tắt đốm lửa, Khải Nguyên gục đầu vào thân cây. Anh tội nghiệp cô. Cô như cánh chim nhỏ chở nhiều giông bão. Tình yêu của cô trong veo như phalê nhưng cuộc sống của anh lại đục ngầu như một dòng sông sau cơn mưa lớn. Anh đã sống buông thả trong quá khứ và trả giá cho hiện tại. Liệu cô có về gột rửa trái tim anh?

Khải Nguyên nhớ lại bài thơ anh đã viết cho cô đêm qua, một đêm

mất ngủ vì nhớ cô quay nguýt:

CHO BÒ CÂU TRẮNG

Con chim nhỏ bay vào đời,
Khi mặt trời cúi xuống,
Và em cũng đã ra đi rồi,
Anh u hoài úp mặt ngó lui.

*

Bài đơn ca thở dài thật nhỏ,
Chìa từng cánh lên trời phơi khô,
Và những khi mùa thu buồn di chuyển
Anh cũng chợt hần như biển nhớ san hô.

*

Chữ thì thôi bàn tay anh thơ dại,
Những ngón gầy đan tiếc nuối lên nhau
Và không còn tình yêu rỗng gọi
Gọi lên rừng lấp cạn hố thương đau.

*

Này con chim đã rời rỏ cánh,
Em có về che ấm tim anh
Này mặt trời đem thiêu đốt xuống
Anh ngủ vui, anh ngủ suốt năm canh.
Khải Nguyên cay đắng ngửa mặt nhìn lên trời. Uyên Trúc có nghe
được những lời gọi yêu thương của anh không?
Làm sao cô có thể chia tay với anh khi trái tim cô anh đang cầm giữ.
Anh hiểu cô như cô từng hiểu anh. Thời gian. Anh đang đánh cuộc
số phận của mình với thời gian.
Mẹ anh ngồi đợi anh trong phòng khách. Nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của
anh, bà chỉ biết thở dài.
Khải Nguyên thả người ngồi xuống ghế, anh ngạc nhiên hỏi bà Hiền:
-Mẹ chưa đi ngủ sao?
Bà Hằng cười buồn:
-Mẹ khó ngủ. Đặt lưng xuống giường nhưng không thể nào chợp mắt
được nên ra ngồi ở đây, mẹ biết là con vẫn còn thao thức. Con
không sao chứ?
Khải Nguyên nói với vẻ biết lỗi:
-Con đã làm cho mẹ phiền lòng.
-Có ai muốn như vậy đâu con. Đừng buồn nữa. Mẹ tin rằng Uyên
Trúc hiểu được tình cảm của con dành cho nó là chân thật. Chuyện
Bạch Yến hoàn toàn ngoài ý muốn của con.
Đưa tay bóp trán, Khải Nguyên trầm giọng:

-Mẹ có thể tưởng tượng được chuyện này không? Bạch Yến không hề có thai. Tất cả chỉ là sự bịa đặt.

Bà Hằng thẳng thốt:

-Vì sao con biết?

Khải Nguyên giọng chua chát:

Diệp Hồng gọi điện thoại báo cho con rồi. Trong một cơn say Đức Quang đã vô tình để lộ chuyện chính Đức Quang đã mua chuộc Bạch Yến làm chuyện đó.

Nghe Khải Nguyên nhắc đến Đức Quang và Diệp Hồng, bà Hiền nâng bàn khoăn hỏi:

Diệp Hồng thì có liên quan gì đến Đức Quang?

Khải Nguyên cay đắng:

-Họ là nhân tình của nhau.

Đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, bà Hiền lắp bắp:

-Trước đây con và Diệp Hồng yêu nhau, chính con có ý định đi đến hôn nhân với nó. Rồi sau đó, con không hề giải thích với mẹ tại sao con bé ấy không hề bước chân đến nhà mình nữa....có phải con lao vào ăn chơi, rượu chè...là vì thất vọng về Diệp Hồng không hả Nguyên?

Khải Nguyên khẽ thở dài:

- Đức Quang dụ dỗ Diệp Hồng và cô ta đã thất thân với anh ta.

Bà Hằng phẫn nộ:

-Thật là quá đáng. Nó dám quyến rũ vị hôn thê của con. Tại sao con không nói với mẹ từ sớm, nếu không mẹ đã cấm nó đặt chân vào căn nhà này?

-Con muốn chứng tỏ cho Diệp Hồng thấy rằng, con khinh bỉ hành động của hai người bằng cách không thèm đếm xỉa đến họ.

Giọng bà Hiền quả quyết:

-Lát nữa mẹ gọi điện thoại sang Pháp để yêu cầu nó từ nay không được về thăm mẹ. Một đứa cháu có tâm địa xấu như nó, mẹ sẵn sàng từ bỏ mà không hề ân hận. Đức Quang thật là người có thể làm bất cứ một chuyện điên rồ gì miễn là đem lại ích lợi cho nó.

Khải Nguyên im lặng. Anh muốn để mẹ anh tự quyết định về chuyện Đức Quang. Có lẽ bà đã chọn cách xử sự đúng. Anh vẫn còn nhớ cảnh Đức Quang nham hiểm tố cáo quá khứ của người dì ruột và đứng dưng trước sự ngã khuỵ của bà mà chỉ quan tâm đến việc ai sẽ là người thừa kế gia tài. Khẽ thở dài, anh tự hỏi tại sao chỉ vì chạy theo đồng tiền mà người ta có thể đánh mất lương tâm.

thừ người suy nghĩ thật lâu, bà Hiền phán:

-Mẹ sẽ chuyển cho Đức Quang một số tiền và cắt đứt mọi quan hệ

với nó. Mẹ không muốn sau này nó kiếm có về thăm mẹ để tiếp tục hãm hại con nữa.

Khải Nguyên bần khoản nhìn bà:

- Đức Quang là cháu ruột của mẹ. Quyết định như vậy có khó xử cho mẹ không?

Bà Hằng nói giọng chậm rãi:

-Mẹ rất chín chắn trong suy nghĩ và hành động của mình, con hãy an tâm.

Khải Nguyên chào mẹ, anh lưỡng lự đi từng bậc thang lên lầu.

Anh cố kìm một tiếng thở dài khi nhớ lại cảnh Uyên Trúc nằm vắt vẻo trên cầu thang và khép mắt lại để “thư giãn”, còn anh, anh đã chết sống người khi bất chợt nhìn ngắm một thiên thần.....

Hoàng Long đặt tập hồ sơ trước mặt Uyên Trúc và nhắc nhở:

- Đây là vụ kiện tụng dân sự, tranh chấp đất đai. Uyên Trúc tập hợp tất cả những chứng từ do nguyên đơn cung cấp để lát nữa trình cho ba của anh.

Uyen Trúc gật nhẹ đầu:

Đạ, thân chủ của chúng ta lúc này có phone đến đây hẹn là chiều mai sẽ cung cấp thêm một số chi tiết quan trọng.

Hoàng Long gật gù, anh quay về bàn làm việc của mình, vừa ghi nhật ký làm việc trong ngày vào sổ công tác, anh vừa ngắm nhìn Uyên Trúc. Cô mãi say sưa làm việc, không hề ngẩng đầu lên.

Ba tháng làm việc. Tình cảm của Hoàng Long đối với Uyên Trúc càng ngày càng sâu đậm. Anh bị chinh phục bởi tính cách của cô Vừa mềm mại, nhưng đồng thời vừa mạnh mẽ, ở Uyên Trúc là sự pha trộn tuyệt vời của những thái cực khách nhau.

Hoàng Long đang chờ đợi một cơ hội để bày tỏ tình cảm của anh đối với cô nhưng Uyên Trúc luôn luôn giữ một khoảng cách thật lớn giữa cô và anh.

Liếc nhìn đồng hồ, Hoàng Long đột ngột lên tiếng:

-chiều nay chúng ta sẽ đóng cửa văn phòng sớm hơn thường lệ.

Uyen Trúc ngừng viết. Cô ngạc nhiên hỏi:

-Anh bận công chuyện à?

-Không. Anh muốn nghĩ sớm một tí, dù sao đây cũng là chiều thứ bảy.

Uyen Trúc đứng dậy, cho tất cả các hồ sơ vào tủ.

Hôm nay luật sư Khắc bận một cuộc họp với đoàn luật sư để chuẩn bị cho phiên tòa dân sự vào ngày mai.

Có lẽ Hoàng Long cần đi đến chỗ ba của anh. Vậy cũng hay, cô đang có ý định ghé vào siêu thị để mua một số thực phẩm.

Được ông bà Khắc cho tá túc, Uyên Trúc đã xin phép hai người cho cô được nấu riêng thức ăn, cô ở trong một căn phòng nhỏ trên sân thượng của tầng ba, cầu thang đi lên phòng nằm trong đường lòng của ngôi nhà nên mọi sinh hoạt của cô không làm phiền đến mọi người. Uyên Trúc dùng một bếp ga nhỏ để nấu những món ăn đơn giản nhất trên sân thượng, nơi mà cô dí dỏm tự gọi là “thiên đường”. Ông bà Khắc nhiều lần ngỏ ý muốn Uyên Trúc dùng cơm chung với gia đình nhưng cô nhã nhặn từ chối, muốn thể hiện sự độc lập của mình cho dù chính sự độc lập đó đã gây nhiều khó khăn trong cuộc sống của cô.

Hoàng Long kéo cửa sắt và bóp ổ khoá. Anh đưa ra lời mời:

-Uyen Trúc, có thể đi uống nước với anh không?

Mỉm cười nhẹ với anh, nhưng giọng nói của Uyên Trúc thật lãnh đạm:

-Cám ơn! Tôi phải đến siêu thị.

Hoàng Long sốt sắng:

-Anh chờ Uyên Trúc đến đó. Mua hàng xong, anh sẽ giới thiệu với Uyên Trúc một quán café rất dễ thương nằm cách siêu thị một con đường.

Uyen Trúc khẽ lắc đầu:

-Cám ơn, tôi quen đi xe buýt rồi.

Không nản lòng, Hoàng Long thuyết phục:

-Giờ này đón xe buýt rất khó. Uyên Trúc sợ phiền đến anh chứ gì.

Uyen Trúc dừng khách sáo như vậy, dù sao anh và Uyên Trúc cùng chung một đường về.

Cô kêu lên:

-Nhưng tôi chỉ thích đi xe buýt.

Hoàng Long nhìn cô với vẻ trách móc:

-Chẳng ai như Uyên Trúc, trung thành mãi với một phương tiện.

Cuộc sống là tiếp nối của những sự thay đổi không ngừng.

Uyen Trúc khẽ so vai:

-Về một vài khía cạnh nào đó, tôi lại thích mình là một kẻ bảo thủ.

Để mặc Hoàng Long đứng ngẩn người ra, nén một tiếng thở dài xuống tận đáy ngực, Uyên Trúc chậm rãi đi trên lề.

Cô băng khuông nhớ đến những luống hoa mười giờ màu trắng, màu tím. Nhớ đã từng tâm sự với bà Hiền rằng điều cô sợ nhất trong cuộc đời là sự thay đổi. Có muốn cũng không được. Cô đã chẳng từng ước muốn mãi mãi được sống bên cạnh Khải Nguyên đó sao.

Bóng cô đổ dài xuống mặt đường.

Một ngày sắp hết. Cô đang khắc khoải hoài vọng một điều không

tưởng, khi Khải Nguyên sắp làm cha và có một cuộc sống riêng. Anh không phải là của cô Cô yêu anh. Cô muốn điên lên vì tuyệt vọng. Chiếc xe buýt dừng lại. Trên xe đầy ắp người và đám đông ở trạm như một cơn lốc ào lên phía trước. Uyên Trúc và thêm vài người nữa đành đợi chuyển xe sau.

Uyen Trúc băng quờ nhìn xuống đường. Xe cô nối đuôi nhau như một dòng chảy không có khoảng khắc dừng. Chiều thứ bảy. Buổi chiều của những đôi tình nhân.

Uyen Trúc thót tim khi nhìn thấy Khải Nguyên. Cô định thần lại. Không phải. Anh chàng cao to đi chiếc Suzuki màu đen không phải là anh. Khải Nguyên với hàng mày rậm và đôi mắt thông minh thật ấn tượng chứ không mờ nhạt như anh chàng cô vừa nhìn thấy.

Cố ngăn cảm xúc dồn nén trong tim để nước mắt khỏi trào ra. Cô cố cười gượng gạo khi một phụ nữ đứng bên cạnh cô nhìn cô với vẻ mặt ngạc nhiên.

Mình bay giờ có hết như con mèo tam thể mắc mưa của Nguyên không? Uyên Trúc tự hỏi với một nỗi buồn vô hạn.

Nguyên. Nguyên. Làm sao cô có thể xóa được tên của anh trong quả tim “mệt” của cô.

Leo lên chiếc xe buýt nôm chạt người, Uyên Trúc như kẻ mất hồn không biết mình đi về đâu, xe buýt vừa dừng Uyên Trúc bước nhanh vào siêu thị, loanh quanh một hồi cô cũng chẳng mua được thứ gì. Buồn bã, Uyên Trúc lại rời khỏi siêu thị.

Uyen Trúc giật mình khi nhìn thấy Hoàng Long đang đứng dựa cột đèn chờ cô Chiếc Dream dựng bên cạnh. Anh bước đến với nụ cười vụng về:

-Anh không cố ý theo em đâu nhưng thấy em không được khoẻ nên anh cố tình đón em ở đây, lên xe anh chở về nhà.

-Cám ơn. Tôi còn bận mua vài thứ nữa mới về.

Hoàng Long sòng bước bên cạnh cô, anh trầm giọng:

-Uyen Trúc đi uống nước với anh nghe.

Uyen Trúc bậm môi lại. Cô trả lời thật dứt khoát:

-Tôi rất lười vào quán.

-Uyen Trúc.....ghét anh đến như vậy sao?

Uyen Trúc im lặng. Hoàng Long là một anh chàng tốt bụng, tính tình hào hiệp. Cô đoán được tình cảm của anh dành cho cô, có thể gọi đó là tình yêu. Nhưng ngoài Khải Nguyên ra, cô không muốn nghĩ đến ai khác. Cô có cực đoan lắm không khi đến một ly nước ngồi uống với Hoàng Long cũng từ chối. Uyên Trúc tự cho rằng cô đã xử sự đúng. Tốt nhất là không nên để Hoàng Long nhen nhúm một ảo vọng trong

tim.

Giọng cô lạnh nhạt:

-Không. Bác Khắc và anh là ân nhân của tôi. Làm sao tôi ghét anh được.

Hoàng Long giọng khỏ sở:

-Đừng nói đến chuyện đó. Anh chỉ muốn rằng Uyên Trúc xem anh như một người....bạn, chứ không phải là một người xa lạ. Hết giờ làm việc ở văn phòng, thậm chí đến một câu nói với anh, Uyên Trúc cũng tiếc. Nhiều lúc anh phải tự hỏi có lẽ bộ mặt mình....quái gở và đáng ghét lắm chẳng nên Uyên Trúc mới như vậy.

Uyen Trúc khẽ so vai:

-Không phải như vậy đâu.

Hoàng Long tấn công tới tấp:

-Vậy thì tại sao?

Uyen Trúc đáp bừa:

-Tôi không muốn...bạn trai của tôi hiểu lầm tôi. Anh ấy không muốn tôi nói chuyện thân mật với ai cả.

Hoàng Long kêu lên:

-Nhưng nếu Uyên Trúc cùng anh uống nước thì chuyện đó không có gì là ghê gớm. Anh bạn đó thật kỳ quặc nếu cấm Uyên Trúc như vậy. Bậm môi lại. Uyên Trúc quyết định làm tiêu tan mọi hy vọng của Hoàng Long. Cô ngẩng cao đầu:

-Thật ra, đó là người yêu của tôi. Tôi đã có người yêu, tôi không muốn trong lúc anh ấy đang buồn khổ, day dứt thì tôi lại vô tư tung tăng đi chơi với người khác.

Hoàng Long thờ dài. Anh không nghĩ là Uyên Trúc đã có người yêu. Suốt ba tháng trời cô sống như một nữ tu, ngoài các thân chủ, đến một nụ cười cho những người đàn ông khác cô cũng không ban phát.

Anh bắn khoả ược đoán:

-Hai người đang giận nhau à?

Uyen Trúc trả lời đại:

Đạ. Một sự giận hờn nho nhỏ dễ thương, chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện chúng tôi yêu nhau.

Nhìn sâu vào đôi mắt buồn rầu của cô, Hoàng Long nói giọng tự tin:

-Anh nghĩ rằng, anh vẫn còn một cơ hội. Chắc gì Uyên Trúc và anh ta sẽ mãi mãi yêu nhau.

Uyen Trúc khẳng định:

-Tôi chỉ yêu Lưu Khải Nguyên và mãi mãi là như vậy.

-Anh ta là Lưu Khải Nguyên?

-.....

-Một cái tên nghe quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Giờ thì anh không thể nhớ được điều gì nhưng rõ ràng cái tên này anh đã một lần nghe qua.

Uyên Trúc giận dỗi bước xuống lòng đường. Cô tự sỉ vả mình. Tại sao cô lại ngốc nghếch gọi tên của Khải Nguyên. Có lẽ Hoàng Long đã đọc được tên anh trên báo. Cách đây vài hôm, một tờ nhật báo đã viết thiên phóng sự về công ty của KN. Họ ca ngợi cách sắp xếp khoa học và hiệu quả của anh. Có thể, rồi đây nơi trú ẩn của cô không còn là bí mật nữa. Cô không muốn Khải Nguyên tìm thấy mình. Cô chỉ muốn anh quên cô đi.

Hoàng Long bước vội sau lưng Uyên Trúc. Anh hoảng hốt khi cô quay phắt lại, nói với anh giọng giận dữ:

-Tôi chỉ muốn được yên thân.

Cô nhảy lên chiếc xe buýt vừa trờ đến trước đôi mắt bản thân của anh. Chưa bao giờ anh cảm thấy thất vọng đến như vậy.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 14

Hoàng Long tìm ra lời giải của mình chỉ cách đó vài ngày. Anh nhớ là đã gặp cái tên Lưu Khải Nguyên ở đâu.

Mở tập hồ sơ lưu, anh nhìn vào tập đánh máy bằng vi tính của một vụ khiếu nại dân sự. Lưu Khải Nguyên, uống rượu, đua xe máy tông vào một chiếc Citi đi ngược chiều do một phụ nữ cầm lái. Người phụ nữ bị gãy tay phải bó bột.

Hoàng Long còn nhớ lại vẻ mặt bất cần đời của Khải Nguyên khi anh tiếp xúc với anh tạ Vụ khiếu nại được dàn xếp ổn thỏa khi mẹ của Khải Nguyên bồi thường một số tiền lớn cho người phụ nữ đó.

Khải Nguyên bây giờ sống ra sao? Vẫn tiếp tục ăn chơi, phá phách hay đã trở thành một con người tốt trong xã hội?

Hoàng Long rê mãi cây bút bi trên tay vẽ những đường tròn vô nghĩa trên giấy nháp. Anh yêu Uyên Trúc. Không thể chối cãi được điều đó, anh đang bị giằng xé giữa hai tâm trạng. Mong Khải Nguyên vẫn bạt mạng như xưa để có thể đoạt lấy Uyên Trúc, rồi lại tự lên án mình và cầu mong những điều tốt đẹp đến cho người yêu của cô.

Liếc về chỗ Uyên Trúc ngồi, Hoàng Long cảm thấy lo lắng cho cô

Anh chỉ cầu mong sao cô tìm được hạnh phúc.

Uyên Trúc đang cầm cùi ghi chép. Đọc một thuật ngữ, pháp lý xa lạ, cô ngẩng đầu lên. Chợt bắt gặp vẻ mặt căng thẳng của Hoàng Long, cô khẽ so vai. Anh chàng luật sư trẻ tuổi hôm nay thật lạ, cứ ngồi thừ người ra cả buổi và quên cả việc tiếp khách hàng.

-Làm ơn cho tôi hỏi thủ tục kết hôn với việt kiều ở nước ngoài?

Giọng nói của một cô gái quen đến nỗi Uyên Trúc phải ngừng viết và quay mặt lại. Bạch Yến. Cô gái đang đứng trước mặt Hoàng Long là Bạch Yến. Cô ta lặp lại câu hỏi đến hai lần nhưng anh vẫn không nghe, anh cứ chăm chăm nhìn vào một điểm vô định trong không gian.

Uyên Trúc định đứng dậy để lánh mặt nhưng không kịp. Bạch Yến vừa nhìn thấy cô, gương mặt cô ta sững sờ.

Định thần lại rất nhanh, Bạch Yến yếu điệu đi đến bàn của Uyên Trúc, giọng véo von:

-Xin chào, Sài Gòn không đủ rộng nên tôi còn có dịp gặp cô Rất hân hạnh tái ngộ.

Uyên Trúc ngớ ngàng nhìn chiếc áo bó chèn Bạch Yến đang mặc trên người, quần Jean ôm bó chặt mông. Bạch Yến tựa như một cô người mẫu thời trang muốn giới thiệu chính xác cả ba vòng đo gợi cảm.

Uyên Trúc không biết cô có làm hay không khi Bạch Yến không có vẻ gì là đang mang thai cả.

Như đọc được ý nghĩ của Uyên Trúc, Bạch Yến cười thú vị:

-Cô ngạc nhiên lắm à?

-.....

-Chính Kn đã yêu cầu tôi phá bỏ. Một sự tàn nhẫn không thể tha thứ được.

Uyên Trúc kêu lên khe khẽ. Cô không tin là Khải Nguyên xử sự như vậy. Tự động ngồi xuống ghế dành cho khách hàng, Bạch Yến tuôn một hơi:

-Khải Nguyên xí gạt tôi, yêu cầu tôi phá mới chịu cưới. Chỉ vì tin những lời hứa hẹn Khải Nguyên nên tôi đã ngu ngốc làm vậy. Một điều bất hạnh đến cho tôi là Khải Nguyên đã cặp kè với Diệp Hồng và cho tôi ra rìa.

Uyên Trúc hoang mang nhìn Bạch Yến. Phẫn hạnh của Bạch Yến không cho phép cô tin vào những điều cô ta vừa nói. Nhưng khi Bạch Yến nhắc đến Diệp Hồng, Uyên Trúc vẫn cảm thấy ảm ức.

Cô nhớ lại Diệp Hồng chính là nguyên nhân để Khải Nguyên lao cả cuộc đời xuống hố thẳm. Phải yêu nhiều lắm người ta mới có thể

hành động như vậy. Sự trở lại của Khải Nguyên với Diệp Hồng có gì là khó hiểu?

Uyên Trúc cố gắng tự chủ. Cô không muốn khóc trước mặt Bạch Yến. Mở to mắt ráo hoảnh, cô cắn chặt môi im lặng.

Đoán biết tâm trạng của Uyên Trúc, Bạch Yến lấy giọng tử tế:

-Tôi không xí gạt cô đâu. Dù gì tôi cũng vớ được một anh chàng khá bảnh, viết kiêu Úc. Vì thế tôi ghé vào đây nhờ hướng dẫn làm các thủ tục giấy tờ.

Uyên Trúc hỏi giọng quan tâm:

Đì Hăng và mọi người đều khỏe chứ?

Bạch Yến cười ngất:

-Chưa có ai vào bệnh viện. Sao? Cô không dám hỏi về Khải Nguyên à?

Uyên Trúc khẽ thở dài:

-Chuyện xưa xin đừng nhắc đến.

-Tại sao?

-Tôi đang tìm lãng quên.

Cay độc nhìn vào vẻ mặt khổ sở tội nghiệp của Uyên Trúc, Bạch Yến giọng hả hê:

- Để quên một hình bóng không phải là chuyện dễ dàng. Càng cố quên lại càng nhớ. Bây giờ cô đã đủ hiểu thế nào là bị tình phụ hay chưa?

Uyên Trúc buồn rầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài khung cửa, chẳng có hoa, cũng chẳng có lá. Một bức tường cao sừng sững của một building chọc trời ở bên cạnh văn phòng đã giới hạn tầm mắt của cô.

Uyên Trúc cắn chặt môi đến rướm máu. Cô yêu Nguyên. Tại sao anh lại lừa dối cô? Cô đưa tay vuốt mặt:

- Đúng vậy, nhưng vết thương nào cũng sẽ lành theo thời gian. Tôi chỉ cầu chúc một điều là anh Nguyên tìm được hạnh phúc.

Bạch Yến châm chọc:

-Cô đừng cao thượng rởm. Trong lúc cô buồn đau như thế này thì Khải Nguyên lại trong vòng tay của một người phụ nữ khác. Mà cũng không thể trách Khải Nguyên được, không ai có thể thay thế Diệp Hồng trong trái tim của Khải Nguyên. Tôi còn nhớ, có những lần Khải Nguyên hôn tôi nhưng lại gọi tên Diệp Hồng.

Uyên Trúc cầm lấy cây bút lên. Cô bấm môi lại. Bạch Yến đang cố tình khoét sâu vào vết thương lòng của cô. Dù đang khổ sở, thất vọng nhưng cô không đến nỗi ngốc nghếch để không phát hiện được điều đó.

Nghiêm nét mặt lại, Uyên Trúc tìm bản hướng dẫn thủ tục kết hôn với người nước ngoài đưa cho Bạch Yến, ngẫm tỏ ý kết thúc cuộc nói chuyện chẳng vui vẻ gì.

Bạch Yến cười khanh khách:

-Quên nữa, nãy giờ ham nói chuyện nên tôi quên mất sự đổi ngôi của cô Từ một đầy tớ giúp việc leo lên chức thư ký không phải là chuyện bỡn. Cô cũng đâu phải thứ vừa.

Tiếng cười của Bạch Yến đột ngột dừng lại khi cô ta bắt gặp ánh mắt khó chịu của người đàn ông mà lúc nãy cô ta hỏi thủ tục kết hôn.

Nhún vai rất đằm. Cô gõ mạnh gót của đôi giày bít trên nền nhà với vẻ mặt kên kiệu bước ra khỏi văn phòng luật sư.

Hoàng Long bước đến bàn của Uyên Trúc, giọng quan tâm:

-Cô gái ấy làm Uyên Trúc bức mình à?

Uyen Trúc lạnh nhạt:

-Không.

Cúi xuống nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô, anh trầm giọng:

-Hãy xem anh như một người anh, một người bạn. Nếu cứ một mình ôm lấy nỗi buồn, không ai chia sẻ thì Uyên Trúc lại càng khổ sở hơn.

Uyen Trúc nhếch môi:

-Chuyện riêng của tôi anh đừng nên bận tâm làm gì, tự tôi giải quyết được mà.

Hoàng Long buồn rầu nhìn cô:

-Anh nghĩ rằng, anh cần phải có bản phận đối với Uyên Trúc.

Giọng Uyên Trúc mệt mỏi:

-Anh có thể để cho tôi yên tĩnh một chút được không?

Hoàng Long ngớ ngàng:

-Xin lỗi. Hình như dưới con mắt của Uyên Trúc, anh rất lố bịch.

Trở về chỗ của mình, lấy hồ sơ ra đọc nhưng Hoàng Long không tài nào tập trung được. Anh yêu Uyên Trúc đơn phương. Anh hiểu, yêu không chỉ đơn thuần chỉ là sự chiếm hữu mà như trong trường hợp của anh, tìm cách đem đến hạnh phúc cho người mình yêu cũng là một khía cạnh cao thượng của tình yêu.

Lúc này, khi cô gái ăn mặc diêm dúa ấy ngồi nói chuyện với Uyên Trúc, anh nghe tiếng được tiếng mất nên không nắm được nội dung của câu chuyện. Thế nhưng vẻ mặt cay độc của cô gái và những nụ cười chua ngoa của cô ta khiến anh cảm thấy lo lắng cho Uyên Trúc. Những tiếng thở dài thườn thượt của Hoàng Long nối tiếp nhau làm Uyên Trúc cảm thấy cô đã quá khắt khe với anh. Cô liếc về chỗ anh ngồi và bắt gặp ánh mắt buồn rầu của anh.

Giọng cô dịu đi:

-Hồ sơ về vụ vi phạm hợp đồng kinh tế tôi đã tập hợp xong. Anh có cần lấy ngay bây giờ không?
Hoàng Long tươi nét mặt khi thấy Uyên Trúc chủ động bắt chuyện với anh. Anh khoát tay:
-Ngày mai Uyên Trúc đưa cho anh cũng được. Vụ này còn nhiều thời gian để chuẩn bị nên anh không gấp lắm.
Uyen Trúc hỏi giọng rụt rè:
-Anh....còn giận tôi không?
Hoàng Long cười nhẹ:
-Không. Anh không hề giận Uyên Trúc . Anh biết Uyên Trúc không cố ý như vậy.
-Tôi rất đáng ghét. Anh đừng giận tôi nghe.
Hoàng Long an ủi cô:
-Không sao. Anh hiểu ở Uyên Trúc sự yêu và ghét đều có ranh giới. Uyên Trúc sống không màu mè, giả dối. Một điều anh cần dặn Uyên Trúc là phải cẩn thận khi giao tiếp với những cô gái đáng sợ như cô gái hồi nãy.
Uyen Trúc không giấu được sự tò mò, cô bặm môi lại:
-Tại sao anh kết luận về Bạch Yến như vậy?
Hoàng Long mỉm cười:
-Có thể do thói quen nghề nghiệp. Anh cảm nhận được sự độc á của cô ta ngay trong giọng cười.
Uyen Trúc hóm hỉnh:
-Nếu vậy, anh là công tố viên chứ không phải là luật sư rồi.
Hoàng Long cười xoa. Anh cảm thấy vui vì Uyên Trúc đã không còn trong trạng thái u uất.
Thật ra anh đã lầm. Nếu anh biết được những gì đã xảy ra ở trong căn phòng nhỏ trên sân thượng tối hôm đó thì anh đã không nghĩ như vậy.
...Uyen Trúc nằm vùi trên giường. Cô lặng lẽ khóc. Những giọt nước mắt đau khổ của cô thấm ướt đầm mặt gối. Cô đơn. Thất vọng. Đau đớn. Gió chạy dài trên mái nhà. Rồi mưa. Trời đổ mưa ào ào. Ở thành phố này, luôn có những cơn mưa đến bất ngờ. Tiếng nước mưa lon ton chảy trên sân thượng nghe buồn tênh.

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 15

Buổi tối. Diệp Hồng đứng trước cổng và do dự một hồi trước khi bấm chuông.

Mở cửa cho cô là dì Năm. Vừa nhìn thấy cô, dì Năm ngạc nhiên kêu lên:

-Chèng đéc ơi. Hơn một năm nay sao không thấy cô ghé lại?

Diệp Hồng cười ngượng ngùng:

Đì không nghe anh Nguyên nói gì sao?

Dì Năm lắc đầu:

-mấy lần tôi định hỏi nhưng ngại, cậu Nguyên không thích ai tò mò về chuyện bồ bịch của cậu đâu.

Diệp Hồng chớp mắt:

-Lâu nay cháu...đi xa.

-Cô lấy chồng rồi chứ?

Thêm một cái chớp mắt nữa. Diệp Hồng bối rối né tránh câu trả lời bằng cách hỏi:

-Anh Nguyên có ở nhà không vậy dì?

Giọng dì Năm xởi lởi:

-Cậu Nguyên đang nằm nghỉ ở trong phòng. Cô vào nhà đi. Để tôi lên lầu báo với cậu là có cô đến chơi.

Diệp Hồng theo dì Năm bước vào phòng khách.

Cô đưa mắt nhìn quanh. Cảnh vật ở đây không đổi thay. Vẫn bức tranh "Ký ức tím" treo ở góc phòng. Vẫn chiếc đàn dương cầm bà Hằng thường xử dụng. Vẫn chiếc cầu thang xinh xắn dẫn lên phòng của anh.

Cô ngồi xuống ghế, giọng nhỏ nhẹ:

-Có dì Hằng ở nhà chứ dì?

Dì Năm vừa pha trà vừa trả lời:

-Không. Bà chủ đi thăm người bạn ở Tân Bình, cũng vừa mới đi trước khi cô đến chừng năm phút.

Đôi mày cong của Diệp Hồng giãn ra. Cô không muốn chạm mặt với bà H. Vì thế nào bà cũng tìm hiểu lý do tại sao lâu rồi cô không đến đây. Nói chuyện với bà giãn gia quê mùa này dù sao cũng dễ chịu hơn. Cô đang muốn biết những điều mà cô chỉ mới nghe phong phanh.

Mỉm cười thân thiện với dì Năm, Diệp Hồng dịu dàng:

Đì ngồi xuống nói chuyện với cháu một lát. Cháu không khát đâu.

Đừng lấy nước nữa.

Dì Năm để đĩa ngồi xuống, giọng vui vẻ:

-Giờ này thì tôi rảnh, không làm công chuyện gì nên có thể ngồi chơi

với cô được.

Diệp Hồng đưa đẩy:

Đì vẫn còn vui tánh như xưa.

Dì Năm buột miệng:

-Chỉ có cô là thay đổi.

Diệp Hồng chột dạ. Cô nhìn dì Năm giọng yếu xìu:

-Cháu có thay đổi gì đâu.

Chăm chú nhìn Diệp Hồng từ đầu xuống chân, dì Năm ngập ngừng:

-Lúc này nhìn cô, tôi cứ ngỡ ngỡ tưởng cô đã lập gia đình.

Đỏ bừng mặt, Diệp Hồng gắng hỏi:

-Bộ cháu....xấu lắm sao?

Dì Năm thật thà:

-Không. Cô đẹp hơn trước nhưng già dặn hơn.

Diệp Hồng không muốn nghe một nhận xét như vậy. Hoá ra, bà già quê mùa này cũng có cặp mắt khá tinh đời.

Cơn giận của cô bùng lên nhưng cô nén lại, giọng tử tế gọi chuyện:

-Cháu nghe nói hình như anh Nguyên có yêu một cô gái nào đó tên là Uyên Trúc.

Nghe nhắc đến Uyên Trúc, gương mặt dì Năm chột buồn xo, dì thở dài:

-Ừ. Con nhỏ đó thật tội nghiệp. Từ hồi nó bỏ đi đến giờ, cậu Nguyên mất ăn, mất ngủ. Ông già Lân và tôi thương nó ghê lắm. Cả bà chủ cũng vậy, ai cũng mong có ngày nó trở về.

Diệp Hồng hỏi giọng miệt thị:

-Nghe nói cô ta là người giúp việc của dì H.

Dì Năm cảm thấy tự ái dồn dập:

-giúp việc thì có gì là xấu....

Diệp Hồng vội vàng đính chính:

-Không. Ý của cháu muốn nói là dù sao anh Nguyên cũng là kỹ sư điện toán, người yêu của anh cần có một trình độ về học thức như....cháu chẳng hạn.

Dì Năm cao giọng:

-Nếu vậy thì cô làm. Uyên Trúc trước đây là con của một triệu phú ở Daklak, có ăn học đàng hoàng. Chẳng qua vì gia đình bị phá sản nên phải tạm thời giúp việc để kiếm sống.

Chép miệng, dì Năm nói tiếp:

-Thật ra tư cách của mỗi con người không phải là ở chỗ học nhiều, học ít.

Dì chột nhớ lại chuyện Đức Quang dùng thủ đoạn để tranh chấp thừa kế, Đức Quang là một kỹ sư kinh tế, vậy mà anh có đàng hoàng

đâu.

Diệp Hồng cảm thấy xấu hổ khi dì Năm nói thẳng sự suy nghĩ của bà không một chút ngần ngại.

Cô có thể đoán được là dì Năm rất thương Uyên Trúc, cô không thể dễ dàng xúc phạm đến Uyên Trúc trước mặt bà già quê này.

Cổ nặn một nụ cười nhún nhặn, Diệp Hồng nhỏ nhẹ:

-Nhờ dì gọi anh Nguyên nhưng đừng nói đó là cháu.

Dì Năm đứng dậy và đi một mạch lên cầu thang.

Dì cũng không buồn căn dặn Diệp Hồng là tại sao phải nói như vậy.

Tâm trạng của dì không vui, dì lơ mờ đoán là Diệp Hồng đã thay đổi rất nhiều, từ vẻ bên ngoài cho đến tâm hồn. Cô có vẻ không thật, từ giọng nói cho đến nụ cười.

Khải Nguyên đứng khựng lại khi thấy Diệp Hồng. Cô đang khoanh tay trước ngực và buồn rầu nhìn anh.

Khẽ nhún vai, Khải Nguyên quyết định tiến về phía cô ngồi thay vì tránh mặt.

Giọng anh lạnh nhạt:

-Chào Diệp Hồng. Rất lâu rồi chúng ta mới gặp nhau.

Diệp Hồng cười buồn:

-Hai năm. Một quãng thời gian chẳng biết nên cho là mau hay lâu.

Rót nước trà vào tách, Khải Nguyên trầm giọng:

-Mời Diệp Hồng dùng nước.

Liếc Khải Nguyên một cách thật kín đáo, Diệp Hồng yếu điệu nâng tách trà lên. Hớp một ngụm nước chiếu lệ, giọng cô kiểu cách:

-Lẽ ra Diệp Hồng không ghé đến thăm anh vì mặc cảm. Thế nhưng, tại sao chúng ta không thể là bạn bè của nhau, phải không anh.

Khải Nguyên nhíu mày. Anh không thể ngờ Diệp Hồng có đủ bản lĩnh để đến đây và nói với anh như vậy. Tốt nhất là cô và anh không nên gặp lại nhau sau những gì cô đã phũ phàng đối xử với anh.

Thấy anh im lặng. Diệp Hồng thở dài:

-Có phải anh khinh em lắm, phải không?

Khải Nguyên đưa tay nhìn đồng hồ, anh khàn giọng:

-Xin lỗi Diệp Hồng, tôi có việc cần phải đi ngay bây giờ.

Nhìn Khải Nguyên bằng đôi mắt oán trách:

-Đừng tàn nhẫn với em như vậy, Khải Nguyên. thật ra không phải em muốn biện minh cho hành động của mình nhưng tại sao anh không hiểu cho hoàn cảnh của em. Đức Quang là một người đàn ông nhiều kinh nghiệm trong chuyện quyến rũ phụ nữ. Em chỉ là nạn nhân của anh ta.

Khải Nguyên bực dọc:

-Tôi không muốn nghe những chuyện tương tự như vậy. Giữa chúng ta chẳng còn lại gì để Diệp Hồng phải nhọc công thanh minh cả.

Diệp Hồng nhướn mày:

-Có chứ. Kỷ niệm. Anh còn nhớ là chúng ta đã yêu nhau say đắm như thế nào không. Hình bóng của anh vẫn còn mãi ngự trị trong trái tim của em.

Khải Nguyên gấn điều thuốc lên môi. Suýt nữa thì anh đã phá lên cười. Khôi hài. Anh không thể tưởng tượng được là Diệp Hồng còn nói được như vậy. Và càng khôi hài hơn khi anh đã sụp đổ tinh thần, từng đốt cháy tương lai của mình bởi một cô gái tầm thường như cô. Anh lờ mờ đoán được dụng ý của cô đến đây.

Nghiêng tay, Khải Nguyên liếc nhìn đồng hồ thêm một lần nữa. Thấy được cử chỉ của anh, Diệp Hồng sụt sịt khóc:

-Em thật ngốc khi đến đây để hứng chịu sự khinh bỉ của anh.

Khải Nguyên thở dài. Những giọt nước mắt của Diệp Hồng làm anh chạnh lòng. Không còn yêu cô nữa nhưng có lẽ anh nên đối xử với cô tế nhị hơn, dù sao anh và cô cũng đã một thời là của nhau.

giọng Khải Nguyên dịu đi:

-Thôi, Diệp Hồng đừng khóc nữa. Những chuyện gì thuộc về quá khứ hãy cho vào quên lãng. Rồi đây, sau này Diệp Hồng sẽ gặp được người thật sự yêu thương mình.

Diệp Hồng đưa tay quệt nước mắt:

-Em nghĩ là không thể có người đàn ông nào yêu thương em, sẵn sóc em chu đáo như anh.

Khải Nguyên khẽ nhún vai:

-Đừng nên cực đoan như vậy.

Ngước mắt nhìn Khải Nguyên, Diệp Hồng nói khẽ:

-Anh có còn....một chút gì tình cảm với em không?

Thẳng thắn nhìn trả lại cô, Khải Nguyên nói chậm rãi:

-Trước đây thì có, bây giờ thì không. Tôi yêu Uyên Trúc. Với Uyên Trúc, tôi mới nhận ra rằng đó mới chính là tình yêu đích thực của tôi. Một sự hoà hợp tuyệt đối về tâm hồn. Có cả sự kính trọng và ngưỡng mộ nhau.

Diệp Hồng ghen tức:

-Cô ta đã bỏ đi và biết đâu đã có một người yêu mới.

Khải Nguyên giọng chắc nịch:

-Tôi hiểu Uyên Trúc. Cô làm sao hiểu được Uyên Trúc như tôi.

Thất vọng nhìn Khải Nguyên, Diệp Hồng bước đến cạnh anh và ngồi xuống. Cô đặt bàn tay mềm mại của mình lên tay anh:

-Chúc mừng anh.

Khải Nguyên cảm thấy khó chịu khi Diệp Hồng cố tình tiếp xúc thân mật với anh. Anh vụt đứng dậy để ngồi sang một chiếc ghế khác nhưng Diệp Hồng đã nắm chặt lấy bàn tay của anh, giọng nài nỉ:

-Khải Nguyên, anh đừng vô tình như vậy với em. Hãy hôn em đi.

Khải Nguyên quắc mắt nhìn cô:

-Nếu cô biết điều thì không nên làm như vậy.

Thật dứt khoát, anh gạt cô ra và đứng dậy với thái độ bức dọc.

Diệp Hồng giọng bối rối:

-Anh Nguyên à. Em thành thật xin lỗi anh khi có cử chỉ như vậy.

Chẳng qua là vì em quá yêu anh. Hãy tha thứ cho em.

Khải Nguyên thở dài. Giọng anh cứng rắn:

Diệp Hồng à. Tôi nghĩ là chúng ta nên tôn trọng nhau. Cô đừng bao giờ đến tìm gặp tôi nữa.

Diệp Hồng chớp mắt:

-Nếu anh muốn, em sẽ thực hiện đúng như vậy. Nhưng trước khi vĩnh viễn chia tay với anh, em chỉ xin anh một...nụ hôn. Anh không tiếc với em chứ.

Khải Nguyên nhìn như xoáy vào đôi mắt của Diệp Hồng. Anh hiểu được ý đồ của cô.

Bấm chuông, Khải Nguyên giọng lạnh nhạt:

-Tôi vừa gọi dì Năm, dì sẽ tiễn cô ra cổng.

Quay lưng với cô và bước ra vườn, Khải Nguyên hít một hơi thật dài.

Anh cảm thấy mệt mỏi, rã rời. Một tính cách. Bạch Yến sỗ sàng, Diệp Hồng khôn ngoan, lắt léo. Anh cảm thấy mình là người đàn ông bất hạnh nhất trên đời khi đã đánh mất Uyên Trúc. Tình yêu của cô đối với anh trong sáng và chân thành biết bao.

Gió thổi mạnh. Những lá cây trong vườn như bốc khỏi mặt đất....

Hạnh Phúc Trong Đời

Chương 16

Luật sư Phan Hữu bước vào văn phòng đại diện của đồng nghiệp, điều ông chú ý trước tiên là trên các bàn làm việc đều có chưng những lọ hoa hồng rực rỡ. Bắt tay ông K, ông Hữu buột miệng khen: -Lâu quá không đến đây, tôi có cảm giác là nơi này đã có một sự thay đổi thú vị.

Ông Khắc mỉm cười:

-Ý anh muốn nói rằng những rèm cửa màu ôliu, những lọ hoa và cả cách sắp xếp bố trí lại bàn ghế, những chiếc tủ trong văn phòng?

Cười vang, ông Hữu hóm hỉnh:

- Đúng như vậy. Một không gian hài hoà với những lọ hoa được cắm rất mỹ thuật, có hồn. Không ngờ ông bạn đồng nghiệp của tôi đã nghĩ ra cách xoa dịu sự căng thẳng của các thân chủ một cách đơn giản và hiệu quả như vậy.

Giọng ông Khắc đầy tự hào:

-Nhờ một ngẫu nhiên, tôi đã tuyển được người cộng sự đặc lực nhất. Đó có thể xem như là một sự may mắn.

Ông Hữu tò mò:

-Một luật sư giàu kinh nghiệm à?

-Không, anh đoán thử xem.

Gật gù nhìn những lọ hoa trên bàn, ông Hữu bắt đầu dự đoán:

-Một cô gái còn trẻ, vừa tốt nghiệp đại học luật xin vào đây tập sự.

Ông Khắc cười xoa:

-Anh chỉ nói đúng một nửa. Cô gái của tôi mới chỉ tốt nghiệp phổ thông trung học nhưng khả năng tiếp thu những kiến thức về pháp lý rất nhanh. Thông minh, nhạy bén, ứng xử tốt với khách hàng và đóng góp cho tôi những nhận xét rất xác đáng. Tôi đang sắp xếp để cô ấy theo học lớp đại học pháp lý, vừa làm vừa học, nếu không sẽ là một sự lãng phí.

Bị lôi cuốn vì những lời lẽ khen ngợi của đồng nghiệp, ông Hữu nói giọng quan tâm:

-Tôi có thể tiếp xúc với cô gái mà anh tuyển dụng có được không, vì anh rất ít khi hào phóng những lời khen. Dù sao tôi và anh cũng giống nhau ở điểm nguyên tắc, khó tính trong công việc.

Ông Khắc vui vẻ gật đầu:

-Tôi đang có ý định giới thiệu cô gái ấy cho anh, biết đâu trong quá trình làm việc sau này, cô ta sẽ cần đến sự giúp đỡ của anh.
Hai ông bạn già đi sang phòng bên cạnh. Bước đến bàn Uyên Trúc, ông Khắc trịnh trọng giới thiệu:
- Đây là luật sư Phan Hữu, bạn đồng môn với bác.
Uyên Trúc lễ phép đứng dậy chào:
-Cháu rất hân hạnh.
Ngồi xuống ghế, luật sư PH lịch sự:
-Còn cháu, xin lỗi cháu tên gì.
Cô nhỏ nhẹ:
Đạ, Uyên Trúc.
Ông Khắc nói với bạn:
-Anh có công nhận với tôi đó là một cái tên thật dễ thương không?
Tôi đang ao ước có được một đứa con dâu cùng trang lứa với Uyên Trúc và ngoan hiền như vậy.
Chăm chú nhìn Uyên Trúc, ông Hữu vỗ nhẹ trán:
-Bác không rõ là đã gặp tên cháu ở đâu. Chờ bác một lát.
Ông Hữu căng thẳng nét mặt, nhíu mày nghĩ ngợi. Chợt ông háng giọng:
-Tên đầy đủ của cháu là gì?
Đạ, Tôn Nữ Uyên Trúc.
Khuôn mặt của ông Hữu sững sờ, ông nói giọng hồi hộp:
-Cha của cháu là....
-Tôn Thất Lộc.
Xô ghế đứng dậy, ông Hữu nói một hơi:
-Cháu là con gái của triệu phú Tôn Thất Lộc, sống ở Daklak?
Uyên Trúc ngạc nhiên nhìn ông Hữu, mắt ứa lệ:
-Sao bác lại biết? Ba cháu mất đã hơn nửa năm nay.
Trước đôi mắt ngạc nhiên vì không hiểu đầu đuôi câu chuyện của ông K, ông Hữu giọng buồn bã:
-Bác chia buồn cùng cháu. Bác cũng biết chuyện cha cháu đã mất.
Chính triệu phú Tôn Thất Lộc lúc sinh thời đã đến văn phòng của bác lập di chúc về quyền thừa kế, quyết định cho cháu một số bất động sản mua ở Sài Gòn. Lúc ông đột ngột mất, bác đã mở di chúc nhưng tiếc rằng cháu đã rời khỏi Daklak, bác cho đăng báo tìm cháu trên các nhật báo nhưng vẫn không tìm được.
Uyên Trúc bất ngờ trước tiết lộ của ông Hữu, cô nói giọng đau khổ:
-Ba cháu bị liệt não vì phá sản.
-Bác biết, do hôn mê nên ông không thể nào nói cho cháu biết có một tờ di chúc mà ông đã giấu bà vợ kế để lập riêng, bảo vệ quyền lợi

cho cháu sau này. Và bác cũng biết lý do cháu bỏ trốn khỏi Daklak vì là dì ghẻ của cháu muốn hại cháu, bán đứng cháu cho một người đàn ông giàu có.

Uyên Trúc mở lớn mắt:

-Sao bác biết?

Giọng ông Hữu thân mật:

-Vì bác là luật sư Bác có trách nhiệm hoàn thành việc ba cháu đã ủy thác.

Úp khuôn mặt nhòa lệ vào hai bàn tay, Uyên Trúc lặng lẽ khóc. Cô nói qua tiếng nấc:

-Nếu biết có tờ di chúc đó, cháu đã xúc tiến mọi việc để có tiền cứu được ba của cháu, như vậy ba cháu đã không qua đời.

Đặt tay lên vai cô, ông Hữu an ủi:

-Cháu đau khổ về sự ra đi của ba cháu nên cháu nói vậy. Thật ra thì bệnh liệt não của ba cháu không thể qua được, cho dù cháu có tiền vàng ở trong tay. Đừng buồn nữa, dòng chảy thời gian đã trôi qua. Mặc cho ông Khắc và ông Hữu an ủi, Uyên Trúc vẫn không thể cầm được nước mắt. Cô tội nghiệp cho ba cô Cô tự Oán trách mình. Nếu không vì lo lắng cho tương lai của cô, ba cô đã không đam mê kiếm tiền đến nỗi không chịu được cú sốc phá sản.

Uyên Trúc nhìn ra cửa, cô sửng sốt. Người đàn ông cao lớn, đẹp trai, phong độ vừa bước vào văn phòng là Khải Nguyên. Anh chưa nhìn thấy cô Một việc mà cô chỉ có thể làm được trong lúc này là chụp nhanh tờ báo và mở rộng ra. Cô không kịp chạy ào sang phòng bên để lánh mặt vì ngay lối đi chật hẹp, hai thân chủ của luật sư NKhắc đã án ngữ và đang trao đổi, nói chuyện với nhau một cách say sưa. Trống ngực đập thành thịch, Uyên Trúc tranh thủ xoay tấm biển bằng mica có sơn hai chữ Uyên Trúc ngược vào trong.

Khải Nguyên đang đứng trước bàn của Hoàng Long. Hai người nhận ra nhau rất nhanh. Giọng Khải Nguyên thật ấm:

-Chào anh. Hân hạnh được gặp lại.

Hoàng Long chỉ vào ghế mời Khải Nguyên ngồi. Anh mỉm cười:

-Chào anh.

Đưa mắt nhìn về bàn Uyên Trúc, thấy cô đang đọc báo, anh định nói gì đó với cô nhưng bất chợt trông thấy tấm biển ghi tên cô xoay ngược lại, Hoàng Long hơi nhú mày suy nghĩ, anh lơ mờ đoán có lẽ Uyên Trúc đã nhìn thấy Khải Nguyên và muốn lánh mặt.

Hoàng Long lịch sự:

-Xin lỗi, tôi có thể giúp được gì cho anh?

Câu chuyện của hai người đàn ông bị gián đoạn khi có một giọng nhí

nhảnh của một cô gái nào đó cắt ngang:

-Anh Nguyên. Lái xe ngang đây, em nhìn thấy xe quen thuộc của anh đậu ở trên bãi, em biết là thế nào cũng có anh ở đây.

Uyên Trúc cảm thấy trống ngực đập dữ dội, cô hé tờ báo để quan sát. Một cô gái rất đẹp đang kéo ghế và thân mật tự nhiên ngồi sát Khải Nguyên. Uyên Trúc không phải nghĩ ngợi lâu. Cô nhớ ra ngay, cô gái này chính là Diệp Hồng. Chưa gặp Diệp Hồng lần nào nhưng cô đã nghe Khải Nguyên tâm sự về mối tình khốc liệt của anh, cô cũng đã tình cờ nhìn thấy tấm ảnh của Diệp Hồng tặng Khải Nguyên với nét chữ thật bay bướm khi cô dọn dẹp ở phòng anh.

Lòng buồn đau. Uyên Trúc không thể nào kìm được cảm xúc. Nước mắt trào ra.

Hoàng Long lục lọi tìm kiếm các kiểu mẫu để đưa cho Khải Nguyên và sực nhớ là Uyên Trúc đang cất giữ nó trong tủ. Anh đến bên cô, lòng chột xồn xang khi thấy Uyên Trúc đôi mắt đang đầm lệ. Anh dịu dàng nói khẽ:

-Cho anh mượn chùm chìa khoá tủ, để anh lấy các biểu mẫu cho khách hàng.

Uyên Trúc kìm tiếng nấc. Cô đưa chìa khoá cho Hoàng Long, một tay vẫn đưa cao tờ báo có thể giấu mặt.

Hoàng Long loay hoay tra chìa khoá. Tủ này không phải tủ của anh. Chùm chìa khoá lại nhiều chìa nên anh không biết là chìa nào.

Diệp Hồng nhướn mày nhìn vẻ lúng túng, lập cập của Hoàng Long. Ánh mắt cô tỏ vẻ khó chịu. Cô không biết là Hoàng Long đang mất bình tĩnh nên nôn nóng, vụng về.

Diệp Hồng xô ghế đứng dậy, cô bước đến bàn Uyên Trúc và nói giọng trịch thượng:

-Này cô, cô có thể tạm ngừng đọc báo để giúp cho đồng nghiệp của cô chứ.

Uyên Trúc căng thẳng im lặng. Khải Nguyên đang quay mặt về phía cô vì chiếc tủ nằm sau lưng cô. Sự im lặng của Uyên Trúc làm Diệp Hồng bức dọc. Cô hằm hè:

-Cách tiếp khách của văn phòng luật sư này không được lịch sự. Thật là kỳ cục.

Khải Nguyên kêu lên:

-Kìa Diệp Hồng !

Diệp Hồng mím môi lại. Cô giật phăng tờ báo trước sự tuyệt vọng của Uyên Trúc và sự bàng hoàng của Hoàng Long.

Khải Nguyên quát khẽ:

Diệp Hồng, sao cô lại.....

Anh không thể nói hết câu. Trước mặt anh là Uyên Trúc. Một Uyên Trúc bằng xương bằng thịt. Có phải mơ hay không.

Giọng Khải Nguyên lạc hẳn đi:

-Uyen Trúc.

Uyen Trúc mím môi nhìn anh. Đôi mắt cô lạnh lùng, dừng dưng. Trong lúc Khải Nguyên vẫn đang trong tâm trạng bàng hoàng về cuộc hội ngộ bất ngờ với Uyên Trúc và cả sự ghẻ lạnh của cô thì Diệp Hồng tỉnh táo rất nhanh. Cô đoán là Uyên Trúc đang ghen tức với cô.

Thật tình tứ, cô dùng mấy ngón tay búng nhẹ bụi áo trên cổ Khải Nguyên và long lanh mắt liếc anh. Khải Nguyên giận run lên. Nếu không có mặt Hoàng Long và Uyên Trúc, anh đã sẵn sàng quát vào mặt Diệp Hồng vì cử chỉ xốn mắt này.

Thả chùm chìa khoá tủ trước mặt Uyên Trúc, Hoàng Long lúng túng:

-Anh về trước, Uyên Trúc về sau.

Gật đầu ngượng ngập chào Khải Nguyên, Hoàng Long bước nhanh ra cửa.

Diệp Hồng xấn đến tựa sát vào người Khải Nguyên. Hành động này như một giọt nước làm tràn ly nước đã đầy. mặt hầm hầm, Khải Nguyên nắm tay Diệp Hồng và kéo cô ra cửa. Giọng anh giận dữ:

-Cô làm cái quái gì vậy?

Diệp Hồng nũng nịu:

-Chẳng lẽ anh lại to tiếng với em? Dù sao, em vẫn là người yêu của anh mà.

-Đó là chuyện trước đây. Tôi cấm cô. Nếu từ nay cô cứ lẻo đẻo theo tôi để quấy phá thì tôi sẽ nhờ đếnluật pháp can thiệp.

-Uyen Trúc đâu còn yêu anh nữa, như anh đã thấy đó.

-Mặc tôi. Chuyện riêng của tôi, cô không nên xía vào.

Chớp mắt nhìn Khải Nguyên, Diệp Hồng nói khẽ:

-Bộ anh không còn một tí tình cảm với em sao?

Khải Nguyên nhướng mày. Anh quyết định nói một câu phủ phàng cốt để Diệp Hồng tiêu tan mọi hy vọng:

Diệp Hồng này, chiếc bình đã vỡ, chẳng ai đại gì vì tiếc một mảnh vỡ để chấp nhận đứt tay.

Đôi môi Diệp Hồng méo xệch đi. Cô quay gót lại và nhục nhả bước đi như chạy. Khải Nguyên nhìn theo cô, thở dài. Anh không hề muốn nói với cô một câu nói tàn nhẫn như vậy. Chuyện ngoài ý muốn. Với một tình yêu bệnh hoạn của cô thì không thể có cách chọn lựa nào khác hơn.

Hấp tấp bước vào phòng. Khải Nguyên thở phào nhẹ nhõm khi nhìn

thấy Uyên Trúc vẫn còn ngồi ở bàn làm việc. Chỉ cần có cô là được. Đó là điều quan trọng nhất, cho dù cô đang hằm hè nhìn anh. Khải Nguyên định ôm chầm lấy cô nhưng Uyên Trúc đã ghì anh ngồi xuống ghế bằng ánh mắt dữ dội của mình.

Khải Nguyên thẳng thốt:

-Uyên Trúc, em sao vậy. Anh biết là em hận anh về chuyện Bạch Yến. Anh xin lỗi em. Thật ra, những điều Bạch Yến nói về đứa con là bịa đặt.

Uyên Trúc nhếch môi:

- Đối với tôi, điều ấy có hay không chẳng quan trọng.

Gương mặt Khải Nguyên đau khổ:

-Em không còn yêu anh sao?

Chợt nhớ ra, anh vội vàng thanh minh:

-Hay là em hiểu lầm anh có tình ý với Diệp Hồng. Anh và Diệp Hồng không có gì cả. Gặp nhau ở đây chỉ là sự tình cờ.

-Không quan trọng.

Hết cả tự chủ. Khải Nguyên chồm người đến sát mặt Uyên Trúc, anh hỏi giọng chua chát:

-Vậy với em, điều gì là quan trọng?

Uyên Trúc nhướng mày:

-Gia đình. Tôi đã lập gia đình.

Sửng sờ nhìn cô, Khải Nguyên khẳng định:

-Em nói dối. Anh yêu em và em yêu anh đến mức độ nào, cả hai đều biết. Chúng ta có thể điên lên vì yêu. Không thể nào có chuyện quái gở như vậy được.

Uyên Trúc bậm môi lại. Yêu. Phải, cô yêu Khải Nguyên không ngôn từ nào tả được. Nhưng cô không thể nào tha thứ cho hành động buông thả của anh.

Bằng vẻ mặt kiêu hãnh, Uyên Trúc mở túi sách lục tìm, cô đặt một tấm ảnh trước mặt anh:

- Đây là....chồng của tôi và cha chồng của tôi.

Khải Nguyên nhìn vào bức ảnh. Uyên Trúc đứng giữa hai người đàn ông, một già một trẻ. Người đàn ông trẻ chính là anh chàng luật sư Hoàng Long.

Tối tăm mặt mày, Khải Nguyên cảm thấy đau tức ngực khi nghe Uyên Trúc nhỏ nhẹ nói tiếp:

-Căn biệt thự anh nhìn thấy là tặng phẩm cưới do gia đình chồng tặng cho chúng tôi.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Khải Nguyên, Uyên Trúc phần nào xoa dịu được tự ái. Cô đang lừa Khải Nguyên. Hôm nhận một trong

những tài sản được thừa kế, cô và ông Khắc cùng Hoàng Long đã chụp vài tấm ảnh lưu niệm.

Khải Nguyên đưa hai tay ôm lấy mặt. Anh ứa nước mắt:

-Anh không ngờ là em lại có thể nhanh chóng quên anh đến như vậy. Khi em biến mất, anh đã về Daklak để tìm em. Một thành phố đồi núi bạt ngàn, cư dân ở thưa thớt nhưng để tìm một cô gái tên Uyên Trúc thì tựa như mò kim đáy biển. Không gặp được em nhưng từ đó đến nay anh luôn xây cho mình một niềm tin là chúng ta sẽ gặp lại nhau, nhưng không phải một hoàn cảnh éo le, bi đát như thế này.

Uyen Trúc đau khổ khi nghe những lời buồn rầu, day dứt của anh.

Cô vẫn cố giữ vẻ mặt tỉnh lạnh:

-Cứ xem như là số phận. Dù sao bên cạnh anh cũng có...Diệp Hồng.

Khải Nguyên nhìn sâu vào mắt cô:

-Em không hiểu anh à. Làm sao anh có thể yêu được người con gái mà anh đã xem thường. Trước kia, anh có thể đau khổ, thất vọng khi Diệp Hồng chia tay với anh. Nhưng điều đó không có nghĩa là bây giờ là anh có thể chấp nhận sự quay về của cô Không còn tình yêu. Chỉ là sự thương hại.

Ngửa mặt nhìn lên trần nhà, Khải Nguyên nói tiếp bằng giọng u uất:

-Cách đây mấy hôm, từ lúc Bạch Yên gọi điện thoại về cho anh, cô ta cho biết là chính cô ta đã gặp em ở Sài Gòn, em đã lấy chồng. Lúc đó, anh không hề tin, không ngờ đó lại là sự thật, một sự thật đến đau lòng.

Uyen Trúc ngớ ngàng nhìn anh. Bạch Yên. Tại sao cô ta có thể tráo bịa đặt như vậy. Cô chợt hiểu, chuyện cô lấy chồng cũng giống như chuyện Khải Nguyên cặp bồ với Diệp Hồng. Tất cả đều là sản phẩm bịa đặt của Bạch Yên.

Liếc nhìn về mặt thất vọng, chán chường của Khải Nguyên, Uyên Trúc cảm thấy ân hận. Cô đang kéo dài thêm những phút đau khổ của anh. Chấm dứt bằng cách nào? Cô ngơ ngáo trong ghế vì chưa nghĩ ra phải nói như thế nào. Chẳng lẽ lao vào vòng tay của anh một cách....kỳ cục.

Hoàng Long đột ngột bước vào, vẻ mặt buồn buồn, anh nhìn nhanh Khải Nguyên:

-Xin lỗi!

Đổi chùm chìa khoá trên bàn bằng một chùm chìa khoá khác, Hoàng Long bối rối nói với Uyên Trúc:

-Anh đưa nhầm chìa khoá của Uyên Trúc cho ba anh, ông không mở được tủ.

Quay sang Khải Nguyên, Hoàng Long chân thành:

-Xin chúc mừng anh. Anh là một người có điểm phúc.
Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn Hoàng Long. Không một phút chậm trễ, anh nổi gót theo chân anh chàng luật sư có khuôn mặt điển trai nhưng râu hết biết. Anh không hiểu Hoàng Long muốn nói gì. Hai người đàn ông nói chuyện với nhau ngay trước cửa ra vào của văn phòng.

Uyên Trúc căng mắt theo dõi. Trống ngực đánh lô tô khi hai người bắt tay nhau tử giả, Khải Nguyên định đặt bước đến chỗ cô với vẻ hiên ngang chưa từng thấy. Nụ cười trên môi anh chứng tỏ anh đã biết hết mọi chuyện.

Uyên Trúc đưa hai tay ôm lấy mặt Cô không biết phải giải thích như thế nào với Khải Nguyên.

Dịu dàng gỡ những ngón tay thon nhỏ của cô, anh cúi xuống gương mặt ân hận của cô và trách:

-Trong lúc anh muốn vỡ tim ra vì thất vọng thì em lại đùa. Sao vậy Uyên Trúc?

Uyên Trúc phụng phịu:

-Em không đùa.

Khải Nguyên nâng nhẹ cằm cô lên:

-Vậy tại sao?

Uyên Trúc chớp nhẹ mi:

-Không nói.

Vuốt tóc cô thật đầm thắm, yêu thương, Khải Nguyên dỗ dành:

-Em phải nói. Nói cho anh nghe đi em, tại sao em lại như vậy.

Quay mặt ngó lơ sang chỗ khác, Uyên Trúc lúng búng trong miệng:

-Em chỉ sợ anh cười.

Cố giấu nụ cười thú vị, Khải Nguyên hắng giọng:

-Anh không cười đâu.

-Thề đi.

Khải Nguyên phì cười. Làm sao có thể thề khi anh đoán là câu chuyện của cô rất ngộ, cứ nhìn vào vẻ mặt áy náy, khổ sở của cô thì biết.

Uyên Trúc khẽ nhăn mặt lại:

-Đó, chưa gì anh đã cười.

Khải Nguyên vội làm mặt nghiêm, anh đồng ý:

-Thề không cười.

Nhìn vào mặt anh thêm một lần nữa để kiểm tra....thiện chí. Uyên Trúc nói giọng ngượng ngập:

-Em...ghen.

Khải Nguyên chừng hửng nhìn cô Anh cười thành tiếng. Ai có thể

ngờ được bò cạp núi lại ghen kinh khủng như vậy.
Uyên Trúc đỏ mặt khi thấy anh cười. Cô biết thế nào anh cũng cười mà.
Ôm lấy cô, Khải Nguyên thì thầm:
-Em có nhớ đến anh không?
Uyên Trúc ứa nước mắt:
-Nhớ. Nhớ anh hàng giờ, hàng phút, hàng giây.
-Anh cũng vậy. Điên lên vì nhớ.
Nhắc bỗng cô lên và xoay một vòng, Khải Nguyên cúi xuống môi cô
Nụ hôn nhớ nhung dài vô tận. Anh chỉ chịu buông cô ra khi Uyên
Trúc bắt ngờ phụng phịu cắn vào môi anh.
Khải Nguyên cười hạnh phúc:
-Bò cạp. Cuối cùng anh đã có được em trong cuộc đời.

Hết

Nguồn: vietsuper.net
Người đăng: mickey
Thời gian: 09/08/2004 2:38:31 CH